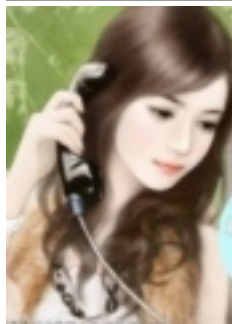

Tựa như tình yêu

Contents

Tựa như tình yêu	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03	6
4. Chương 04	8
5. Chương 05	12
6. Chương 06	14
7. Chương 07	16
8. Chương 08	20
9. Chương 09	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	44
20. Chương 20	47
21. Chương 21	49
22. Chương 22	51
23. Chương 23	52
24. Chương 24	54
25. Chương 25	59
26. Chương 26	61
27. Chương 27	65
28. Chương 28	68
29. Chương 29	69
30. Chương 30	73
31. Chương 31	75
32. Chương 32	77
33. Chương 33	80
34. Chương 34	83
35. Chương 35	85
36. Chương 36	87
37. Chương 37	91
38. Chương 38	94
39. Chương 39	97
40. Chương 40	99
41. Chương 41	101

Tựa như tình yêu

Giới thiệu

Hắn và cô, ngăn cách giữa hai người không chỉ là sự khác biệt về thân phận, mà còn có cả thù hận q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tua-nhu-tinh-yeu>

1. Chương 01

Chương 01

Thiên Tân năm 1929.

Cô không ngừng chạy, gió mạnh rít gào bên tai, phát ra từng đợt tiếng kêu ảm đạm thê lương đến cực điểm.

Mơ hồ nghe thấy tiếng động quỷ dị đuổi theo ở phía sau, cô có thể nhận ra tiếng giày quân đội đạp trên mặt đất rầm rập. Từng tiếng từng tiếng, tựa như một cái dùi làm tổn thương trái tim cô.

Bước chân cô bắt đầu lảo đảo, gian nan chống đỡ thân người không ngừng chạy về phía trước, Phồn Cẩm biết, mình đã không còn kiên trì được bao lâu nữa rồi. Nhưng mà trừ bỏ chạy, cô đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Sau lưng cô, là thứ còn đáng sợ hơn nhiều so với dã thú sài lang, chính là ma quỷ thị huyết.

Rốt cục, thể lực đã không còn chống đỡ được nữa, cô ngã mạnh trên mặt đất, mắt cá chân lập tức truyền đến đau đớn, cô ngẩng đầu, ngay cả hy vọng cuối cùng cũng không có.

Phía trước con đường nhỏ quanh cô, là một bức tường đất dày.

Muốn lùi cũng không được nữa rồi.

Tiếng bước chân càng ngày càng đến gần, cô có thể nghe thấy trong gang tấc.

Trái tim đột nhiên lạnh xuống, Phồn Cẩm tuyệt vọng nhắm mắt lại, bên tai truyền đến tiếng gió,

Lần thứ hai mở mắt ra, vô số họng súng đã nhắm ngay vào cô.

Giờ khắc này, cô mới nghe được tiếng hít thở của bản thân mình, nặng nề, chật vật.

Mãi cho đến khi một đôi giày quân đội đạp tới trước mắt, cô mới ngẩng đầu lên, một bóng ma thật lớn phủ lên đỉnh đầu cô. Cho dù không nhìn thấy rõ mặt hắn, cô cũng không có cách nào để quên được đôi mắt kia.

Đôi mắt lạnh như băng.

Đôi đồng tử tĩnh lặng không gợn sóng.

Hắn cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống cô. Nhìn thấy cô vì chạy trốn mà đôi má đỏ bừng, nhìn thấy cô vì tuyệt vọng mà thân mình không ngừng run rẩy.

Sau đó, thân người cô nhẹ nhàng được nâng lên, mắt cá chân bị thương khiến cô chỉ có thể vô lực dựa vào thân người trước mặt, cảm nhận nhiệt độ được truyền đến qua một lớp áo quần.

Cô hơi giật mình, thì ra, thân thể của ma quỷ cũng nóng như vậy.

“Vì sao lại muốn chạy trốn?” Hắn hỏi cô như vậy.

Vì sao lại muốn chạy trốn, bất cứ kẻ nào bị bóp ở cổ họng cũng sẽ giãy dụa mà thôi.

Vì sao lại muốn chạy trốn?

Cô không nói gì để chống đỡ cả. Để mặc cho người trước mặt ôm mình vào ngực hắn, xung quanh lập tức tràn một mùi hương vị nhàn nhạt. Hương vị của ma quỷ.

“Trở về đi, bà nội em rất nhớ em!” Khẩu khí lạnh như băng, cũng rất rõ ràng.

Diệp Phồn Cẩm nhắm mắt lại, chưa sót cười. Đau đớn trên mắt cá chân đã không còn cảm giác nữa, đau đớn một khi đã đến tận cùng, nó sẽ trở nên chết lặng.

Cô chợt nhớ đến một câu chuyện cũ đã lâu lắm rồi, Đông Quách tiên sinh lương thiện, bởi vì sự đồng tình ngu xuẩn kia mà lại đi giúp đỡ một con sói hung ác thoát khỏi vây bắt của thợ săn. Cuối cùng lại bị nó nuốt luôn vào bụng.

Bây giờ, cô cũng giống như vậy, chỉ vì mềm lòng nhất thời mà rước lấy cả đời dây dưa. Dây dưa với ma quỷ!

Hai năm sau, Thượng Hải.

‘Bách Nhạc môn’ trong đêm, ca múa thái bình, ngợp trời vàng son.

Bên ngoài, chiến sự đang không ngừng lan tràn tựa hồ không chút ảnh hưởng đến việc người ta đến đây mua hoan tìm vui. So với việc để linh hồn chết lặng trong chiến hỏa, bọn họ lại càng thích theo đuổi việc ‘kim triêu hữu tửu kim triêu túy’[1].

Đây là thời kỳ chém giết lẫn lộn cùng tranh đấu.

Còn sống.

Chỉ cần được còn sống cũng đã trở nên xa cầu.

Trong đại sảnh hình vòng cung, có treo một trần đèn thủy tinh thật lớn, ngọn đèn mờ ảo, chiếu lên mỗi gương mặt, hiển lộ ra cực hạn cuồng loạn, lúc Phồn Cẩm nhìn thấy, cảm thấy trong lòng muộn phiền đến khó chịu, những gương mặt vụn vặt xấu xí kia khiến cho người ta thật hít thở không thông.

Lúc này Sơn Bản thì thào trước mặt hắn vài câu, cô chú ý thấy sắc mặt hắn khê biến. Hắn đã rời đi thật lâu, lại chậm chạp chưa trở về. Phồn Cẩm cảm thấy rất buồn chán, vì vậy định bụng muốn rời đi.

Trước mặt, tiểu Ngọc che lập tức che Phồn Cẩm lại, khó xử nhìn cô.

Cô biết, không có mệnh lệnh của hắn, ai cũng không dám tự quyết định, từ trước đến nay Phồn Cẩm đều không thích khiến người khác khó xử, vì vậy chỉ có thể yên lặng ngồi trở lại.

Mới vừa ngồi xuống, lại nhìn thấy thân ảnh to lớn của Vũ Dã đi tới. Phía sau, còn có một.....

Đó là một người phụ nữ xinh đẹp, Phồn Cẩm nghĩ, thật ra từ xinh đẹp không đủ để hình dung cảm giác về cô ta, nó còn có cả yếu mị nữa, đặc biệt là đôi mắt hoa đào dài nhỏ kia, tựa như một cái đầm nước, sâu thẳm như muốn hút người ta vào đó. Cho dù cô là phụ nữ, vẫn nhìn không được nhìn cô ta thêm vài lần.

Mà đối phương, thời điểm khi nhìn thấy Vũ Dã nhẹ nhàng kéo tay cô qua rồi ngồi xuống, đôi con ngươi không gọn sóng lại hơi lóe lên, nhưng rất mau bị nụ cười che giấu đi, cô ta thân mật chào hỏi Phồn Cẩm. Phồn Cẩm chỉ nhẹ nhàng gật đầu lại.

Cùng lúc đó, Vũ Dã nhẹ nhàng nói bên tai cô, “Thế nào, đẹp mắt không?”

Cô chỉ cười, bên tai bởi vì hơi thở nóng bỏng của hắn phất qua mà trở nên ửng đỏ.

Giờ phút này, động tác của hai người ở trong mắt người khác lại trở nên thân thiết đến khó nói thành lời.

Ít nhất, Kim Bích mới đến cho là như vậy.

Thì ra bên cạnh Vũ Dã Thuần Nhất đã có một người phụ nữ thân mật rồi, nhưng mà, có một thoáng, cô sẽ không nhìn lầm, thời điểm khi hắn nhìn người phụ nữ kia, trong mắt hiện lên chính là chinh phục.

Một người đàn ông chỉ muốn chinh phục phụ nữ, hiển nhiên sẽ dễ dàng tấn công hơn so với một người đàn ông đang yêu người phụ nữ đó.

Huống chi trong từ điển của cô, trước giờ không hề có hai chữ ‘thất bại’.

Chăm chú nhìn vào sườn mặt tuần tú kia, cô chậm rãi nhếch khóe môi, một nụ cười tựa như lời tuyên thệ.

Hết chương 1

[1]: Câu thơ trong bài thơ Tự khiển của La Ẩn.

Tự khiển

Đắc tức cao ca thất tức lưu,

Đa sầu đa hận diệc du du.

Kim triêu hữu tửu kim triêu túy,

Minh nhật sầu lai minh nhật sầu.

Giải sầu

Mất thời buồn bã, được thời vui,

Đa cảm đa sầu mặc bóng câu.

Có rượu hôm nay xin hãy uống,

Ngày mai sầu đến lại mai sầu.

Bản dịch của Diệp Luyện Hoa

2. Chương 02

Chương 02

Biệt quán Vũ Dã có rất nhiều phòng trống, bình thường đều có người phụ trách quét tước. Vì vậy việc có người một người khách đột ngột đến ngủ lại cũng không làm cho người hầu luống cuống tay chân. Chính là thiếu tướng Vũ Dã đã đặc biệt ra lệnh, do đó tự nhiên họ sẽ không dám chậm trễ với vị khách này, mọi thứ đều phải được thay mới hoàn toàn. Lúc này chỉ nghe thấy tiếng guốc gỗ dẫm trên sàn nhà vang lên vội vã.

Lúc ở trên xe Phồn Cẩm đã cảm thấy dị thường một mối. Vào phòng, lại nhìn thấy đám người hầu bận rộn, cô ngồi trên sofa cảm nhận cơn buồn ngủ không ngừng ập tới, vì vậy Vũ Dã Thuần Nhất bèn chủ động bảo cô đi rửa mặt nghỉ ngơi.

Phồn Cẩm không gạt đầu, cáo từ với Kim Bích, lúc trở lại phòng, cô nằm vật lên giường, không hề muốn nhúc nhích thêm nữa. Định lấy lại tinh thần, nhưng lại lực bất tòng tâm, cuối cùng cô cũng buông tha, cõng giày chui vào chăn bông cuộn lại thành một đống. Thân thể chạm vào ngón tay lạnh lẽo của mình, cô không nhịn được run lên.

Mùa đông ở Thượng Hải rõ ràng ấm áp hơn so với Thiên Tân, nhưng cô lại càng cảm thấy rét lạnh.

Trong lúc mơ màng, chỗ bên cạnh bỗng lồm xồm xuống. Ngay sau đó, một hơi thở với hương vị quen thuộc bao vây bốn phía. Phồn Cẩm đang ngủ say hơi nhú mồm, thân người xích qua một bên, lại không ngoài ý muốn bị kéo trở về. Một cánh tay bá đạo đã trườn lên eo cô.

Một tay của Vũ Dã Thuần Nhất chống trên giường, một tay đặt trên eo Phồn Cẩm, neho mắt nhìn đôi mồm đang nhú chặt của cô, mặc kệ cô có đang có ý thức hay không, hần vẫn xoa mạnh trên trán cô, khiến cô khó chịu mà nhẹ rên rỉ. Cô vẫn không tỉnh lại, nhưng ý thức mơ hồ dựa lưng mình, chạm vào người hần, khiến cổ họng Vũ Dã Thuần Nhất nóng lên. Bàn tay giữ chặt thân mình không an phận của cô lại. Đôi môi hần phủ lên, một đường dọc theo chân mồm của cô mà đi xuống, cuối cùng đi tới đôi môi ấm áp đầy đặn của cô, trần trọc nhẹ cắn. Bàn tay thon dài lòn vào áo lót cô chưa kịp cởi ra, chạm vào thân mình lạnh lẽo của cô, hần nhú mồm. Người phụ nữ này thể chất thiên hàn, hai năm nay, dù đã bồi dưỡng thể nào cũng không thấy hiệu quả.

Thỉnh thoảng mới ấm áp lên được một chút mà thôi.

Cởi chiếc áo bành tô trên người mình ra, hần xốc chăn lên chui vào gần cô. Đôi chân dài dề nặng lên người dưới của cô, cánh tay lain ôm chặt cô từ phía sau, chậm rãi cọ xát. Dần dần mới ấm hơn chút ít.

Lúc này, không biết có phải là do hần giam cầm thân thể khiến cho Phồn Cẩm cảm thấy khó chịu hay không, cô theo bản năng xích sang một bên, thân người phòng bị cuộn lại như hình hài thai nhi. Lưng lại đối diện với thứ nóng bỏng cứng rắn kia của hần.

Vũ Dã nhẹ cười một tiếng, rốt cục không không chế được khô nóng trong người, tình tế lần tìm xuống phía dưới.....

Phồn Cẩm trải qua giấc mộng thật dài, trong mộng sương khói lượn lờ, có một bóng người xoẹt qua, cô càng muốn nhìn rõ, thì lại càng không thể nhìn được, mãi cho đến lúc cô tuyệt vọng ngồi trên mặt đất, hình ảnh đang xoay vần bỗng nhiên dừng lại. Một bóng dáng như đã từng quen thuộc từ màn sương trắng dần bước ra.

Càng ngày càng gần, rốt cục cũng chạm đến đôi mắt đen như mực kia, cùng với đó là sự dịu dàng tràn đầy trong nó.

Nụ cười quen thuộc kia, tựa như ánh mặt trời chiếu lên mặt cô, ấm áp vô ngần.

Hần vươn tay về phía cô, một đôi bàn tay rắn chắc, cảm xúc chân thật.

Phồn Cẩm vui sướng nâng tay, muốn bắt lấy, nhưng trong nháy mắt, bóng hình kia liền biến mất, cơ hồ ngay tại thời điểm đầu ngón tay cô chạm đến, hần lại lập tức biến mất!

Cô định đứng dậy đuổi theo, nhưng cố gắng thể nào cũng không được, cô không thể đứng dậy được, vì vậy cứ liều mạng vươn tay, liều mạng muốn chạm đến, liều mạng mở tay ra, liều mạng.....

Lúc này bàn tay lại bị mạnh mẽ bắt lấy. Cô thậm chí cảm giác được đau đớn do vết kén trên bàn tay người bắt lấy tay mình tạo nên. Sức mạnh nặng nề kia tựa như cứng rắn đem cô xé nát, giằng kéo, khiến cô không thể chạy trốn.

Lúc Phồn Cẩm tỉnh lại, nhìn thấy hình ảnh thói nát mình bị thân người hần đè lên chiếu ra từ giường, đầu của Vũ Dã đang tiến đến gần, mồ hôi dính dớp dính vào da thịt cô, Phồn Cẩm dường như có thể nghe thấy tiếng thở dốc hư thoát của mình. Muốn cử động tay lại phát hiện nó đang bị hần nắm chặt lấy.

“Mơ thấy gì vậy?” Vũ Dã Thuần Nhất bất ngờ hỏi bên tai cô, trong giọng nói còn dẫn theo một hơi thở bất ổn.

Cô kinh hãi, hần có thể nhìn thấy cô đã mơ gì hay sao?

“Không... có!” Thật đúng là cô không thể nhớ nổi vừa rồi mình mơ thấy gì, lại càng không hiểu vì sao mồ hôi lạnh lại đổ ra trên trán.

Thân người chỉ cảm thấy mệt mỏi, đau nhức vô cùng.

Vũ Dã ngẩng đầu, hơi nheo mắt nhìn cô, ánh mắt tìm tòi kia khiến tim cô đập càng nhanh, không dám nhìn thẳng vào, chỉ có thể trốn tránh. Cho rằng sẽ bị ép hỏi, nhưng cuối cùng hắn lại chỉ lau mồ hôi trên trán cô, sau đó lẩn người qua, ôm cô như cũ, thản nhiên nói, “Ngủ đi!”

Hiển nhiên, cô vẫn không thể quen được với những cái ôm quá cường thế của hắn, muốn thoát khỏi, nhưng lại bị ôm càng chặt. Bất đắc dĩ, cô đành phải thỏa hiệp, có lẽ là do quá mệt, cô dần dần thiếp đi.

Bỗng giật mình, giống như nghe thấy tiếng súng ở nơi xa xôi. Cô không hề sợ hãi, sống trong thời thế loạn lạc, một ngày không nghe thấy tiếng súng nào mới đúng là kỳ quái.

Dần mê man, cũng là một đêm vô mộng.

Hết chương 2

3. Chương 03

Chương 03

Ngày hôm sau rời giường xuống lầu, cô không thấy Vũ Dã, nhưng lại nhìn thấy Kim Bích mặc một chiếc sườn xám đỏ chói ngồi trên bàn ăn, quả rất có mắt thẩm mỹ, chiếc sườn xám trên thân kia đã đem về yêu mị mê người của cô ta phát huy đến cực điểm.

“Triệu tiểu thư, ngủ có ngon giấc không?”

Phồn Cẩm hơi xấu hổ gật đầu, cảm thấy dường như mình mới giống như một vị khách vậy.

Mới vừa ngồi xuống, tiểu Ngọc đã bưng một bát thuốc đi tới, “Tiểu thư, nhân lúc còn nóng mau uống đi!”

Phồn Cẩm nhú mào, nhưng vẫn bưng bát lên uống, cô nhếch môi, so với lần trước lại càng thêm đắng. Hai năm nay, Vũ Dã đã tìm vô số phương thuốc để khử trừ hàn khí cho cô, tuy nhiên hiệu quả lại không khả quan lắm. Vẫn như cũ, bốn mùa chân tay cô đều lạnh cóng. Bác sĩ có nói qua, với thể chất như vậy, cô khó có thể thụ thai được.

Cô nghĩ, chỉ riêng việc này thôi, ông trời quả là vẫn còn thương cô lắm.

Cầm bát trả lại cho tiểu Ngọc, nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Kim Bích, Phồn Cẩm cười cười, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Thể chất tôi hư nhược, thường xuyên phải uống thuốc!” Kim Bích ngồi đối diện có chút dăm chiêu gật đầu, ánh mắt đảo qua gương mặt tái nhợt của Phồn Cẩm. Cô không rõ, một cô gái trông có vẻ bệnh tật, khuôn mặt cũng chỉ được xem như thanh tú thôi, lại có năng lực gì khiến ột người đàn ông như Vũ Dã Thuần Nhất mang theo bên người đến mấy năm, lại còn một đường từ Thiên Tân đến tận Thượng Hải như vậy?

Nói vậy chắc cô ta có điểm nào hơn người chẳng? Từ trước đến nay cô chưa từng hành động khi chưa nắm chắc phần thắng, cô nhất định phải tìm hiểu kỹ càng cô gái trước mặt một phen mới được, vì vậy bèn đề nghị ra ngoài đi dạo.

Thật ra Phồn Cẩm cho rằng, trong thời kỳ loạn lạc thế này, căn bản không có nơi nào đáng giá để đi dạo, lại càng không có chút nhàn hạ thoải mái nào để mà đi cả. Nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của Kim Bích, cô không đành lòng cự tuyệt, sau đó, tiểu Ngọc nhanh chóng bước ra phòng khách, một lúc liền trở lại nói, “Tiểu thư, thiếu tướng đã bảo Sơn Bản đến đón hai người rồi!”

Phồn Cẩm hạ mí mắt, tiểu Ngọc này thật ra cũng nhanh nhẩu lắm, chuyện cô còn chưa mở miệng ra bảo, cô bé đã tự mình chủ trương đi làm.

Mà Kim Bích ở bên cạnh lại thu hết thần vào mắt, trong lòng kinh ngạc, xem ra sự kiểm soát của Vũ Dã Thuần Nhất cũng không phải là mạnh bình thường, nhìn qua có vẻ như không chút hạn chế, nhưng lại lúc nào cũng phải chịu ngăn trở, hơn nữa, chỉ trong một thời gian gần gũi gần gũi, cô tuyệt không cho rằng

thái độ của cô gái này không phải là biểu hiện nên có của một cô gái đang được cưng chiều sủng ái. Rốt cục phía dưới lớp biểu tình cơ hồ như là chết lặng kia là đang che giấu thứ gì đây?

Lúc Phồn Cẩm và Kim Bích ra đến cửa, xe Sơn Bản đã chờ sẵn ở đó.

“Tiểu thư muốn đi đâu ạ?”

Phồn Cẩm nghe thấy Kim Bích hỏi ý kiến mình, thật ra phần lớn mấy nơi trên đường đã bị phong tỏa, muốn nào nhiệt thì cũng chỉ còn Bách Nhạc môn cùng tô giới Pháp gần đây mà thôi, nơi đó có một công ty bách hóa chuyên phục vụ cho các quan tai to mặt lớn mua sắm ăn chơi, Vũ Dã đã dẫn cô đến một lần, chỉ toàn là mấy thứ đồ của Tây Dương, cô thực không cảm thấy hứng thú lắm.

“Đến Tô giới Pháp đi, nơi đó có một công ty bách hóa!” Phồn Cẩm vẫn là đề nghị nơi này, tuy rằng Kim Bích mặc sườn xám, nhưng xem cử chỉ, kiểu tóc của cô, cũng là dạng người đã được hun đúc ở nước ngoài, lại nói, trừ nơi đó ra, cô thật không nghĩ ra được chỗ nào khác để đi cả.

Trong thời thế loạn lạc, muốn tìm một cõi niết bàn, xem ra khó khăn vô cùng.

Chiếc xe màu đen chậm rãi chạy trên đường, hai đầu xe có cắm hai chiếc lá ở Nhật Bản nhỏ, kiêu ngạo lay động trong gió. Lúc xe có buồng rèm chạy qua ngã tư, ngoài cửa xe vọng vào nhiều loại ánh mắt, kính sợ có, khiêm tốn có, a dua cũng có, nhưng phần lớn lại là khinh thường.

Đúng vậy, ở trong lãnh thổ của người ta, lại hung ác như sài lang, dùng máu tươi phủ kín đường đi của mình. Súc sinh, làm sao có thể khiến người kính yêu cho được?

Nhưng những ánh mắt như vậy, Phồn Cẩm đã nhìn thấy nhiều lắm rồi, nhiều đến nỗi mà cô từ áy náy đã trở nên chết lặng. Mặc kệ cô nghĩ gì, mặc kệ vì sao cô lại như thế, làm người Trung Quốc, lại ngồi trong xe của người Nhật Bản, làm người Trung Quốc, cô lại đứng bên cạnh Vũ Dã Thuần Nhất. Núp dưới đôi cánh của ác ma, gian nan tìm kiếm một chỗ trú thân an toàn.

Người như cô vậy còn tư cách nào để mà lên án sự khinh bỉ của người đời chứ. Cô chỉ có thể làm như trước kia, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không động chạm đến những ánh mắt ngoài cửa xe nữa, lừa mình dối người, đem bản thân mình thu lại vào thân xác lạnh như băng này. Mãi cho đến khi..... Ngoài cửa xe xuất hiện một bóng hình làm cho ánh mắt vô thần của cô như hiện lên một bó đuốc. Thân người không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy, cô cơ hồ nghĩ, có phải mình vẫn còn trong giấc mơ đó hay không, kia là gương mặt đã khắc sâu trong lòng cô. Thậm chí cô trở nên sợ nó giống như trong mộng, hấn sẽ bỗng dưng biến mất, cô ngồi thẳng người dậy, muốn nhìn thấy cho rõ ràng.

Nhưng động tác của cô lại kinh động đến Kim Bích đang ngồi bên cạnh, “Có chuyện gì vậy, Triệu tiểu thư?”

Cả nửa ngày trời, cô mới lấy lại tinh thần, kinh hoàng liếc nhìn cô ta một cái, suy yếu cười, “Không...” Phía trước, thân ảnh kia đã biến mất khỏi tầm mắt cô mất rồi.

Cô quay đầu lại, thân mình lại thả lỏng xuống, chắc là ảo giác đi, nhất định là ảo giác. Làm sao có thể.

Từ gương chiếu hậu, ánh mắt Sơn Bản phóng đến làm cho tim cô căng thẳng. Trốn tránh nó, cô không tự chủ được nắm chặt lấy góc áo.

Đến công ty bách hóa, người không đông lắm, hơi nhiều chút là người nhà quan to, ăn mặc chẳng ra kiểu cách gì, kết hợp cả Trung Quốc và phương Tây. Thỉnh thoảng lại có cô gái ngồi bên cạnh cùng với mấy người mặc âu phục, đa số là các gương mặt người châu Á. Không biết từ lúc nào, cách ăn mặc như vậy lại thịnh hành lại vòng lẩn quẩn này, tựa như một lần sống mới. Làm cho họ quên đi Tổ quốc của mình đang bị cầm thú chia cắt, đồng bào của mình vẫn còn đang kêu rên trong chiến hỏa.

Kim Bích hưng trí dâng cao, phóng tay chọn mấy bộ phục sức xa hoa, Phồn Cẩm không thể không bội phục ánh mắt độc đáo của cô, mỗi bộ khi mặc trên người cô đều như vì yêu cầu của cô mà do may thành, mặc kệ là sườn xám mềm mại uyển chuyển hay là âu phục hoa lệ cũng vậy. Giơ tay nhắc chân đều thoảng vẻ phong tình vạn chủng.

Những người đàn ông ở đó đều bất chấp đang có bạn gái bên cạnh, tham lam đánh giá Kim Bích, ánh mắt đáng khinh không chút nào che giấu được ** trong lòng, thật khiến người ta phải buồn nôn.

Phồn Cẩm ngơ ngẩn đứng bên cạnh, chuyện xảy ra lúc này khiến tinh thần cô không thể yên ổn, đang định dờ bước chân đi, phía sau liền có người tiến tới, thản nhiên nói một tiếng, “Khỏe không?”

Chỉ một tiếng thôi, âm điệu thậm chí mờ ảo đến không giống như hiện thực, lại khiến cho cô giống như đang trúng thuật định thân mà đứng nơi đó, cảm nhận sự ầm áp truyền đến từ lớp áo bành tô đó. Còn cả mùi xạ hương quen thuộc quanh quẩn trong mũi, trong phút chốc, trong mắt đã dâng hơi nước. Nơi ngực trái run lên mạnh mẽ, lại trầm xuống thật sâu.

Hắn hỏi cô khỏe không? Cô khỏe không? Cô khỏe sao? Mỗi ngày đều chịu dày vò, cô có thể khỏe được sao? Cô đã không còn sức để lắc đầu, chỉ đứng ở đó. Bàn tay nắm chặt bên người.

Lúc này, tựa hồ Sơn Bản đã chú ý đến cái gì, thong thả bước từ bên kia đến gần đây, trong lòng Phồn Cẩm hoảng hốt, nhưng lại không dám xoay người lại, chỉ cảm thấy có một đôi tay ầm áp tiến gần đến đây, bao lấy tay cô, trong nháy mắt, nhét một tờ giấy vào tay cô rồi rời đi. Ngay cả cảm giác ầm áp phía sau cũng đã biến mất.

Cô thở phào mất mát, Sơn Bản đã đến bên cạnh cô, ánh mắt dừng lại phía sau cô thật lâu, sau đó lại nhìn cô, “Tiểu thư, cô không mua thêm mấy bộ quần áo nữa sao?”

Phồn Cẩm lắc đầu, vội cho tay vào túi áo, lại nhìn Kim Bích đang đứng cách đó không xa vui vẻ trò chuyện với ông chủ, “Đợi Kim tiểu thư mua xong, chúng ta trở về thôi!”

Sơn Bản chần chờ gật đầu, ánh mắt đảo một vòng xung quanh đại sảnh, không nhìn cô nữa. bước đi về phía cửa. Phồn Cẩm âm thầm thở phào, bàn tay vẫn nắm chặt tờ giấy trong túi.

Hết chương 3.

4. Chương 04

Chương 04

Một lát sau liền đến biệt quán, Phồn Cẩm lấy lý do thân thể hơi mệt trở về phòng, cô cố gắng ổn định lòng ngực phập phồng rồi mới lấy mẫu giấy ra, run rẩy mở ra trước mắt.

“Thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh [1].”

Trên mẫu giấy nhỏ nhàu nát, hiện lên một dòng chữ khải[2] mạnh mẽ hữu lực.

Ít ỏi mấy chữ lại không nói hết tang thương cùng bi ai. Một giọt lệ rơi trên mẫu giấy, chậm rãi trượt xuống.....

Hai năm, hai năm đợi chờ.

Nhưng, đến lúc nào thì mây mới có thể tan đây? Đến khi nào thì hết thấy mọi thứ mới có thể chấm dứt.

Không ai biết được.....

Thậm chí, cô cũng không biết, mình có còn sống để đợi đến ngày đó hay không nữa!

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân trầm ổn, đó là tiếng giày quân đội giẫm trên sàn nhà. Từng tiếng rơi xuống, lại đánh thẳng vào màng nhĩ. Phồn Cẩm vội vàng xé nát mẫu giấy trong tay, thuận tay ném ra ngoài cửa sổ.

Lúc lau xong nước mắt và ngồi vào trên giường, cô vừa vận nhìn thấy Vũ Dã Thuần Nhất đẩy cửa bước vào. Một thân quân trang uy nghiêm, cô biết, hẳn nhất định là mới trở về từ quân bộ. Mỗi lần hắn ăn mặc như vậy, trên thế gian này lại tăng thêm vô số vong hồn, cô căm ghét thứ quân phục đó, căm ghét màu sắc

nặng nề, lại khiến người ta muốn nôn đó. Rõ ràng không phải màu máu đỏ tươi, nhưng lại tựa như màu máu khiến cho người ta phải đau mắt.

Vũ Dã Thuần Nhất liếc mắt nhìn cô một cái, đi thẳng đến trước giá áo, vừa chậm rãi cởi quân trang vừa hỏi: “Hôm nay chơi có vui không?”

Cô nhẹ nhàng nói một tiếng ‘vui’, Vũ Dã đã cởi bỏ khẩu súng đeo bên hông, treo lên giá áo. Sau đó xoay người ngồi vào cạnh cô, “Mua được cái gì? Mặc thử cho anh xem đi?”

Cô nhất thời ngơ ngẩn, cả nửa ngày trời mới lắc đầu nói, “Đều là Kim tiểu thư mua, em không mua gì cả!”

Vũ Dã hơi mất hứng, chậm rãi kéo tay cô qua, mở ra, bàn tay cọ sát vào lòng bàn tay cô, ngón tay vẽ theo những đường chỉ. Một cảm giác tê dại lan tràn ra từ bàn tay, trong lòng Phồn Cẩm run rẩy một trận, lại không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đen như mực của Vũ Dã, thật ra, đây thời điểm mà cô không thể chịu đựng được nhất, cô có thể chết lặng sống bên cạnh hắn, lại vô sỉ hưởng thụ ưu đãi của hắn, thậm chí không chút tôn nghiêm hạ hạ dưới thân hắn. Nhưng duy độc ánh mắt kia, ánh mắt mang theo khát cầu cùng lấy lòng, dịu dàng như vậy, vốn không nên xuất hiện trong đôi mắt của một ác ma khát máu như vậy.

“Ngày mai, anh sẽ đi Thiên Tân.” Rốt cục Vũ Dã Thuần Nhất cũng buông tay cô ra, sửa lại thành ôm eo của cô. Ngón tay thon dài lần xuống theo đường cong duyên dáng. Đôi mắt vốn ảm đạm của Phồn Cẩm bỗng trở nên sáng ngời, thậm chí không hề nhận thấy tư thế đang vô cùng thân thiết của hai người, vui sướng nói, “Vây.....”

“Em không thể đi được!” Phát hiện suy nghĩ của Phồn Cẩm, Vũ Dã Thuần Nhất trực tiếp ngắt lời cô, “Lần này anh không có thời gian rảnh để đi với em!”

“Nhưng mà, em có thể.....” Vốn định biện giải, nhưng lại bắt gặp sự kiên định không cho thỏa hiệp quen thuộc trong mắt hắn, sự vui sướng khó có được trong lòng đã dần tiêu tán.

Nếu không đi được, vì sao còn muốn nói cho cô biết?

“Em muốn mang cái gì, đến lúc đó anh sẽ bảo người mang qua giúp!” Tiếng nói của Vũ Dã Thuần Nhất lần thứ hai vang lên, nguyên bản không có dự định như vậy, nhưng nhìn thấy bộ dáng thất vọng của cô, hắn không nhịn được hạ xuống một bậc.

Phồn Cẩm mạnh mẽ ngẩng đầu, kỳ quái nhìn hắn một phen, nhẹ nhàng nhún mào, sau đó gật gật đầu. Cô đến trước bàn học, mở giấy tuyên thành ra, cầm bút lông lên, còn có cái gì quý hơn một lá thư nhà chứ, nhưng thời điểm cầm bút lên, cô lại có cảm giác như đang cầm ngàn cân nặng, như thế nào cũng không thể hạ bút được.

Phải viết cái gì đây? Tốt lắm? Đó là lời nói dối mà ai cũng biết cả. Điều đó chỉ làm tăng thêm sự thương cảm mà thôi.

Nhún mào, cô chậm chạp không hạ bút, phảng phất như ngây người. Không một chút cảm nhận được Vũ Dã đã đến gần mình, đứng ở phía sau nhìn bàn tay đang cầm bút dừng trên giấy tuyên thành. Trên đó, một giọt mực rơi xuống giấy, chậm rãi lan ra. Trong đầu Vũ Dã đột nhiên hiện lên một hình ảnh, rừng anh đào tháng ba nở rộ đầy cảnh xinh đẹp nơi quê nhà. Cả người con gái hát hay múa đẹp dưới tán cây ấy nữa.

Tầm mắt hắn lại rơi xuống bàn tay cầm bút của cô. Trắng mềm như tuyết.

Dung mạo cô không phải xinh đẹp tuyệt đỉnh, nhưng thân thể mềm yếu như vậy lại luôn dễ dàng chạm ngòi ** vô tận của hắn. Nghĩ đến đây, cổ họng Vũ Dã đã căng thẳng lên, cần cổ trắng nõn cao thẳng kia, hiện hiện trước mặt hắn, nhìn không được, hắn nghiêng mình, môi liền rơi xuống gáy cô, mút vào.

Phồn Cẩm ở phía trước khẽ rên một tiếng, trực giác muốn chạy trốn, lại bị hắn nhanh tay giữ chặt người lại, thuận thế dựa vào, lấy một tư thế khuất nhục áp cô vào bàn, lúc này không thể nhìn thấy mặt hắn, lại cảm giác được hơi thở nóng bỏng của hắn tán loạn ở sau gáy mình. Sau đó là cảm giác đau đốn ở dưới thân.

Vũ Dã Thuần Nhất nhẹ giọng bên tai cô, “Định viết cái gì vậy?”

Phồn Cẩm cắn môi không nói gì, muốn giãy dụa, lại bị ôm càng chặt, đến cuối cùng, một bàn tay hắn Vũ Dã mò đến, bao lấy bàn tay đang nắm bút lông của cô, làm cho cô hơi đứng thẳng dậy, người dán chặt vào

ngực hần. Không có một khe hở.

Nhịp tim hữu lực, mạnh mẽ của hần giống như chùy sắt đập sau lưng cô, khiến cô ngay cả quỵ một chút, cũng không dám.

Hần cầm tay cô, chậm rãi viết lên giấy, viết về cuộc sống an nhàn của cô, về tưởng niệm của cô đối với đôi phương, cuối cùng lại viết thêm, hết thấy đều rất tốt, đừng nhớ làm gì!

Cô thật muốn bật cười, hiển nhiên, trình độ tiếng Trung của Vũ Dã thật cao, đầu tiên là mở miệng là tuân thi từ ca phú, bây giờ lại là lời văn nước chảy lưu loát sinh động, nét chữ vừa đủ cứng cáp hiện ra dưới nét mực, uốn lượn thành một kết thúc tuyệt diệu, lại nhìn không ra một chút sai sót nào.

Nghĩ đến bọn họ tự xưng mình là đại quốc có hào khí ngất trời, nhưng lại không thể che giấu được sự nghèo nàn thiếu thốn trong lĩnh vực văn hóa, bọn họ cho rằng đám người kia là man di, là đám dân tộc nhất gan, nhưng lại không kể đến lịch sử sâu sắc, bác đại tinh thâm của bọn chúng.

Bọn họ không thể không thừa nhận, đạo văn, chung quy chỉ là khảo nghiệm của thời gian mà thôi.

Vũ Dã dắt tay cô, trong lúc chờ mực khô, bèn xoay người cô lại. Bàn tay đỡ eo cô hơi dùng chút lực, cô đã ngồi an vị trên bàn, chiếc váy bó chặt khiến động tác của cô trở nên cứng ngắc, sợ chỉ hơi cử động mạnh, nó sẽ bị hỏng trên tay của mình.

Nhưng hiển nhiên Vũ Dã Thuần Nhất lại không quan tâm đến điều này, bàn tay ngăm đen của hần đã để trên đùi cô, trong lúc cô còn ngơ ngẩn, hần xé một cái, mảnh vải đã bị làm cho nát vụn, không cho cô thời gian kinh ngạc, hần đã đề cô lên bàn, động tác mạnh mẽ đã làm cho tờ giấy tuyên thành ở bên cạnh tung lên, nhẹ rơi xuống mặt đất. Vũ Dã rút kẹp tóc của cô ra, một mái tóc đen bung ra, đổ xuống mặt bàn, chạm vào cả trên đất, nương theo động tác mạnh bạo của hần mà lay qua lay lại. Cô tựa như một con búp bê cũ nát, dù bàn tay đã làm như thế nào, vẫn như cũ không thể ngăn cản được tiếng nước nở thoát ra từ miệng đã bị bịt chặt, đầu tiên chỉ là tiếng nỉ non, dần dần trở thành tiếng kêu to không thể ức chế được, cuối cùng, cô ngửa đầu ra, va chạm dưới thân khiến cho toàn bộ lực phủ ngũ tạng của cô quán thành một đồng, nghẹn ở yết hầu, cô không thể nhắm mắt, máu dồn lên não khiến cho cô phá lệ tỉnh táo.

Cái bàn dưới hành động cuồng mãnh của Vũ Dã Thuần Nhất đã bắt đầu kêu cọt kẹt, động tác càng nhanh, tiếng động kia lại càng giống cái đục khoét sâu vào lòng cô.

Phồn Cẩm không chịu nổi sức nặng mà thở dốc, vịn vịn người để giảm bớt thống khổ của bản thân, nhìn thẳng vào khẩu súng cất trong túi áo treb giá kia, cái ống bằng kim loại lạnh ngạo chìa ra ngoài, không hề có sự sợ hãi nào, chỉ có phá lệ xinh đẹp!.....

Vũ Dã đi rồi, chỉ để lại Sơn Bản hầu hạ ở bên cạnh cô, cô biết rõ sự tồn tại của hần có ý nghĩa gì, chính là cô không thêm để ý, cho dù không có Sơn Bản, xung quanh cô vẫn rải đầy cơ sở ngầm, tổ quốc của mình, lại thành lãnh thổ của dã thú, những kẻ yếu kém, giả dối kia, vẫn đang chờ cơ hội để a dua cùng thời cơ để nịnh bợ, cho nên dù cô có chạy trốn đến thế nào, cuối cùng vẫn không thể thoát được khỏi bàn tay hần.

May mà Kim Bích cũng đã theo Vũ Dã đi Thiên Tân, chỉ ngăn ngủi mấy ngày ở chung, cho dù gốc cớ nào cô cũng biết người phụ nữ này không giống người bình thường. Trong ánh mắt cô ta, trừ bỏ tư thế kiêu mị của phụ nữ, còn có cả hùng tâm tráng chí, thậm chí, tuyệt không chịu thua trước đám đàn ông.

Một người phụ nữ có dã tâm, khát vọng, sống trong thời loạn thế như thế này, ông trời lại cho cô ta một dung mạo hơn người, rốt cục là ban ơn hay là châm chọc cô ta đây, cô không biết được, cô chỉ biết, bọn họ chỉ là đám lực bình bé nhỏ không đáng kể trong trần thế này, mặc kệ là đón gió lay động, hay ngược gió mà đi, chờ đợi bọn họ cho đến giờ cũng chưa bao giờ là những con đường bằng phẳng cả.

Nhiều ngày nay Phồn Cẩm rất cẩn thận, chắc chắn tin Vũ Dã rời đi đã rơi vào tai anh ở đó, như vậy, anh sẽ làm như thế nào đây, làm sao có thể thực hiện được hứa hẹn của anh đối với bản thân cô? Những ngày không có Vũ Dã, cô cơ hồ không được ra khỏi nhà, lại càng không thể nắm được tin tức của anh, cơ hội trước mắt chính là Sơn Bản nhiều ngày nay tựa hồ rất bận rộn, thường không thấy bóng dáng đâu cả, tự nhiên cũng sẽ không giống trước kia một tác không rời, giám thị cô.

Đây cũng không phải là một tin tức tốt lành gì, lý do để đám cầm thú này bận lu bù lên, cho đến giờ cũng chỉ có một, không biết là ai đang bị bọn chúng giết chết nữa.

Mà việc cô có thể làm, cũng chỉ là đồng tình mà thôi.

Đã mau vào xuân, trong không khí vẫn còn vấn vương hơi lạnh ẩm ướt, Phồn Cẩm đã quen một mình đứng ở trước cánh cửa ở phía tây sân phơi, mặc cho gió lạnh ban đêm, lại vẫn có thể cho cô cảm nhận được những hơi thở tự do khó mà có được, không có giám thị, không có bao vây, là hương vị tự do thích làm gì thì làm.

Vũ Dã Thuần Nhất... không... vẫn không phải mình cô ở bên cạnh hắn, hắn đương nhiên còn có những người phụ nữ khác. Có lẽ cô là đặc biệt, nhưng sẽ không là duy nhất, cô hiểu rõ, trong cuộc đời tràn đầy giết chóc của người đàn ông này, phụ nữ từ trước đến nay đều là những liều thuốc không thể thiếu, chinh phục phụ nữ Trung Quốc cũng tạo cho hắn khoái cảm như chiến tranh vậy. Hắn từng nói, chinh phục một đất nước, đầu tiên phải giẫm lên tôn nghiêm của bọn họ, hắn muốn mọi người đều phủ phục dưới chân của đế quốc Nhật Bản. Thật quá kiêu căng, quá cuồng vọng.

Thật ra, có đôi khi Phồn Cẩm nghĩ, một đám người chỉ dựa vào chiến tranh và cướp đoạt để chứng minh sự tồn tại của bản thân, thật đáng bị ai thay. Bọn họ mất đi nhân tính, chỉ để lại thú tính rả đầy máu tươi. Ngay cả con người cũng không được xem là.

Quan trọng hơn, dù đã thú có hung mãnh đến đâu thì cũng đến ngày bị hạ gục, chung quy không đào thoát được tuần hoàn nhân quả.

Mà cô chỉ là một người phụ nữ, một người phụ nữ chỉ thầm mong trải qua một cuộc sống bình thường, cô không biết thanh minh đại nghĩa là gì, lại càng không gánh nổi hận thù đất nước. Cô muốn bình an bên người thân, không sợ cầu gì khác, cô hận không thể rời xa đi những phân tranh này, nề hà lại bị giam cầm trong đó, không thể cử động được.

Hết chương 4

[1]:

Tiên tung nan mệnh tình như mộng

Bồng đoàn tùy phong điệp tùy phong

Đồng tâm thiên tái si tình phán

Thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh

< =“”>

>

Trích từ tuyển tập của Mộng Tịch Dao

Dịch nghĩa:

Dấu tiên khó kiếm tình như mộng.

Cỏ đoàn theo gió, lá nương phong

Một lòng ngóng tình si vạn kiếp

Đợi vầng mây rẽ thấy trăng thanh.

Đây tuy không phải là xuất xứ sớm nhất, nhưng hiện giờ đã không còn bất cứ biện pháp nào để kiểm chứng xuất xứ của câu tục ngữ này được nữa, cho nên bài thơ này chẳng qua chỉ để mượn tạm.

Ý tứ của câu tục ngữ là những kẻ có tài có thể kiên trì đợi đến một ngày mây rẽ thấy mặt trời, mây tan hiện trăng thanh, muốn nói con người phải kiên trì đến cùng.

[Trích chú thích số 1 trong “Phượng Vu Cửu Thiên”, Quyển 3, chương 11 (Thượng) nhà Đài Lạc]

[2]: Chữ khải: kiểu chữ được cải biên từ chữ lệ (thư thể thông dụng trong công văn, kiểu chữ này rất phổ biến giữa thế kỷ 3 và 2 TCN ở Trung Hoa) và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III cn. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

5. Chương 05

Chương 05

Tối nay, gió đêm tựa hồ thấm lạnh hơn bình thường, Phồn Cẩm đứng ở ban công, nhìn một rừng ánh đèn dây đặc ở đằng xa, thỉnh thoảng lại có vài tiếng chó kêu rên, hỗn loạn như xa như gần, đúng vậy, là tiếng kêu rên, ở ngoài mấy dặm, cùng với những khu nhà cao cấp là những dãy nhà cũ âm trầm, tựa như đêm tối bên ngoài, ẩn giấu bên trong nó là sự hung ác cực kỳ bí hiểm, cô không thể tưởng tượng trình độ tàn nhẫn của những người đó, nhưng mỗi khi đêm khuya về, nghe thấy những tiếng kêu thống khổ kia, cô lại cảm thấy lưng mình thấu lạnh. Vô luận bọn họ là người có quyền quyết định sinh sát thể nào đi nữa, cũng không nên làm những chuyện như vậy, những thanh âm kia đã sớm khắc vào trong óc, không thể nào đuổi đi được.

Cuối cùng vẫn không thể chịu được những cơn gió lạnh thấu xương, Phồn Cẩm khép chặt cổ áo, đang định xoay người trở về phòng, bỗng nhiên có một bóng đen xoẹt qua trước mắt, mau đến nỗi không kịp để cho cô tự hỏi, thân người đã bị giữ chặt, vừa định hét lên, trong phút chốc người kia đã che miệng cô lại, một tiếng nói nặng nề vang lên, “Là anh.....”

Là anh.

Thân người đang cứng ngắc của cô lập tức mềm nhũn lại, sự sợ hãi mới rồi nháy mắt lại đảo thành kinh ngạc, bàn tay đang kiềm chế cô buông ra, Phồn Cẩm hơi thối lui, bước đến chỗ có ánh sáng, nhìn thấy một thân ảnh ngấm đen, cao gầy từ từ bước ra từ bóng tối. Mãi cho đến khi ánh đèn trắng chiếu lên bờ vai anh, dưới bóng râm, là gương mặt cô vẫn luôn nhớ thương, là gương mặt mà ở trong mộng cô càng không ngừng truy đuổi, thì lại thấy chung cùng không thể chạm đến.

Một người mà ngày ngày cô không ngừng oán hận.

Khương Trần Dục nhìn thấy ánh mắt mê ly của Phồn Cẩm, tại sao cô có thể gầy thành như vậy, mấy ngày trước lúc cô mặc áo khoác ngoài trông vẫn còn đỡ, bây giờ, lại ăn mặc đơn như thế, lẳng lặng đứng trong đêm đen, thậm chí, một đôi mắt đã từng sáng ngời như vậy, đã mất đi tất cả thần thái, chỉ âm đạm, bi thương nhìn anh.

Khương Trần Dục muốn mở miệng gọi cô, lại ghen ngào không thể nói thành lời. Thiên ngôn vạn ngữ chỉ có thể hóa thành vô ngôn mà đối diện nhau.

“Cẩm nhi!” Rốt cục, anh cũng chưa sót cất lời, nhìn thấy ánh mắt âm đạm của Phồn Cẩm chột lóe, muốn bước qua ôm lấy, lại bị cô thối lui cự tuyệt.

“Cẩm nhi!”

Phồn Cẩm là theo bản năng mà lùi bước. Ngay cả chính cô cũng không phát hiện, thân thể đã sớm phản ứng trước cả đầu óc.

Bàn tay Khương Trần Dục cứng ngắc giữa không trung, phản ứng của Phồn Cẩm làm cho anh phải miễn cưỡng thu tay lại. Trong lòng chưa xót, quả nhiên, cô vẫn còn oán anh, oán anh năm đó quyết tuyệt, oán anh thanh minh đại nghĩa, lại oán anh đã buông tay.....

Giữa hai người, chung quy đã nảy sinh một bức tường ngăn cản. Quan hệ tương cứu lúc hoạn nạn trong nhiều năm đã sớm biến mất không còn một mảnh.

Bây giờ bỗng nhiên đối diện nhau, lại đứng gần nhau như vậy, nhưng tâm lại cách càng ngày càng xa.

“Cẩm nhi, lần này anh đến đón em rồi đi, rồi đi nơi này.” Sự xa cách của cô khiến anh chợt hốt hoảng.

“Rời đi?” Cô lặp lại lời anh. Rời đi, vì cái gì lại để đến hai năm sau? Vì cái gì lại đợi đến thời điểm khi cô chỉ còn hai bàn tay trắng? Rời đi? Rời đi bằng cách nào đây chứ?

“Hãy tin anh, anh đã sắp xếp hết cả rồi.” Anh nhận ra mê vông trong mắt cô, vội vàng giải thích, “Nhiều nhất là một tháng, một tháng chúng ta có thể rời đi nơi này, vĩnh viễn rời đi!”

Vĩnh viễn rời đi. Ánh mắt Phồn Cẩm có một tia sáng rọi, nhưng ngay lập tức cô lại nhũn mỳ, “Không được. Em không thể rời đi. Bà nội em.....” Người thân duy nhất của cô, vẫn còn ở tại Thiên Tân, vẫn còn nằm trong tay Vũ Dã.

“Bà nội ở đó anh cũng sẽ có sắp xếp, nhưng gần đây thân thể bà không được tốt lắm. Cho nên phải kéo dài một chút, hai bên chúng ta phải cùng nhau hành động, bằng không sẽ xuất hiện sơ suất!”

“Bị bệnh!” Khi Phồn Cẩm nghe thấy bà nội bị bệnh, trong lòng đã có chút hốt hoảng. Vì sao Vũ Dã Thuần Nhất lại không nói cho cô biết?

“Yên tâm, bây giờ bà đã có người chăm sóc, cho nên chúng ta sẽ chờ đến lúc sức khỏe bà đỡ hơn mới hành động!” Nếu không phải bà nội của Phồn Cẩm bị bệnh, kế hoạch của anh đã không bị kéo dài thêm lần nữa. Anh đã sớm mang theo Phồn Cẩm rời đi rồi.

Cao chạy xa bay.

“Cẩm nhi, nhất định chúng ta có thể rời đi, sau đó sẽ lại giống như ngày xưa!”

Phồn Cẩm nhìn anh, rốt cục anh đã xuất hiện. Vì cô mà bọn ba. Nhưng.....

Ánh mắt của cô lại ảm đạm lại, hai năm, cô đã ở cạnh Vũ Dã Thuần Nhất hai năm, cô cái gì cũng không có, chỉ còn độc một thân thể đã bị tàn phá không chịu nổi, cô còn tư cách gì để.....

Nghĩ đến đây, dũng khí của Phồn Cẩm thủy chung không thể dậy nổi, cô vẫn ngây ngốc đứng ở nơi đó. Không thể không thừa nhận, bọn họ đã sớm không thể trở lại như trước được nữa rồi.

Thân thể của cô đã ô uế. Linh hồn đã cũ rách không chịu nổi.

Cô còn có tư cách gì đây?

Khương Trần Dục nhận ra sự chần chờ trong ánh mắt cô, nhẹ nhàng bước qua, không cho cô cơ hội trốn tránh, ôm chặt lấy cô. Tựa như nhiều năm trước đây, vẫn là hương vị quen thuộc đó. Là thân thể ấm áp đó.

Mặc kệ hai năm nay cô đã gặp những chuyện gì, ở trong lòng anh, cô vĩnh viễn đều là cô gái thuần khiết, vô ưu vô lự năm đó. Thanh mai trúc mã. Là hôn thê của anh, là Cẩm nhi của anh.

“Trần Dục!” Rốt cục Phồn Cẩm không thể ngụy trang được nữa, ở một khắc khi Trần Dục ôm lấy cô kia, tất cả những sự do dự cùng bàng hoàng đều trở nên quá sức chịu đựng. Đã từng, cô đã từng thuộc về anh, cô cũng đã từng có một tương lai tốt đẹp.

“Cẩm nhi, đã lâu lắm... Anh đã mất em lâu lắm rồi!!!!!!”

“Chúng ta không thể lại bỏ lỡ được nữa!”

Không thể lại bỏ lỡ nhau một lần nữa!

Hết chương 5.

6. Chương 06

Chương 06

Những ngày sau đó, Phồn Cẩm sống trong sợ hãi, cùng với chờ đợi thời cơ thích hợp, chờ đợi ngày rời khỏi ác ma.

Một tuần sau, Vũ Dã Thuần Nhất mang một thân phong trần trở về, chưa kịp nghỉ ngơi, đêm đó, lại cử hành một yến hội long trọng ngay tại phủ đệ, tụ hội của một đám cầm thú.

Phồn Cẩm đứng trên ban công, nghe thanh âm huyền ảo dưới lầu, từ trước đến nay cô vẫn rất phản cảm với loại tụ hội này, đa phần đều là bọn người thông đồng làm bậy, một đám cầm thú áo mũ chỉnh tề, trong lời nói, đều tràn đầy máu tươi.

May mà trước đến nay hần cũng không quá bức bách cô, có lẽ hần cho rằng người hèn mọn như cô sẽ quét mất hưng trí của hần.

Tiếng ồn dưới lầu càng lúc càng thêm lớn, thậm chí Phồn Cẩm còn có thể nhìn thấy mấy bóng người lén lút lúi vào trong khu rừng phía sau, tiếng cô gái cười duyên mang theo chút than nhẹ bị áp chế. Dần dần trở nên bén nhọn, bóng người trong rừng đã dây dưa rồi rắm. Phồn Cẩm biết điều đó có nghĩa là gì, cường chế sự đảo lộn trong dạ dày, cô trở về phòng, đem những tiếng ồn phiền lòng kia cách ngăn ngoài cửa sổ.

Mới vừa ngồi xuống, cửa bị đẩy mạnh ra, một người mang theo mùi rượu đi vào.

Vũ Dã Thuần Nhất nhíu mày, thu hết thấy sự chán ghét trên mặt Phồn Cẩm vào đáy mắt. Tinh thần tốt đẹp mới này nhanh chóng bị tiêu tán hơn phân nửa, bước chân cũng dần nặng nề hơn.

‘Rầm’ một tiếng, cửa đóng lại, Phồn Cẩm vẫn như trước, ngồi trên giường không hề động đậy, bàn tay lại không tự chủ nắm chặt lại.

“Không muốn nhìn thấy anh?” Đây là câu nói đầu tiên hần nói với cô sau khi trở về.

Phồn Cẩm không lắc đầu, cũng không gật đầu, trầm mặc cắn chặt khóe môi.

Vũ Dã lôi thất lưng ra. Cởi áo khoát ném sang một bên, đi về phía Phồn Cẩm.

Đương khi Vũ Dã mạnh mẽ lật người cô lại, sắc mặt Phồn Cẩm nhìn thấy một bóng người xoẹt qua ngoài ban công, trái tim mạnh run lên, kinh hoàng nhìn về phía Vũ Dã Thuần Nhất.

Vũ Dã phát hiện thân mình cô run rẩy, hần nhíu mày, vừa định đưa tay, một thân thể ấm áp đã dán lên người hần. Trước mặt, Phồn Cẩm chủ động dựa vào người hần, cánh tay vòng chặt qua cổ hần, đôi môi lại rơi xuống miệng hần. Hần kinh ngạc, bởi vì, đã hai năm, sự chủ động của Phồn Cẩm cơ hồ là bằng không, mặc dù có hơi nghi hoặc, hần cũng vừa lòng mà hưởng thụ, nhưng rất nhanh mà hóa bị động thành chủ động, bàn tay ngăm đen khổng lồ cô từ phía sau, làm cho nụ hôn càng thêm sâu.

Phồn Cẩm ngồi khóa người trên đùi Vũ Dã, đầu chôn vào hõm cổ hần, mặt hướng về phía ban công, rõ ràng, cô có thể nhìn thấy gương mặt khiếp sợ của Khương Trần Dục từ chỗ tối. Nhìn cô.

Khiếp sợ, xấu hổ và áp lực, giận dữ, những biểu tình này thay nhau hiện lên.

Lúc này, Vũ Dã Thuần Nhất đã cởi áo khoác của cô, đôi môi nóng bỏng đi xuống dọc theo ngực cô, Phồn Cẩm ngửa mình, miệng không tự chủ được nhẹ rên, khó chịu nhắm mắt lại.

Vì sao, sao anh lại còn chưa đi?

Đi, mau đi đi mà!

Phồn Cẩm nhìn về phía anh, khóe mắt đau đớn, thân người đông đưa lên xuống, bên tai là tiếng thở dốc trầm thấp của Vũ Dã Thuần Nhất, càng ngày càng nặng.

Cùng với động tác kịch liệt, hần tựa hồ muốn đem thân thể mình tiến sâu vào người cô, nặng nề mà tìm hãm, cho đến lúc cảm nhận được sự cứng ngắc của Phồn Cẩm, bàn tay liền giữ lấy vòng eo của cô mà đẩy vào.

Hô hấp của Phồn Cẩm bắt đầu rối loạn, tiếng rên nhẹ tràn ra từ miệng mang theo nức nở.

Cô ôm chặt Vũ Dã, thân mình của Khương Trần Dục rút cục cũng cử động, quay ngoắc người, nháy mắt biến mất khỏi ban công, cùng lúc đó, Phồn Cẩm tuyệt vọng nhắm mắt lại, hai hàng lệ lạnh lẽo theo má uồn uồn xuống. Dưới thân, Vũ Dã đã mạnh mẽ luật động, một cảm giác tê dại lan tràn lên từ người dưới, Phồn Cẩm nghe thấy tiếng hét chói tai của mình.

Ánh đèn đỏ xuống đại sảnh nhà hàng cơm Tây, đóa hoa hồng diêm đủa lẳng lơ nhất ‘Bách Nhạc môn’ miệng cười nở rộ. Dáng người thướt tha dưới sự hỗ trợ của chiếc váy ngắn xanh biếc lại càng thêm xinh đẹp. Có câu, ‘vẻ đẹp nếu không do bản thân mình, thì nhất định là do mắt nhìn của người khác’, Lâm Diễm Linh, đóa hoa tươi đẹp tuyệt trần này thật may mắn khi vẻ đẹp đã nằm ở thân, lại còn ở trong mắt nhìn của người khác.

Lúc này, cô nắm tay một người đàn ông đi vào sảnh lớn nhà hàng, bước đi nhẹ nhàng, gió thơm phả ra từng trận. Bốn phía đều là những ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Chỉ có duy nhất Phồn Cẩm, khi nhìn thấy người đàn ông bên cạnh cô ta, thân người buột chặt, bàn tay đang nắm dao nĩa lại run lên, thanh âm va vào nhanh giòn tan, trong khi cô vẫn còn kinh ngạc, hai người kia đã bước đến vị trí của bọn họ.

“Thật tình cờ, Vũ Dã thiếu tướng, bảo sao hôm nay lại không may mắn như vậy chứ!” Trong trường hợp này, những lời nói như vậy cũng không phải chỉ xem như là cho có lệ, cho dù biết là khen tặng, nhưng ảnh hưởng của người đẹp có đôi khi lại thắng cả Phật hiệu khôn cùng.

Lâm Diễm Linh ngọt ngào mở đầu vài câu, lại nhìn thấy Phồn Cẩm ở bên cạnh Vũ Dã, lễ phép lên tiếng chào hỏi, “Triệu tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Phồn Cẩm nhợt nhạt cười, cô vẫn thường theo Vũ Dã đến Bách Nhạc môn, có thể gặp nhau mà không có nhớ rõ cũng không phải là không có khả năng, vì vậy nghĩ đi nghĩ lại, cũng có thể cho là đã lâu không gặp.

“Đây là Trương tiên sinh, làm nghề kinh doanh ngọc thạch trong thành phố!” Cuối cùng, lại không quên giới thiệu người đàn ông khiến mọi người cực kỳ hâm mộ ở bên cạnh. Trương tiên sinh cười đến thành khăn, vươn tay lễ độ nắm tay Vũ Dã, nói, “Xin chào, Vũ Dã tiên sinh, Triệu tiểu thư!”

Phồn Cẩm chỉ cười không đáp, trong lòng bàn tay lại chảy ra từng tầng mồ hôi.

Bên cạnh, Vũ Dã lướt qua hai người, lời nói vừa thật vừa giả, “Trương tiên sinh thật có phúc khí!”

“Tôi cho rằng người phúc khí phải là Triệu tiểu thư mới đúng!” Lâm Diễm Linh cúi người, khuôn mặt yêu kiều, đôi mắt đẹp lại nhìn vào Phồn Cẩm, cười đến ý vị sâu xa, không đợi Vũ Dã trả lời đã lại chủ động mở miệng, “Vũ Dã thiếu tướng, Trắc Điền trung tướng đã ở trong phòng với khách.”

“Hắn đã đến?” Trên mặt Vũ Dã Thuần Nhất hiện lên một tia chán ghét, ngữ khí không tự giác hơi cao lên.

Hắn cùng Trắc Điền trung tướng là bất tự không hợp, đấu đá nhau một đường từ Nhật Bản đến Trung Quốc.

Người phụ nữ luôn luôn khéo léo trước giờ này lại không nhận ra chán ghét trong mắt hắn, tiếp tục nói, “Đang ở trung thính, nếu không đi qua ngồi một chút nhé?”

Vũ Dã Thuần Nhất liếc mắt nhìn Phồn Cẩm một cái, gật gật đầu, nói với cô, “Em chờ anh một lát!”

Phồn Cẩm ngoan ngoãn gật đầu, khoe mắt liếc về phía ‘Trương tiên sinh’ Khương Trần Dục đang ở một vui vẻ nói chuyện với người khác, thật là hay ho ột vị ‘Trương tiên sinh’.

Hai người kia vừa đi, phía sau vang lên một câu, “Triệu tiểu thư không ngại nếu tôi ngồi ở đây đi!” Dứt lời, Khương Trần Dục đã ngồi đối diện cô. Cười đến thông dong.

Trong đầu Phồn Cẩm thoáng hiện lên sự quần bách đêm qua. Hơi thở có hơi trở nên nặng nề.

“Anh không sợ sẽ.....”

“Bây giờ em nghe anh nói đã...” Khương Trần Dục ngắt lời cô, tận lực đè thấp âm điệu, “Tối mai, Vũ Dã Thuần Nhất tham gia một bữa tiệc... Khi đó, anh đến đón em!” Cuối cùng, lại đề cao âm thanh, “Triệu tiểu thư cũng là một người biết thưởng thức, nếu không chê công việc của tôi, có thể đến cửa hàng để dạo chơi!” Khi lời được nói ra, xuyên qua bờ vai anh, Phồn Cẩm đã nhìn thấy Vũ Dã Thuần Nhất đã trở về, sắc mặt cấp bách, vội gật đầu.

Khương Trần Dục vẫn bình tĩnh như cũ, đứng dậy, vừa vặn nhìn thấy Vũ Dã ở phía sau, cười “Thiếu tướng, mới hàng ở chỗ Triệu tiểu thư tôi đã muốn định rồi!”

Vũ Dã Thuần Nhất cũng cười một tiếng, “Tự nhiên!”

Sau đó, Khương Trần Dục lễ độ rời đi, mà hứng trí cũng Vũ Dã Thuần Nhất cũng không còn, nhìn một bàn đồ ăn nói với cô, “Đừng ăn nữa, chúng ta trở về biệt quán thôi!”

Đại khái là tâm tình không vui đi, Phồn Cẩm nhớ vừa rồi Lâm Diễm Linh có đề cập đến Trắc Điền trung tướng, người này cô không có chút ấn tượng này, nhưng từ khi nhắc đến hắn ta, sắc mặt Vũ Dã Thuần Nhất cũng không được đẹp lắm. Nếu nói hai người là đang đối đầu nhau, một chút cũng không ngoa.

Nhưng trở về, cũng là mong đợi của Phồn Cẩm, cô tự nhiên sẽ không dị nghị, ngoan ngoãn gật đầu.

Hết chương 6

7. Chương 07

Chương 07

Trở về biệt quán, Vũ Dã Thuần Nhất liền thay quân phục rồi đến quân bộ, Phồn Cẩm một mình ở trong phòng, cô cứ đứng trước ban công mà bồi hồi, trong đầu lần lượt vang lên lời nói lúc tối của Khương Trần Dục, tối mai, tối mai..... Tất cả sẽ kết thúc, tối mai, là cô có thể rời khỏi nơi này, có thể có được sự tự do, tùy tâm sở dục[1] đã lâu không được có.

Nghĩ đến đó, trong ngực dâng lên sự vui sướng cùng với an ủi đã lâu không thấy.

Đêm đó, Vũ Dã thật khuya mới về, mang theo một thân mùi rượu, khó có dịp lại không trêu chọc cô, vội vã rửa mặt rồi leo lên giường, cũng không ôm cô như bình thường nữa.

Ngày hôm sau, cô thức dậy thật sớm, Vũ Dã Thuần Nhất từ trước đến nay đều thức dậy sớm hơn Phồn Cẩm lúc này mới mở mắt, nhìn thấy cô đã khoác áo vào, mặt mày tràn đầy sức sống.

Phồn Cẩm thấy Vũ Dã Thuần Nhất kỳ quái nhìn mình, trong lòng chợt hoảng, vì vậy cô viện cớ, “Bụng hơi khó chịu, muốn gọi má Hà nấu chút cháo!”

Vũ Dã Thuần Nhất nghe vậy, một lúc lâu sau mới xốc chân đứng dậy, “Nếu không kêu bác sĩ đến xem cho em chút đi?”

Cô vội lắc đầu, “Chắc là do đói bụng thôi! Ăn chút cháo là được rồi.”

Vũ Dã Thuần Nhất gật đầu một cái nói, “Cũng được, chúng ta cùng xuống nhà đi!” Nói xong liền vào buồng vệ sinh rửa mặt, Phồn Cẩm ở bên ngoài nhìn vào, trong lòng có một cảm giác bất an, không lẽ hắn đã phát hiện rồi sao?

Nghĩ kỹ lại, cô cảm thấy không có khả năng lắm.

Trong lúc cô đang hốt hoảng, Vũ Dã Thuần Nhất đã chuẩn bị xong xuôi, nắm lấy tay cô, vừa đi vừa hỏi, “Còn muốn thêm cái gì nữa không, anh sai bọn họ chuẩn bị luôn!”

“À. Đúng rồi, đã bảo là lúc về sẽ đưa em, vậy mà hai ngày nay lại quên khuấy mất!” Lúc ăn cơm, Vũ Dã bất ngờ nói, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp đưa cho Phồn Cẩm.

Phồn Cẩm ngăn người, ngón tay vừa mới chạm đến chiếc hộp, Vũ Dã Thuần Nhất đã nói, “Là bà nội em bảo anh đưa cho em!”

“Bà nội?” Tay Phồn Cẩm run lên, sau đó có chút khấn trương mở hộp ra, đập vào mắt cô là một chiếc khăn lụa màu trắng, trên mặt thêu một chú chim én xinh đẹp, trông rất sống động, cạnh đó lại thêu thêm một hàng chữ nhỏ. ‘Xuân tâm mạc cộng hoa tranh phát, nhất thốn tương tư nhất thốn hồi’[2]. Bà nội Phồn Cẩm sinh ra dòng dõi thư hương, từ khi còn nhỏ đã được người cha mang tư tưởng khai hóa đưa vào trường tư thực đọc sách, tập luyện được một tay chữ đẹp, những dòng này là thêu từ lúc ấy, tặng cho ông nội cô khi viễn chinh, sau đó, ông nội qua đời, lại qua tay nhiều người mà trở về trong tay bà nội, bà bèn giữ làm vật kỷ niệm.

Thời điểm Phồn Cẩm cầm chiếc khăn, bàn tay nhẹ nhàng run, ánh mắt ưu thương nhìn Vũ Dã, mờ mịt hỏi một câu, “Là bà nội đưa cho em sao?”

Vũ Dã gật đầu, nhướn mày nhìn gương mặt tái nhợt của cô, “Nhất định là bà ấy quá nhớ em, qua mấy ngày nữa, chúng ta cùng trở về một chuyến vậy!”

Phồn Cẩm nắm chặt khăn, dường như có một sự bi thương hiện lên đáy mắt, cô trầm mặc, một hồi lâu mới nhẹ gật đầu.

Sau đó mỗi người đều ăn bữa sáng trước mặt mình. Sơn Bản chuẩn bị xong xuôi mới đi đến, “Thiếu gia, xe đã chuẩn bị xong rồi ạ!”

Vũ Dã Thuần Nhất hơi gật đầu, lau tay, bảo với tiểu Ngọc đang đứng ở một bên, “Mấy ngày này kêu má Trương làm mấy món tiểu thư thích nhiều thêm một chút đi!”

“Dạ!”

Phồn Cẩm ở bên cạnh hững hờ nhìn hai người đối thoại, sau đó lại hững hờ nhìn Vũ Dã Thuần Nhất cầm lấy chiếc áo bành tô Sơn Bản mang đến rồi rời đi, bàn tay lạnh lẽo vẫn nắm lấy chiếc khăn gấm, càng ngày càng chặt.....

...

Đây không phải là sự ‘rời đi’ mà cô chờ đợi, hai năm trước, cho dù oán hận, Phồn Cẩm cũng chưa từng cho rằng Khương Trần Dục mắc nợ gì cô, anh có tín ngưỡng của mình, có khát vọng của mình. Chỉ là anh phải lựa chọn giữa ‘đại nghĩa’ và cô mà thôi, nhưng hai năm sau, khi Phồn Cẩm gặp lại anh, khi anh cho cô lời hứa hẹn, cho cô những hy vọng, thì đó cũng là lần đầu tiên, cô cho rằng, người đàn ông này thiếu nợ cô nhiều lắm. Thiếu nợ Triệu Phồn Cẩm cô nhiều lắm.

Trước mặt, Khương Trần Dục có chút khó xử nhìn cô, “Em phải giúp anh một việc, trong nhà giam... có một đồng...” Còn chưa dứt lời, đã bị Phồn Cẩm bị phần ngắt ngang.

“Anh bảo em đi giúp anh cứu đồng chí mình ra?” Đầu tiên là khiếp sợ, mờ mịt nhìn anh, một hồi lâu, cô mới nhướn mày, dùng giọng điệu mỉa mai bảo, “Là vô tình, hay là cố ý? Nhân thời điểm vô tình đưa em rời đi, lại cố tình bảo em giúp đỡ?”

“Không phải...” Khương Trần Dục đương nhiên hiểu được Phồn Cẩm đang nghĩ gì, đây là kiêng kỵ giữa bọn họ, tựa như hai năm trước vì vậy, anh sốt ruột muốn mở miệng giải thích, Phồn Cẩm đã tuyệt vọng nhìn anh, “Khương Trần Dục... Anh cảm thấy em còn có giá trị sao? Năm đó, anh lựa chọn đi thông tri cho đồng chí của mình, bỏ rơi em ở lại, khiến em phải ở bên cạnh tên ma quỷ kia, hai năm sau, anh cảm thấy em vẫn còn giá trị sao? Khương Trần Dục, em chỉ là một người phụ nữ, em không biết cái gì mà đại nghĩa cao xa kia, cũng không biết cái gì là ‘vì nước quên thân’, nhưng em chỉ là một người phụ nữ, lại từng là hôn thê của anh, anh muốn em như thế nào mà không oán anh đây!!!” Oán hận tích tụ hai năm, sự đau xót cùng khiếp sợ khi bị bỏ rơi năm đó, trong thoáng chốc trời dậy trong lòng, anh còn muốn cô như thế nào nữa chứ? Bị giam cầm hai năm, miễn cưỡng vui cười hai năm, còn muốn cô phải làm như thế nào đây!

“Khương Trần Dục, anh đi đi! Em không muốn lại nhìn thấy anh nữa!”

“Đây là điều kiện, đây là điều kiện để trao đổi!” Khương Trần Dục nhìn thấy Phồn Cẩm tuyệt vọng nhắm mắt lại, vội sốt ruột giữ chặt tay cô, “Phồn Cẩm, đây là điều kiện để anh rời đi!”

Điều kiện?

“Phồn Cẩm, anh thật sự tính toán sẽ cùng em rời khỏi đây, trải qua cuộc sống của chúng ta, nhưng... Có rất nhiều chuyện không thể cứ nói buông là buông được, đã có nhiều người hy sinh như vậy, trước khi đi, anh chỉ muốn giúp tổ chức một lần mà thôi, Phồn Cẩm, sau này anh sẽ không phụ em nữa!”

Phồn Cẩm thất thần nhìn sự kích động trong mắt Khương Trần Dục, nghĩ đến những tiếng khóc thét, những tiếng súng cứ đêm đêm truyền đến, lại quay đầu nhìn người đàn ông trước mặt. Trước đây, không phải chính cô cũng vì lý tưởng, ý chí cao tựa trời xanh của anh làm cho xúc động đó hay sao.

Xem như hai năm thờ ơ này chính là sự chuộc tội của anh đi.

Nghĩ vậy, Phồn Cẩm gật gật đầu, “Vậy phải làm như thế nào?”

Điều kiện chính là sự cho phép của Vũ Dã Thuần Nhất, đương nhiên không phải là cái gật đầu của hắn, mà là thư, một phong thư mật là đủ rồi.

Trước đó Khương Trần Dục đã tìm người viết sẵn thư, giờ chỉ cần con dấu của Vũ Dã Thuần Nhất nữa mà thôi, Phồn Cẩm biết, hắn đặt nó trong két bảo hiểm trong thư phòng, nhưng cô lại không biết mật mã. Thử vài lần, vẫn là không được, cô cúi đầu suy nghĩ một lát, cô bấm mấy con số, là sinh nhật của mình. Cửa vẫn không mở ra, Phồn Cẩm nhẹ nhàng thở ra, lại là một hồi suy nghĩ im lặng, cuối cùng cô lại nhớ đến sinh nhật hai năm qua của hắn. Vì vậy lại thử một lần, kết quả cửa két bảo hiểm lại cạch một tiếng, mở ra.

Chắc chắn Vũ Dã Thuần Nhất cũng không để ý lắm, bằng không sẽ không dùng con số nhạy cảm này.

Lúc đó, Phồn Cẩm cũng không nghĩ nhiều lắm, nhìn đồng hồ trên tường, mắt thấy thời gian cứ trôi qua từng giây, vội cầm con dấu giao cho Khương Trần Dục đang chờ ở bên ngoài.

Lúc này Khương Trần Dục đã thay một thân quân trang, nhận lấy con dấu từ tay cô, cẩn thận in lên mặt lá thư, sau đó vừa cất nó vào ngực, vừa nói với Phồn Cẩm, “Bây giờ em đến sân sau của biệt quán, đợi bọn anh ở nơi đó nhé!”

Phồn Cẩm gật đầu, có chút mờ mịt nhìn anh, trong lòng hiển hiện lên một chút phiền muộn.

Khương Trần Dục cũng để ý, lại càng hiểu được suy nghĩ của cô, cầm lấy tay cô bảo, “Yên tâm, một lát nữa anh sẽ đi ra thôi!”

Cô chần chờ gật đầu, Khương Trần không lưu lại nữa, xoay người đi về phía dãy nhà âm trầm bên kia.

Phồn Cẩm một mực chờ ở một góc của sân sau, mỗi giây phút dày vò này tựa hồ so với hai năm trước lại càng thêm dài lâu, lâu đến nỗi trong lòng cô bắt đầu trở nên kinh hoàng, thân thể run rẩy trong gió lạnh, tại thời điểm suýt nữa Phồn Cẩm nghĩ rằng Khương Trần Dục lại một lần nữa thất hứa, còn mình lại một lần nữa bị bỏ rơi, thì đột nhiên cô cũng đã nhìn thấy hai bóng người dưới ánh trăng khuya đang tiến lại đây.

“Phồn Cẩm đi mau, Sơn Bản đã trở lại rồi!” Khương Trần Dục đỡ một người đàn ông toàn thân dính máu, quần áo rách nát, vết thương trên mặt lại vô cùng thê thảm.

Phồn Cẩm đã vô số lần nghe qua, nhưng lại là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi khiếp sợ đứng nguyên tại chỗ, đến khi Khương Trần Dục túm mạnh lấy tay cô, cô mới phản ứng lại, lảo đảo theo sát Khương Trần Dục hướng lối thoát mà chạy, sau lưng, truyền đến những thanh âm ồn ào náo động cùng tiếng chó sủa, người ở sau lưng, đuổi sát đến.

Ba người chạy được một đoạn, người đàn ông mà Khương Trần đỡ thể lực đã không còn chống đỡ được nữa, thân mình kéo lê trên mặt đất, tạo thành một vết máu uốn lượn ghê người. Phồn Cẩm che miệng, không inh nức nở thành tiếng, thật tàn nhẫn, thật đáng sợ, cô nghĩ rằng mình đã chết lặng, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông trước mặt với làn da không còn chỗ nào nguyên vẹn, cô vẫn không khống chế được mà run rẩy, thật không thể tưởng tượng được, đám cầm thú kia đã tra tấn anh ta, tra tấn đồng bào của cô như thế nào, đây cũng là lần đầu tiên, Phồn Cẩm cảm nhận được tư vị máu nẩy ngược lên đầu. Tim như bị đao cắt.

“Phồn Cẩm, ba người tạo sự chú ý quá lớn, bây giờ chúng ta tách ra mà hành động, anh đưa cậu ấy trở về, còn em hãy đến tổ giới Pháp chờ anh.” Lo lắng nhìn về phía sau, Khương Trần Dục gian nan hạ quyết định.

Tuyệt vọng lập tức che lên đôi mắt cô, cảm giác kinh khủng này lại bùng xuống, suýt nữa Phồn Cẩm đã thốt ra không được, nhưng mà, khi nhìn đến người đàn ông sắp hấp hối trước mắt, cô do dự một lát, mới khó khăn gật đầu, được rồi, hãy tin anh một lần nữa đi, ít nhất, anh cũng là hy vọng duy nhất của cô.

“Phồn Cẩm, anh nhất định sẽ tìm được em, không gặp không về!” Trước khi đi, Khương Trần Dục nắm chặt tay cô, Phồn Cẩm chậm chạp nhắm đôi mắt lại, sau khi mở ra, một hàng thanh lệ rơi xuống, sau đó, trong nháy mắt khi Khương Trần Dục đang kinh ngạc, kiên định nói một câu, “Em chờ anh!” rồi dứt khoát chạy vào trong bóng đêm.

Sau lưng, Khương Trần Dục nhìn bóng lưng Phồn Cẩm, trong nháy mắt có chút dại ra, suýt nữa nhin không được mà gọi bóng lưng đang chạy trốn giữa trời đêm, nhưng người bên lại cạnh run lên, ho khan rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Anh nuốt lại lời nói đã ra đến yết hầu, vội nắm tay, dứt khoát dìu đồng chí của mình rời đi.

Hết chương 7.

[1]: Muốn làm gì thì làm.

[2]: Câu thơ nằm trong bài thơ Vô đề của Lý Thương Ẩn.

Vô đề.

Táp táp đông phong té vũ lai

Phù dung đường ngoại hữu khinh lời

Kim thiềm khiết tỏa thiêu hương nhập

Ngọc hồ khiên ti cấp tỉnh hồi

Giả Thị khuy liêm Hàn Duyệt thiếu

Mật Phi lưu chẩm Ngụy Vương tài

Xuân tâm mạc cộng hoa tranh phát

Nhất thốn tương tư nhất thốn hồi

Dịch:

Ngọn gió xuân đưa mưa bụi về

Hồ sen sấm nhẹ rền lê thê

Cóc vàng ngâm khoá lò hương tỏa

Hổ ngọc ghè giầy giếng sau hè

Nàng Giả vén rèm mơ Hàn Duyệt

Ngụy Vương trên gối mộng Mật Phi

Tình xuân chớ nở như hoa thắm

Tắc lòng cháy bỏng mối tình si

8. Chương 08

Chương 08

Phồn Cẩm chạy trốn trong bóng đêm, tiếng gió gào thét bên tai làm cho cô nhớ lại một ngày nào đó của hai năm trước, cũng là chạy trốn chết như vậy, cũng là chia tay với Khương Trần Dục như vậy, hình như chỉ trong một đêm đó, tất cả đã trở thành một câu chuyện cũ.

Điều không thay đổi chính là, tiếng chó sủa cùng cảnh sát đuổi theo sau lưng, điều không thay đổi chính là, cô vẫn phải như trước một mình đối mặt hết thảy, điều không thay đổi chính là.....

“Triệu Phồn Cẩm!!!!!!” Một tiếng hét lớn, dĩ nhiên trong gang tấc trúng ngay tên cô.

Phồn Cẩm dừng chân lại, cách một con phố cùng Vũ Dã Thuần Nhất nhìn nhau, vẫn là đến đây, vẫn là đuổi theo đến đây.

Phồn Cẩm có một thoáng tuyệt vọng, nhưng rất nhanh, cô lui từng bước quát, “Đừng lại đây!” Giây tiếp theo, trong tay cô đã xuất hiện một thanh dao găm.

Giờ phút này, ngã tư đường ban đêm có không ít mấy bóng người bị sự xuất hiện của cảnh sát dọa cho sợ hãi, lại khiếp sợ nhìn cô gái với vẻ mặt kiên quyết phía trước, yếu đuối, lại mang theo một chút lạnh lẽo u buồn, đứng thẳng người ở đó.

Mọi người bị bao vây ở trung tâm, tuy đứng ở giữa, lại bị bắt làm quần chúng, nhưng không có một người nào dám đứng ra nói dù chỉ một câu, quần chỉ một câu, chẳng qua chỉ là đã chết lặng, còn có cả sự sợ hãi vĩnh viễn.

Mà một Phồn Cẩm xa lạ như vậy, Vũ Dã chưa từng gặp qua. Hai năm nhần nhục chịu đựng, cô càng lúc càng giống một con rối không có linh hồn, để mặc người ta xoa nắn vắn vè, không biết phản kháng, nhưng bây giờ, hần rõ ràng nhìn thấy được kháng cự trong mắt cô, đã thấy được kháng cự.

Bọn họ cứ như vậy, cách một con phố mà nhìn nhau, trong mắt Vũ Dã là biểu tình âm hàn, mà Phồn Cẩm, nhỏ bé, yếu ớt đứng thẳng tắp, dao găm trong tay để ở trên cổ, “Hôm nay, hoặc là để cho tôi đi, hoặc là tôi sẽ chết!”

Thân người Vũ Dã run lên, phần nộ nắm chặt tay, “Triệu Phồn Cẩm, ngay cả bà nội mình em cũng không để ý sao?” Nếu không phải bất đắc dĩ, hần cũng sẽ không dễ dàng đề cập đến người này trước mặt cô. Bởi vì hần biết, bà nội của Triệu Phồn Cẩm, là nhược điểm của cô, cũng là nỗi đau của cô.

Nhưng hiện tại, có lẽ là do luống cuống, sự kiên quyết trong mắt của Phồn Cẩm là cho hần luống cuống, rối loạn, hần hoài nghi, cô sẽ làm như vậy, nếu hần bức cô, cô nhất định sẽ làm như vậy.

Ít nhất, nếu nhắc đến bà nội của cô, cô nhất định sẽ ngoan ngoãn.

Nhưng điều là cho Vũ Dã không thể tưởng tượng được là, Phồn Cẩm lại bỗng nhiên nở nụ cười, trên mặt mang ý cười, nhưng trong đáy mắt lại càng thêm bi thương, cô giận dữ lấy khăn lụa từ trong lòng ra, “Vũ Dã Thuần Nhất, anh còn muốn gạt tôi sao, bà nội của tôi đã chết. Đã chết mất rồi!!!!!!”

Cô vĩnh viễn cũng sẽ không thể quên được, hai năm trước, trước khi cô đến Thượng Hải, bà nội đem chiếc khăn xé thành hai mảnh, đưa cho cô, còn một mảnh mình giữ, sau đó bà dùng tay vuốt mặt cô bảo.

“Cẩm nhi, sinh thời loạn lạc, phụ nữ chúng ta khó kiếm được nơi dung thân mình, thế sự vô thường, cả bà và con đều không thể nắm vững được trong tay, nhưng có việc này con ngàn vạn lần phải nhớ lý, phải sống, nhất định phải sống cho thật tốt, bà nội không muốn liên lụy đến con, bà cũng hiểu được, nếu bà sống không tốt, Cẩm nhi nhất định sẽ khổ sở, nhưng hôm nay con lại phải rời đi, không biết đến năm tháng nào mới có thể gặp lại, hai mảnh khăn này xem như tượng trưng cho sinh mệnh của chúng ta, nếu có một ngày bà đưa nó cho con, đừng hoài nghi. Bà nội nhất định đã qua đời. Khi đó, con nhất định phải lựa chọn một cuộc sống cho riêng mình.”

Bây giờ, mảnh khăn đã nằm trong tay cô, hơn nữa, từ tiếng thét bi phẫn của cô, biểu tình của Vũ Dã có chút đại ra, còn có chột vật, điều này càng thêm chứng minh suy nghĩ trong lòng cô. Trái tim trầm xuống, quả nhiên, bà nội đã qua đời.

Mà lúc này Vũ Dã Thuần Nhất cũng xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nghĩ đến việc bà già chết tiệt kia sắp chết lại càng giả tâm giả ý nói không muốn cho Phồn Cẩm thương tâm, ngàn vạn lần đừng để Phồn Cẩm biết tin bà ta bị chết bệnh, sau đó lấy mảnh khăn lụa kia ra, bảo là muốn giao cho cô, để ngày sau Phồn Cẩm còn có vật làm kỷ niệm.

Không ngờ, mềm lòng nhất thời của mình, lại trở thành người đi thông tri cho bà ta, bảo sao hắn không phần nộ cho được.

Nhưng cái hắn càng để ý chính là kiên quyết trong mắt Phồn Cẩm, so với ai khác hắn lại càng rõ ràng, một khi Phồn Cẩm biết tin bà nội mất, hắn sẽ không còn lợi thế để khống chế cô nữa. Trừ bỏ giam cầm ra, rốt cục hắn đã không còn phương pháp nào để giữ cô ở bên cạnh được nữa.

Trước mặt, Phồn Cẩm đã bắt đầu di chuyển bước chân, nước mắt chảy xuống chuôi dao găm, ánh lên lấp lờ. Trong thoáng chốc, cô xoay người rời đi, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, một tiếng súng vang lên, đồng thời cả tiếng thét chói tai. Tiếng bước chân hỗn loạn, tiếng gào thét như khi cận kề với cái chết.

Trong đầu Phồn Cẩm thoáng hiện lên một ý niệm đáng sợ, nhưng vẫn không thể nhận được, xoay người.

Vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy một màn mà khiến cho cả đời cô đều kinh khủng, đám người hốt hoảng muốn thoát đi bị cảnh sát vây thành vòng tròn, bị một khẩu súng bắn vào người, mà mỗi lần bị đòn hiểm, bị đánh đá, lại luôn có một lực lượng khiến cho bọn họ khủng hoảng vùng lên, ý đồ muốn chạy trốn lần nữa.

Mà hết thảy cũng đều bởi vì, ở chính giữa nhóm người, dĩ nhiên là có người ngã xuống vùng máu, máu đỏ thẫm không ngừng chảy ra từ vị trí họ bị trúng đạn, uốn lượn thành một con đường máu.

Mọi người, bị cái chết uy hiếp, bị cái chết làm cho sợ hãi, bọn họ tựa như những con linh dương với ý đồ muốn tìm đường máu dưới nanh vuốt sư tử, đến cuối cùng, lại không thể không cuộn mình lại trong một góc. Có người bị đè nén nhịn không được lại ghen ngào, nức nở che miệng, có người đã té xỉu trong đám người, ai ai, cũng đều gặp phải uy hiếp về cái chết tàn khốc nhất.

Mà Phồn Cẩm ở một bên đã khiếp sợ đến không thể nói thành lời. Trái tim thắt chặt lại.

Đối diện, Vũ Dã Thuần Nhất nắm chặt khẩu súng còn bốc khói, đôi mắt đỏ kè nhìn chăm chăm Phồn Cẩm, gần từng chữ, “Em đi một bước, tôi sẽ khiến ột người thay em trải đường đi!”

Lời nói độc ác vừa rơi xuống, thoáng chốc, trong không khí đã là một trận tiếng kêu khóc, dân chúng lùi thành một đám, mỗi người sắc mặt trắng bệch, sợ mình sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp.

Tai bay vạ gió, tại đây, khi đã qua nửa đêm, lại gặp phải họa sát thân.

Ma quỷ, ma quỷ.....

Hô hấp của Phồn Cẩm cứng lại, không thể tin được nhìn người đàn ông điên cuồng trước mặt, sắc hấn thậm chí không hề thay đổi, trừ bỏ đôi mắt đỏ kè lộ ra phần nộ kia, trên gương mặt lại không có một chút động dung, lại càng đừng nói chi đến áy náy.

Áy náy? Thật là cỡ nào buồn cười, súc sinh mà có áy náy sao?

Cuối cùng, Phồn Cẩm yên lặng người, dao găm trong tay rơi xuống. Vẫn là, cô không thể ác tâm như vậy, cô là người, không phải súc sinh, cô không có cách nào máu lạnh mà làm như vậy được, không có cách nào cả.....

Thân thể nháy mắt trở nên hư thoát, cô ngã ngổ trên mặt đất.

Vũ Dã Thuần Nhất vừa lòng đi tới.

Quả nhiên,

Quả nhiên vẫn giống như hai năm trước, thật giống.

Mặc kệ cô giãy dụa như thế nào, mặc kệ cô phản kháng như thế nào, cuối cùng, cũng vẫn không thể đào thoát được, không thể đào thoát khỏi trói buộc của tên ma quỷ này được.

Nhưng, đương khi Vũ Dã Thuần Nhất đi đến trước mặt cô, kéo cô đứng lên khỏi mặt đất, trước mắt Phồn Cẩm bỗng tối sầm, trước lúc mất đi ý thức, trong đầu cô bị một ý niệm chiếm giữ, nếu, từ nay về sau cứ như vậy mà ngủ không dậy nữa, thì thật là tốt biết bao.....

Hết chương 8

9. Chương 09

Chương 09

Đáng tiếc, cô thủy chung vẫn không thể được như nguyên, tựa như hai năm trước, vận mệnh của cô đã không còn thuộc về cô nữa, thân bất do kỷ[1].

Tỉnh lại, dưới thân Phồn Cẩm là xúc giác tơ tằm quen thuộc. Trên đó còn có hương vị của hân, bên tai, lại có tiếng người nói, “Chúc mừng thiếu tướng đại nhân, tiểu thư đã có thai!”

“Sơn Bản, thưởng cho bác sĩ này đi!”

Một lát sau, vị trí bên cạnh hõm xuống, một đôi tay vươn lại đây, vuốt ve gương mặt đang đại ra của Phồn Cẩm, “Nghe thấy bác sĩ nói gì không. Em có thai rồi!”

Phồn Cẩm chưa kịp có biểu tình gì, đã bị Vũ Dã Thuần Nhất đỡ nửa ngồi dậy, trước đó, chỉ vì một câu ‘thương’ mà ông bác sĩ kia vẫn cứ thao thao bất tuyệt, bỗng nhiên ông ta ngừng thấy một tia quý dị trong không khí, lại nhìn cô gái trước mắt, biểu tình tựa tro tàn trên mặt thật sự làm sao có được nửa điểm vui sướng khi mang thai chứ? Không tự giác, lời nói trong miệng ông dần nhỏ lại, cơ hồ gần như là thì thầm trong miệng.

Lúc này, trong đầu Phồn Cẩm là một mảnh mờ mịt, lời nói của bác sĩ không ngừng xoay quanh, mang thai, vì sao? Vì sao lại nói cho cô một cái tin dữ như vậy, vì sao lại cố tình đối xử với cô như vậy?

Vì sao?!!!!!!

“Tôi không cần đứa bé này!” Một hồi lâu, cô lạnh lùng nói, lập tức, động tác của mọi người cứng lại, trong không khí nhảy mắt tràn ngập những hơi thở bèn nhọn. Một mảnh tĩnh lặng.

Thậm chí là có cả tiếng hút không khí, là của ông bác sĩ kia, ông ta thấy sắc mặt Vũ Dã Thuần Nhất trầm xuống, biểu tình dữ tợn. Sự tàn bạo của người kia ngày hôm đó ông đã tận mắt nhìn thấy, cho dù là bị đưa tới khám bệnh, ông lại không có nửa điểm vui mừng, ngược lại cảm thấy kinh hồn táng đảm. Nhịn không được ông rụt người, lại lướt mồ hôi thay cô gái trước mặt.

“Không phải do em!” Bốn chữ, lạnh lẽo.

Phồn Cẩm cười, trong mắt lại là thống khổ, “Vậy anh muốn nói cho nó biết. Mẹ nó là một người phụ nữ Trung Quốc hèn mọn? Trong người nó chảy một nửa dòng máu của đất nước bị dã thú tàn bạo cắn nuốt?!”

“Triệu Phồn Cẩm, con của Vũ Dã Thuần Nhất tôi nhất định mang huyết thống cao quý nhất, nó đương nhiên là người Nhật Bản!”

“Đúng vậy, đó là con của ‘anh’, không phải của tôi!!!” Phồn Cẩm thu mặt cười, không chút biểu tình nói, cô hờ lạnh nhìn Vũ Dã Thuần Nhất ở trước mặt.

Trước mặt, thân mình to lớn của Vũ Dã Thuần Nhất căng lên, hân nắm lấy tay, nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Phồn Cẩm, ai cũng hoài nghi, ánh mắt lạnh liệt của hân đã giết chết cô gái này đến mấy lần.

‘Rầm’ một tiếng, thanh âm vỡ vụn cùng vật nặng rơi xuống đất đồng thời vang lên.

Tiếng đầu tiên là Vũ Dã Thuần Nhất đập một chiếc bình hoa, va vào sàn gỗ của ngôi nhà, những mảnh nhỏ sắc bén văng lên, mà tiếng sau, là thanh âm ông bác sĩ bị dọa cho quỳ rạp trên mặt đất. Giờ phút này, ngay cả đây ông cũng không dám ngẩng, miệng liên tục lẩm bẩm, “Xin tha mạng, xin tha mạng.....”

Đại khái là bị dọa cho hoảng hồn, Vũ Dã Thuần Nhất tựa hồ cũng hơi ngạc nhiên, nhú mày nhìn, lại nghe thấy một tiếng cười trào phúng bên tai.

Hắn quay đầu, liền nhìn thấy Phồn Cẩm cười như không cười nhìn mình, sâu trong mắt là châm chọc cay độc, rõ ràng có ý ám chỉ, dã thú, súc sinh thị huyết.

Lúc này, một tên cảnh sát Nhật Bản vội vàng chạy vào, “Báo cáo thiếu tướng, có người tên Khương Trần Dục nói muốn gặp Triệu tiểu thư!”

Vũ Dã Thuần Nhất giật mình, xoay người, cười lạnh. Hắn lại tự động đưa tới cửa ư?

Phồn Cẩm cũng giật mình ngẩng đầu lên, mày chậm rãi nhíu lại.....

Anh vẫn biết, anh nợ cô, làm một người đàn ông, anh nợ cô rất nhiều, hai năm trước, thời điểm khi cảnh sát của Vũ Dã Thuần Nhất truy tìm, anh chỉ có hai lựa chọn, phải đi thông tri cho những chiến hữu vẫn chưa nắm rõ tình hình hay là đi đón vị hôn thê trong nhà của mình. Vì đại nghĩa, anh lựa chọn điều thứ nhất. Nhưng trong hai năm qua, lại thường bị lương tâm áy náy.

Đây nguyên bản là một bài toán thật khó, mặc kệ anh lựa chọn cái nào, anh cũng đều phải gánh nợ.

Mà hai năm sau, không ngờ anh lại phải đối mặt với một vấn đề đồng dạng như vậy, anh biết, anh chính là đánh cược, đánh cược Vũ Dã Thuần Nhất có coi trọng vì Phồn Cẩm mà buông tha cho trọng phạm hay không, mà anh, cân nhắc lại lời nói của Phồn Cẩm, biện pháp như vậy, kỳ thật, chính là bắt đầu một trò chơi điên cuồng.

Quả nhiên là anh đã thắng, Vũ Dã Thuần Nhất điều tất cả binh lực đi bắt Phồn Cẩm trở về, còn bọn họ lại dễ dàng đào thoát, nhưng lại giống như hai năm trước, đồng dạng hy sinh người con gái anh mình yêu nhất.

Nhưng lần này, anh không muốn lại thất hẹn, anh đã từng nói, nhất định sẽ dẫn cô đi, không gặp không về.

Như vậy, nếu chết đi, có thể trả lại những gì anh đã nợ, có cái gì không được chứ.

“Tôi không thể không bội phục dũng khí của cậu!” Giờ khắc này, một người Nhật Bản nói tiếng mẹ đẻ mình lại chuẩn xác như vậy, làm sao lại không giống một loại châm chọc được chứ, Khương Trần Dục nhìn thấy Vũ Dã Thuần Nhất chậm rãi đi từ trên lầu xuống, bên cạnh, là Phồn Cẩm, mặt không chút biểu tình.

Thậm chí, ánh mắt căn bản cũng không nhìn về phía anh.

“Phồn Cẩm!” Anh gọi, thật là chua xót.

Người đi sau không trả lời, chỉ dờ dẩn đứng bên cạnh Vũ Dã Thuần Nhất, tựa như một con rối đã mất đi sinh mệnh.

“Vũ Dã Thuần Nhất, nếu anh còn là một tên đàn ông thì hãy thả Phồn Cẩm ra, còn tôi thì tùy anh xử trí!”

“Cậu?” Vũ Dã khinh thường nhếch mày, “Cậu đừng đánh giá mình quá cao, cậu cảm thấy cậu có tư cách hay sao? Bây giờ cậu đã không có tác dụng gì nữa, chỉ duy nhất, là để tiêu mỗi hận trong lòng tôi mà thôi!” Ngực khí hèn mọn, Sơn Bản ở sau lưng bỗng nhiên lên cơn tức giận, đá Khương Trần Dục một cái ngã lăn ra mặt đất, sau đó đá thêm hai cú lên mặt anh. Tiếp đó, một đám cảnh sát kéo anh đứng lên mặt đất, giữ chặt lại, nhất thời, khuôn mặt Khương Trần Dục bị đá trúng máu tuôn như trút.

Lúc này, Phồn Cẩm ngay cả chân mày cũng không nhíu một chút, thân người không nhúc nhích, đứng ở nơi đó.

Vũ Dã Thuần Nhất liếc cô một cái, lại quay đầu nhìn Khương Trần Dục, “Bây giờ hẳn là cậu nên cầu nguyện, cầu nguyện sự phẫn nộ của tôi không biến mất nhanh như vậy, để cho tôi tra tấn cậu, bởi một khi tôi nguôi giận, cái mạng nhỏ của cậu cũng không còn giữ được đâu!” Nói xong, hắn vung tay lên, đám người Sơn Bản lại tay nắm chân đá với Khương Trần Dục, Khương Trần Dục lại không chịu khuất phục, ra sức đánh trả

giấy dựa, kêu gào, “Chó Nhật Bản, súc sinh, có ngon thì đơn độc đấu với tôi, bắt nạt phụ nữ tính cái gì... Vô liêm sỉ!!!”

Nhất thời, xung quanh chướng khí mù mịt, tiếng chửi rửa, tiếng quát tháo, tiếng la hét.

Trong không khí vang lên tiếng thở dài không dễ nghe thấy.

“Thả anh ấy đi!” Nhẹ thì ào, khẩu khí không có độ ấm, Vũ Dã Thuần Nhất đưa lưng về phía cô, khi nghe được những lời này, khóe miệng như nguyệt nhếch lên, chung quy vẫn là thiếu kiên nhẫn. Trời cao chính là không bạc đãi hần, luôn ở thời điểm thích hợp để hần bắt lấy nhược điểm của cô, khiến cho cô chỉ có thể vĩnh viễn nằm trong tay hần.

“Thả anh ấy đi, điều kiện là, tôi sẽ không bao giờ..... trốn đi nữa!” Phồn Cẩm nhắm mắt lại, đem tất cả những tuyệt vọng ngăn lại trong mắt.

Cứ vậy đi. Càng giấy dựa lại càng thêm thống khổ mà thôi.

Cô có thể oán ai đây? Oán anh hai năm trước vứt bỏ hay là hai năm sau cố chấp?

Chỉ có thể đổ thừa, là cô, tự mình thả ra một ác ma. Hai năm trước, đáng lẽ thanh đao kia nguyên bản phải găm vào ngực tên ác ma này, lại cứng rắn đâm vào ngực cô, máu tươi phun trào.

Từ nay về sau hồn đã mất, tâm cũng đã chết theo!!!!

Hết chương 9.

[1]: Phải làm những chuyện mà không phải do lòng mình mong muốn.

10. Chương 10

Chương 10

“Phu nhân, bên ngoài gió lớn, vẫn nên vào nhà đi thôi!” Sau lưng được phủ lên một chiếc áo khoác lông thật dày, Phồn Cẩm liếc mắt nhìn không trung tối đen, mùa đông này hình như đặc biệt dài, tuy đã qua thật lâu, hơi lạnh như băng trong không khí vẫn còn chưa tan hết.

“Cảm ơn, má Hà, về sau gọi tôi Phồn Cẩm là được rồi.” Phồn Cẩm kéo ống tay áo, chậm rãi thông thả bước về phòng, nhìn thoáng qua người phụ nữ trung niên thân hình hơi đầy đặn này. Nửa tháng trước, bà được đưa đến trước mặt Phồn Cẩm, để chuyển môn hầu hạ cho cô.

Nhưng, không biết tiểu Ngọc đã nói gì với bà, từ lúc đó đến nay, bà luôn gọi cô là phu nhân, Phồn Cẩm nghe thấy không được tự nhiên, tự đáy lòng cảm thấy phiền chán, đã nhắc vài lần, đại để trí nhớ người già không tốt, thường hay quên mất.

“Cô xem, tiểu thư, cái miệng này của tôi cũng thật đáng chết.” Má Hà nhẹ vả miệng mình, cười hà hà nhìn Phồn Cẩm, “Lão hiểu được, về sau sẽ gọi là tiểu thư!”

Phồn Cẩm chỉ nhẹ nhàng gật đầu, cười đến chua sót, cũng khó cho người ta, nhìn cái bụng dần dần lộ rõ như núi kia, còn bảo người ta nghĩ sao nữa chứ, tiểu thư? Mang thai em bé lại đi gọi là tiểu thư? Thật không khỏi có hơi buồn cười.

Nhưng, cho dù bị cười, cô cũng không tình nguyện nghe thấy một tiếng ‘phu nhân’ kia!

“Tiểu thư, bình thường cô nên cười nhiều hơn một chút mới phải, người mẹ hay cười sau này đứa con cũng sẽ vui vẻ, trước kia tôi hay chăm sóc phụ nữ có thai, phàm là người thường hay cười, lúc sinh đều ra những tiểu tử thật béo tốt. Tiểu thư rất hay buồn bã, hần là nên đi lại nhiều hơn một chút!” Má Hà vừa xếp áo quần để tắm rửa cho Phồn Cẩm ở trên giường vừa nói, so với mấy người hầu khác, tính tình bà rất hoạt

bát, nhưng cũng ngoài ý muốn khiến cho tâm tình Phồn Cẩm đỡ phiền chán hơn rất nhiều, trước kia cảm giác cả căn phòng đều trống rỗng tịch tịch khiến cho người ta hít thở không thông, từ khi má Hà đến đây, lại trở nên sáng sủa không ít.

“Ôi chào, cái trí nhớ của tôi, canh bỏ đâu rồi nhỉ?” Má Hà lẩm bẩm, vỗ đùi cái bốp, chợt bừng tỉnh kêu lên một tiếng, xoay người, thân mình to béo lập tức tạo nên tiếng vang bịch bịch trên lều. Một hồi lâu, bà mới thở hồng hộc từ dưới lên, trong tay bưng một chén canh nóng hằm hập.

“Đến đến, nhân lúc còn nóng uống vào, để bổ thân mình đó!”

Hương vị nồng nặc khiến Phồn Cẩm khó chịu nhú mảy, thân mình hơi rụt lại, khẩu vị của cô càng ngày càng không tốt, buổi tối lại thường hay mất ngủ, từ khi má Hà đến đây, thường dùng phương thuốc của bà để sắc canh bồi bổ, hiệu quả không tồi, nhưng hương vị lại hơi bị khó uống. Mỗi lần như vậy, Phồn Cẩm tựa như thấy mình như đang phải uống thuốc.

“Nhìn xem, đều sắp làm mẹ rồi, lại còn sợ uống thuốc. Mà đây cũng không phải là thuốc, là đồ tốt đấy!” Má Hà vừa nói, lại vừa nâng chén thuốc lên, “Hồi xưa, chúng tôi làm gì có được mấy thứ này để uống chứ, ngoan!” Vừa dỗ vừa bốp cái mũi Phồn Cẩm để cô nuốt xuống.

Má Hà dọn dẹp xong xuôi lại thấy Phồn Cẩm đỏ mặt nhìn mình, bà nhe răng cười, chớp mắt, “Tiểu thư, lại muốn nghe tiếng hát của bà già này đi!”

Phồn Cẩm gạt đầu, chân mày đang nhú hơi dần ra.

“Được, hôm nay tôi hát bài kia đi!”

“Bọ ơi bọ, bay đến vườn rau của bà, cắn tay bà. Mày ăn mất cây thông nhà bà, bà tức giận, mày lại ăn cây tỏi nhà bà.....” Một hồi lâu, một điệu ca dao vang lên, là ca dao vùng Tứ Xuyên, khác với quê hương của Phồn Cẩm, nhưng nghe vào lại cảm thấy thật vui vẻ thoải mái, cô mãi nghe, lại có chút buồn ngủ. Trong mộng có một bóng người, gầy gò lom khom, cười hiền hậu, ấm áp vuốt má cô, “Cẩm nhi, Cẩm nhi!” Khóe miệng cô nhếch cười, Phồn Cẩm mơ hồ nghĩ, có lẽ là mình lúc còn nhỏ....

Đang lúc mộng lung, lại cảm giác được trên trán hơi nóng, ánh mắt nhấp nhem chợt vụt sáng, nhưng khi nhìn thấy một đôi con ngươi thâm thúy, cô hơi thất thần, trong giây lát lại bừng tỉnh, biểu tình trên mặt trầm xuống.

“Thấy tôi liền cảm thấy không vui?” Vũ Dã Thuần Nhất đứng lên, cởi áo khoác móc lên, sau đó ngồi xuống bên cạnh Phồn Cẩm, Phồn Cẩm đã sớm nửa ngồi dậy, cắn răng không nói. Tự nhiên cũng không thèm liếc mắt nhìn hấn lấy một cái. Hiện tại, bọn họ sống chung với nhau là như vậy, không lạnh không nhạt, thiếu một chút nhu thuận của trước kia, lại nhiều hơn một chút kháng cự.

Vũ Dã Thuần Nhất cảm giác được, thậm chí tính tình cô gần đây lại trở nên có chút quái lạ, dù sao nhìn thấy cũng không ổn, má Hà bảo đó là phản ứng bình thường, mang thai đều như vậy cả, nghĩ vậy, Vũ Dã Thuần Nhất liếc mắt nhìn chiếc bụng bằng phẳng của Phồn Cẩm một cái, nơi đó có giọt máu của hấn.

Khóe miệng hơi căng lên, lúc ngẩng đầu lại đón lấy ánh mắt chán ghét của Phồn Cẩm, kể từ cô trốn đi đó, ánh mắt cô, luôn mang theo một chút oán hận.

Hận thật sâu, thấm vào xương tủy, cửa nát nội tâm.

Nhưng mà, tìm má Hà đến thật là đúng, những người kia nói, bà chăm sóc cho phụ nữ có thai rất chu đáo, có bà ở đây, Phồn Cẩm lại thoải mái không ít, ít nhất là vào những lúc hấn không có ở đây, cô vẫn rất vui vẻ, ngoại trừ khi đối mặt với hấn.

Nghĩ vậy, lại không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, hấn hao hết tâm tư, mặt ngoài lại làm như không hề để ý, còn sau lưng lại nơi nơi lấy lòng chiều chuộng, vì cái gì chứ? Chính là vì suy nghĩ đến cô gái này, một cô gái, có thể không yêu người đàn ông kia, nhưng nhất định sẽ yêu thương đứa con của chính mình.

Hấn tin tưởng vững chắc, một ngày nào đó, mặc kệ như thế nào, Phồn Cẩm cũng sẽ đón nhận hấn. Dù sao, bây giờ trong tay hấn vẫn còn nắm giữ lợi thế quan trọng nhất.

Có lẽ ngày đó thực xa xôi, nhưng, hấn có đủ thời gian.

11. Chương 11

Chương 11

Sáng sớm ngày hôm đó, sau khi cùng má Hà đi bộ một vòng trong vườn trở về, Phồn Cẩm liền nhìn thấy có một chiếc xe có rèm che đỗ ở trước cửa tòa nhà, cửa xe mở ra, một bóng người màu đỏ kéo theo hành lý bước xuống.

Cô nhận ra, là Kim tiểu thư lần trước đã đến đây.

Cô ta cũng thấy được cô, bước tới, khi đến gần, liền nhiệt tình chào hỏi, “Triệu tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Phồn Cẩm chỉ cười, sau đó gật gật đầu, tiểu Ngọc đã vội vã chạy ra, “Tiểu thư, tìm được cô rồi, thiếu gia vừa mới gọi điện thoại trở về, nói là hôm nay bên ngoài có đãi tiệc, cô cũng phải tham gia, nên hãy đi chuẩn bị một chút!”

Phồn Cẩm nghe thấy chỉ nhú mày lại, bên này, Kim Bích cũng phụ họa, “Thật đúng lúc, đêm nay tôi cũng nhận được lời mời, chúng ta vừa lúc bầu bạn với nhau đi!”

Thật ra cái gì mà bầu bạn với nhau hay không, trong trường hợp này, Kim Bích lại phát huy bản lĩnh bản thân một cách khéo léo đến tận cùng như vậy, cố bầu bạn lại thật ra có chút châm chọc, một đám người, người nhà quan, quân phiệt, đầu lĩnh đặc vụ, chó săn, cái gì cũng đều có. Hiếm có dịp không phải đi nghiên cứu những thân phận nực cười kia, Phồn Cẩm yên lặng ngồi bên cạnh Vũ Dã Thuần Nhất, lạnh lùng nhìn đám đầu trâu mặt ngựa này, những trường hợp như vậy nguyên bản cô sẽ rất ít tham dự, cô không thích, Vũ Dã Thuần Nhất cũng không thích, nhưng không nay lại không biết sao lại như vậy, cô không hiểu được, nhưng rất nhanh, lại nhanh mở rộng tầm mắt với bản lĩnh miệng mồm của Kim Bích. Bỗng nhiên một đám cảnh sát bước vào từ cửa, trong tay mỗi người đều cầm súng, sau đó, lại có người bước vào, mọi người không hẹn mà cùng đứng dậy.

Phồn Cẩm nghe thấy Vũ Dã Thuần Nhất ở bên cạnh cung kính gọi một tiếng, “Cha!”

Sau đó Phồn Cẩm lại nghĩ, chắc là Vũ Dã Thuần Nhất giống mẹ hần. Trước mặt, người đàn ông mà Vũ Dã Thuần nhất gọi cha có gương mặt tiêu chuẩn của người Nhật, xương gò má rộng, mắt dài nhỏ, trong uy nghiêm lại lộ ra một chút lạnh lùng bảo thủ. Còn Vũ Dã Thuần Nhất, hần có một gương mặt thanh tú mà ít người Nhật Bản có được, hần được xem như một người đàn ông điển trai, đáng tiếc là đã mất đi nhân tính.

Từ lần trước, Vũ Dã Thuần nhất đã muốn giảm bớt biểu lộ sự hung ác ở trước mặt cô, nhưng, dù thế nào đi nữa thì dã thú dù giấu thể nào đi nữa cũng sẽ không thể đổi được bản tính vốn có của nó. Càng cất giấu, ngược lại lại càng dễ bộc phát.

Ngay tại lúc Phồn Cẩm đang đứng một bên miên man suy nghĩ, phía trước vang lên một trận tiếng bước chân có quy luật, có bóng người mang giày quân đội trải trên mặt đất, Phồn Cẩm đã nhìn thấy Trắc Điện trung tướng, đối thủ một mất một còn Vũ Dã Thuần Nhất xuất hiện, cô cúi đầu cười, như vậy, cảm thú đều đã đến đông đủ cả rồi.

Một bữa ăn buồn tẻ vô vị, từ đầu đến cuối Phồn Cẩm đều không biểu hiện sự tồn tại của mình, chính là cô muốn nói cho Kim Bích biết, điều đó tất nhiên không có khả năng, nhưng bởi vì những chuyện đó, mà cô lại nhìn cô ta bằng ánh mắt khác xưa. Một cô gái, sinh trong thời loạn lạc, lời nói cử chỉ lại khí khái dũng cảm, cô không thể không thừa nhận, cô gái này, tuyệt không đơn giản như bề ngoài, tựa như cảm giác trước kia của cô vậy. Đó là một cô gái có dã tâm, không lúc nào lại không tự đem chính mình ném vào dầu sôi lửa bỏng. Đứng lẫn trong đám đàn ông kia, quả thật cũng có chút sắc thái ngông cuồng cần rồi.

Là Sơn Bản đưa cô và Kim Bích trở về tòa nhà, còn những người khác tiếp tục ba hoa khoác lác, mới vừa xuống xe, Phồn Cẩm liền cảm thấy vùng eo sưng đau. Còn người dưới lại nặng nề, thân mình rất không thoải mái.

Má Hà sốt ruột đỡ cô lên giường, bận rộn đến nửa đêm, sự khó chịu của cô mới giảm bớt một ít, nghĩ nghĩ sau này sẽ không tham gia vào mấy tình huống như vậy nữa. Thật ra đây là một cái cơ không tồi. Nghĩ vậy, cô cũng chỉ có thể đau khổ cười.

Sau đó, nửa đêm lại vang lên tiếng ồn ào náo động, mơ hồ nghe thấy dưới lầu có những thanh âm ồn ào, một hồi lâu, cửa phòng ngủ mở ra, không ngoài ý muốn, một trận mùi rượu đập vào, Phồn Cẩm hơi khó chịu, cuộn người lại. Vũ Dã Thuần nhất vừa ngồi vào bên cạnh, lại nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt, tựa như muốn nôn mửa. Hắn nhíu mày, vừa định gọi người, Phồn Cẩm liền ngăn hắn lại, má Hà bận thật lâu, mới vừa đi ngủ.

“Không có việc gì..... Chính là do ngủ thấy vị rượu trên người anh mà thôi!”

Vũ Dã Thuần Nhất cúi đầu nghĩ nghĩ, xùy cười giễu, một lát sau mới đứng lên, bước chân hơi loạng choạng, có thể là có chút say, đi vào phòng rửa mặt, sau đó, bên trong truyền ra tiếng nước chảy ào ào, chờ đến lúc hắn đi ra, hương rượu đã bay đi không ít, ngay cả quần áo cũng đã cởi.

Chỉ còn một cái quần đùi, mặt Phồn Cẩm tối sầm, xoay phắt người lại. Sau đó ít giây, thân mình cô đã bị kéo qua, cảm giác được xúc giác khác thường sau lưng, tinh thần có chút bối rối, cô vội nói, “Bác sĩ nói, bây giờ không được.....”

Nói chưa xong, vòng tay Vũ Dã Thuần Nhất đã thít chặt lại, hắn nó bên tai cô, “Anh chỉ ôm em!” Nói xong, lật người cô qua, làm cho cô đối diện hắn. Hô hấp bọn họ quyện vào nhau trong gang tấc.

Trong không khí tràn ngập hơi thở nặng nề, Vũ Dã Thuần Nhất nhin không được bắt lấy làn môi trước mặt, một hồi cắn, một hồi ngậm. Lại có chút muốn ngừng mà không được, bàn tay cũng luồn lên, vói vào trong áo ngủ cô, nhẹ nắm, sau đó hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy nụ hoa, lại ngậm vào trong miệng, người con gái trước mặt nhẹ rên, đẩy người ra, hắn không ngăn cản, chỉ sợ cứ mãi ‘nhuyễn ngọc ôn hương’ như vậy, hắn cũng sẽ không thể khống chế được.

Hai người nói rộng khoảng cách, nặng nề thở. Tay hắn vẫn để cho đầu cô gối lên, tay còn lại ôm vai cô, hiện tại Phồn Cẩm thực mệt mỏi.

Hết chương 11.

12. Chương 12

Chương 12

Hai người nói rộng khoảng cách, nặng nề thở. Tay hắn vẫn để cho đầu cô gối lên, tay còn lại ôm vai cô, hiện tại Phồn Cẩm thực mệt mỏi, ánh mắt hỗn loạn, sương mù mênh mông, cô nghe thấy hình như có người đang nói, chiến tranh kết thúc, theo anh quay về Nhật Bản đi! Trầm như vậy, thấp như vậy, đến nỗi không thể nghe thấy, cô nghĩ, đó nhất định là ảo giác!

Tỉnh dậy vào sáng sớm hôm sau, mặt trời đã nhô lên cao, Vũ Dã Thuần Nhất đã rời đi, cô bước xuống lầu, lúc này Kim Bích đã mặc một chiếc áo choàng màu đỏ tía ngồi trong phòng khách, mà bên cạnh của cô ta.....

Ngay lúc Phồn Cẩm theo bản năng muốn xoay người trở về, sau lưng lại vang lên một tiếng gọi, “Triệu tiểu thư!”

Phồn Cẩm kiên nhẫn xoay người, nhìn thấy Kim Bích cười đến dịu dàng đáng yêu, còn người đàn ông bên cạnh cô ta khuôn mặt lạnh lẽo, con mắt dài nhỏ lướt nhanh qua cô. Chỉ trong nháy mắt, trên người ông ta toát ra lệ khí, khiến người ta không rét mà run.

Vũ Dã Thuần Nhất lãnh huyết, ít nhất cô có thể hiểu được tính nết của hắn, nhưng cha của hắn, cô lại hoàn toàn không biết gì cả, cảm thụ duy nhất chính là dịch ý mà ông ta dành cho cô trong một khắc kia.

Đúng vậy, là dịch ý.

Giống như hiện tại, biểu tình lạnh như băng trên mặt ông ta lại như cũ, không che giấu được chán ghét cùng khinh miệt đối với cô.

Phồn Cẩm cảm thấy thật bất lực, nhưng vẫn chậm rãi bước xuống lầu, không liếc mắt nhìn Vũ Dã Chiêu Hùng một cái.

Mà đối phương, sau khi nặng nề đập giày quân đội, mặt vô biểu tình, phẩy tay áo rời đi, lúc ấy trong đầu Phồn Cẩm liền toát ra những từ này, không phải nói tư thế kia của ông ta có bao nhiêu phong nhã, mà là động tác phẩy tay áo kia biểu đạt sự tức giận, nhìn một cái không sót gì cả.

Cô không buồn nói lời nào, nhìn thấy người đàn ông thái độ đối mình căm ghét rời đi, Kim Bích bên cạnh cũng cười cười rồi đuổi theo. Phồn Cẩm nặng nề mà thở dài, rõ ràng như vậy, Vũ Dã Thuần Nhất cũng sẽ nhìn thấy, hắn sẽ làm như thế nào đây?

Ít nhất Phồn Cẩm cũng cho rằng, lần này tan rã trong không vui, vậy nên cách ít ngày nữa hãy gặp lại đi. Lúc buổi chiều, cô lại nhìn thấy họ, bất đồng của lần này chính là, lúc này cô đang ở sân sau tòa nhà, mà Vũ Dã Chiêu Hùng cùng Kim Bích lại đang ở phía trước mặt, ngăn cách giữa bọn họ là một bụi hoa cao, che khuất tầm mắt nhau, nếu không phải Phồn Cẩm nghe thấy tiếng nói chuyện, cô cũng không biết là sau lưng mình còn có người khác. Ngay lập tức, cô đứng ở nơi đó, đi cũng không được, mà lên tiếng thì cũng không phải.

Bên kia chợt nghe thấy có tiếng người nói.

“Quả thực là vô liêm sỉ, bây giờ càng ngày càng không coi ai ra gì rồi, cứ nhiên lại dẫn con đàn bà hèn mọn kia tới trước mặt của tôi là gì chứ? Vũ Dã Chiêu Hùng tôi sẽ không chấp nhận đứa trẻ do thứ đàn bà thấp hèn này sinh ra làm cháu của mình, bọn dân tộc thấp hèn này đừng có mà vọng tưởng!”

“Thật ra tư lệnh cũng không tất phải tức giận đến vậy, Vũ Dã thiếu tướng đều có tính toán của anh ấy, làm sao có thể vì một người đàn bà râu ria mà làm bậy được cơ chứ?” Tiếng nói của Kim Bích sắc nhọn, mang theo chút nghiền ngẫm.

Nhưng những tiếng động sau đó lại khiến cho Phồn Cẩm cảm thấy có chút nan kham, cô xoay người, đem những tiếng nức nở vứt bỏ đằng sau tai, bên kia, lại truyền đến tiếng nói tỉnh tã, “Nhưng thật ra ngược lại, Vũ Dã, anh phải giúp em một chuyện.”

“Ồ?”

“Em muốn anh làm người bảo hộ cho em!”

“Người bảo hộ? Ha ha ha, em là thập tứ cách cách, còn có người dám bắt nạt em sao?”

“Không có, nhưng mà em không muốn những người đàn ông nhàm chán kia cứ đến quấy rầy em! Anh có biết, thời gian của mỗi người đều rất quý giá, đặc biệt là phụ nữ!”

“Ồ — đúng, anh đồng ý, nhưng anh cũng là một người đàn ông nhàm chán!” Tiếng cười mỉa từ phía bên kia khiến Phồn Cẩm cảm thấy ghê tởm. Cô nắm chặt tay nghe Kim Bích nói tiếp, “Vậy nên em muốn nhận anh là cha nuôi. Trung Quốc rất rối loạn, một cô gái như em.....”

“Anh từ chối!” Âm điệu của Vũ Dã Chiêu Hùng bất chợt cao lên một chút, ông ta chậm rãi nói, “Bởi vì giữa ‘cha và con gái’, nếu có chút quá phận sẽ bị gọi là..... loạn luân!”

“Anh luôn quan sát em thật lâu, cũng không rõ, một cô gái của hoàng triều Mãn Thanh cùng một cô gái bình thường có gì khác nhau nữa?”

“Không có, đều có bộ ngực, một cái miệng... nhưng mà, mục đích sinh tồn của phụ nữ không phải là để làm cho đàn ông vui vẻ sao?”

“Ha ha ha ha.....”

Những tiếng động sau đó thật khó nghe, rốt cục Phồn Cẩm không thể nghe được nữa, cô bịt tai, lúi thân mình thật sâu vào trong góc.....

Phía trước truyền đến tiếng bước chân dần đi xa, Phồn Cẩm mệt mỏi đứng thẳng người dậy, chua xót cười, đây thật sự là cái thế giới chướng khí ngột ngạt, trong không khí đều tràn ngập hơi thở khiến người ta phải buồn nôn, mỗi một lần hít vào đều dơ bẩn như vậy, thật khó thở!

Cô không ngờ, khi thần thờ trở về phòng, đã có một người chờ ở đó.

Nhú mào, không nhận được cảm thán người này thật nhanh chân, mới một khắc trước vẫn cuồng vọng chinh phục người đàn ông kia, còn bây giờ, lại thần nhiên chờ ở đây.

“Triệu tiểu thư định sẽ sinh đứa bé này ra sao?” Cô ta nghiêng ngẫm liếc cô, thông dong, thần nhiên như vậy.

“Thì ra Kim tiểu thư lại cảm thấy hứng thú với vấn đề này sao?”

“Đó là tự nhiên, nếu Triệu tiểu thư đủ tỉnh táo thì nên hiểu được những lời kia của Vũ Dã Chiêu Hùng là có ý gì!”

Những lời kia?! Trong khoảng khắc, Phồn Cẩm cảm thấy sợ hãi, cô gái này, biết rõ mình ở sau bọn họ, lại có thể thần nhiên làm hết thảy những chuyện kia.

Thật buồn cười, thật ra các cô làm sao mà không giống nhau cho được, mặc cho Phồn Cẩm không muốn thừa nhận đến nào đi nữa, nhưng các cô, đều làm đàn bà cho người Nhật Bản, chung quy thì bản chất là giống nhau.

Phồn Cẩm trầm mặc, mệt mỏi không có ý định phản bác, cô thần nhiên nói, “Mặc kệ là có ý gì, đứa bé này, ngay cả chính tôi, cũng không đến ‘Triệu Phồn Cẩm’ làm chủ!”

“Nhưng, không phải là ngoài ý muốn luôn không tránh được không phải sao?” Kim Bích nhú mào, trong mắt hiện lên một tia hứng thú, “Nơi này vẫn có một lời đồn, không biết Triệu tiểu thư có nghe qua hay chưa?”

“..... Xin chăm chú lắng nghe.” Phồn Cẩm trả lời.

“Vũ Dã Thuần Nhất không phải con của Vũ Dã Chiêu Hùng!”

Thân mình Phồn Cẩm chấn động, nhìn thẳng vào Kim Bích, người kia cười liếc cô một cái, “Địa vị của Vũ Dã Chiêu Hùng ở Nhật Bản rất cao quý, chuyện tình như vậy Vũ Dã Chiêu Hùng cũng nên giận không làm gì, là vì cha ruột của Vũ Dã Thuần Nhất đã chiếm giữ địa vị thống trị cao nhất Nhật Bản. Tôi nghĩ nói bấy nhiêu đại để cô cũng hiểu được, nếu đứa bé được sinh ra, nó nhất định sẽ bị mang về Nhật Bản, bọn họ sẽ không dễ dàng tha thứ cho huyết mạch cao quý của mình bị ô uế, có thể nói, vào thời khắc đứa bé này được sinh ra, cô liền mất đi tư cách làm ‘mẹ’ rồi!”

“Hơn nữa, điều kiện đầu tiên chính là cô đủ kiên cường hoài thai mười tháng để sinh hạ nó, Vũ Dã Chiêu Hùng tuyệt không từ bỏ ý đồ, Triệu tiểu thư xác định thể chất của cô không thành vấn đề hay không? Có thể thoát khỏi bị tính kế hay không?”

“Đương nhiên, nếu Triệu tiểu thư có thể coi thường hết tất cả, khiến cục thịt trong thân thể kia rớt ra, thì mọi chuyện chả là vấn đề gì cả!”

Phồn Cẩm nghe thấy mà trợn mắt há hốc mồm, một hồi lâu mới xì cười, một chút buồn bã hiện lên đáy mắt, đúng vậy, cô làm sao có thể máu lạnh như đám người Nhật Bản kia chứ, cô có thể xem giọt máu trong bụng này như một chuyện ngoài ý muốn, xem nó như một cục thịt được không? Có thể được không?

Đáp án cô rõ ràng, Kim Bích lại càng rõ ràng.

“Cho nên, vì đứa bé này, đau dài không bằng đau ngắn đi!”

Đau dài không bằng đau ngắn, đây là ý tốt sao? Một lý do đường hoàng đến cỡ nào, giống như cô ta, có thể ngã đầu vào lòng bọn người Nhật Bản hay sao?

“Đây là điều kiện của ‘cha nuôi’ cô đi?” Một hồi lâu, Phồn Cẩm mới mở miệng, trong mắt tràn đầy châm chọc. Nhìn thấy Kim Bích ở trước mặt chậm rãi nheo mắt lại, trên mặt vẫn như trước, không chút thay đổi. Bình thản.

“Đây là điều kiện để cô có được một cái cảng tránh gió trong thời thế loạn lạc này? Giết chết đứa bé này sao?”

“Kim tiểu thư, tôi cũng không phải là người phụ nữ có dã tâm, tôi chỉ muốn được yên ổn, cô không cần phải đến thuyết phục tôi, trên người tôi, không có gì đáng giá cả. Mặc khác, ‘Mạng của tôi cũng không thuộc về tôi’, nhiều lời vô ích, tôi cái loại vai diễn cỏn con này, trong cuộc đấu đá của các người, tự nhiên sẽ không có tác dụng gì cả!”

“Nhưng mà, tôi không cần, cũng không có nghĩa ngu ngốc để cho người ta lợi dụng.” Biểu lộ lập trường, Phồn Cẩm vô tình nói xong, xoay người ngồi xuống ghế dài bên cạnh giường, một hồi lâu, cô nghe thấy phía sau có tiếng người lạnh lùng nói, “Có đôi khi, phụ nữ ngu ngốc chút vẫn tốt hơn..... Xem nhẹ bản thân, đại biểu ‘tâm quan trọng’ của cô cũng sẽ biến mất!”

Sau đó lại là những tiếng gót giày theo quy luật đập trên sàn, hài lòng, thản nhiên.

Phồn Cẩm lạnh lùng cười, giờ khắc này, cô thật sự có một lỗi giác, có phải trái tim mình đã chết lặng rồi hay không? Vì cái gì, lại không – cảm giác thấy một chút đau đớn?!

Hết chương 12.

13. Chương 13

Chương 13

Vũ Dã Thuần Nhất biết mình không khống chế được, từ trước đến nay hắn vẫn ngạo nghễ nghĩ rằng sự tự chủ của mình giống như dòng máu đang không ngừng chảy trong người, thế nhưng giờ đây nó đã bắt đầu có ý đồ thoát ly khỏi trói buộc của thân thể.

Hết thảy từ lúc cô có ý đồ chạy trốn, hắn nổi điên triệu tập tất cả binh lực vây bắt cô, cuối cùng bọn họ lại để lọt mất một tên trọng phạm, một kế hoạch vốn dĩ thuận lợi tự dưng bị hoãn lại, do vậy hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp và tạo ra vô số chuyện phiền toái, sau đó lại vì một lời hứa hẹn của cô, thả Khương Trần Dục, đánh mất một cơ hội để hắn lấy công chuộc tội, và rồi đến lúc hắn vui sướng biết được trong bụng cô có cốt nhục của mình.

Mà tất cả những chuyện này, rốt cục cũng kinh động đến người cha đang ở Nhật Bản xa xôi.

Ông suốt đêm chạy đến đây, thậm chí không hề thông báo trước. Ông nói, tôi thật muốn nhìn thấy người đàn bà nào lại có thể khiến anh thần hồn điên đảo đến vậy!

Cha không phải là người giới sắc[1], ngược lại, ông rất thích nữ sắc, nhưng cho đến tận bây giờ đều là có cân nhắc kỹ lưỡng, cho dù là bị mê đảo tâm hồn, cũng sẽ không tùy ý làm bậy, không để mình lún sâu trong bùn lầy, ông vẫn nhớ đến thân phận của mình, có như vậy mới tạo nên ông của ngày hôm nay.

Nhưng mà, bây giờ, hắn đang làm cái gì? Ở thời điểm hắn không thể tự hiểu được, hắn đã nói cho Sơn Bản, đưa Phồn Cẩm đến xuất hiện ở bữa tiệc, để cho Phồn Cẩm, cô gái Trung Quốc này, cô gái Trung Quốc m cốt nhục của hắn này, đường đường chính chính ngồi bên cạnh hắn, một khắc kia, trong đầu hắn lại ma xui quỷ khiến toát lên bốn chữ ‘quang minh chính đại’, lặng lẽ cười, hắn không thể không phủ nhận, Trung Quốc đất rộng của nhiều, văn hóa tinh tú, vô luận bọn họ đổi trắng thay đen như thế nào, cũng không thể

nào làm mờ hết được. Bốn chữ ‘quang minh chính đại’, đã bao quát hết được sự điên cuồng của hắn đối với cô.

Cuối cùng, tiệc lại tan rã trong không vui, hắn người đầy mùi rượu trở về, thời điểm khi ôm cô, xúc động mà nói ‘theo anh quay về Nhật Bản’, hắn rốt cục hiểu được, nếu hai năm trước là chinh phục, như vậy thời khắc đó, là vạn kiếp bất phục[2]!

Nghĩ vậy, Vũ Dã Thuần Nhất có chút phiền não, lấy điều thuốc lá ngậm vào miệng. Hắn chán chường bước ra ban công, nhìn về phía không trung, thỉnh thoảng có mấy đám mây đen bay qua, bên ngoài cửa sổ, một cành cây vươn lại đây, trên đó có một mầm xanh non, đảo mắt lại là một mùa xuân nữa.

Hắn chợt giật mình, lại là một năm nữa, mà một năm này, giữa bọn họ lại tăng thêm một.... một vương mắc mà cả đời bọn họ cũng không thể tháo gỡ được.

Wương mắc này, lại vượt qua cả sự vui sướng khi hắn có được một đứa con.

Chưa sót lác đầu, trong lòng lại một chút nhớ nhung, hắn gầy rớt đầu mẩu thuốc, gọi to một tiếng, “Sơn Bản!”

Một lát sau, Sơn Bản luôn đứng bên ngoài thế nhưng lại không đáp lại, hắn vừa định phát hỏa, cửa đã bị đẩy ra, Sơn Bản sắc mặt không tốt, lo âu nhìn về phía hắn, gọi một tiếng, “Thiếu gia!”

Lòng Vũ Dã Thuần Nhất trầm xuống, sâu không thấy đáy.

Phồn Cẩm ngủ cả nửa ngày, đột nhiên một cơn đau quặn truyền ra từ bụng khiến cô bừng tỉnh, đau đến tay chân cũng run rẩy, mồ hôi lạnh trên lưng toát ra, nháy mắt thấm lạnh cả tấm lưng, thậm chí cô không thể kêu thành tiếng, dùng hết sức quát to, “Má Hà..... Má..... Hà!”

Cửa phòng đóng chặt cả nửa ngày cũng không hề có động tĩnh, thời điểm khi đau đớn tập kích đến, một sự sợ hãi từ bụng dưới truyền vào lòng cô, bác sĩ từng nói qua, thân thể cô yếu ớt, so với phụ nữ bình thường thì rất dễ sảy thai, tuy đứa bé này không phải là mong đợi của cô, tuy rằng nhiều lần cô cũng bị rối rắm thúc đẩy mà nảy sinh ý niệm này trong đầu, nhưng giờ khắc này, đương khi nó chân chính tập kích đến, đầu óc của cô chỉ có sợ hãi, sợ hãi sẽ mất đi nó.

Vì thế, cô lại khàn giọng mà gọi, “Má Hà..... Má Hà.....” Cơ hồ là dùng hết sức, ngay tại lúc cô sắp tuyệt vọng, cuối cùng cô cũng nhìn thấy bóng người mà mình chờ đợi, cô kiệt sức nhẹ giọng hô, “Má Hà.....” Rồi từ từ chấp nhận bóng tối vây quanh chính mình.....

Lúc tỉnh lại, trong phòng tràn ngập mùi thuốc.

Mở mắt ra, má Hà đã ngồi ở bên cạnh cô, “Má Hà..... đứa bé.....”

“Đứa bé không có việc gì..... Tiểu thư, thân thể cô rất hư nhược, bây giờ nên nằm yên đừng nhúc nhích, rơi vào tình huống này không nên nôn nóng, hãy tĩnh dưỡng, cũng không được uống thuốc bậy bạ, tôi không dám nói cho bọn tiểu Ngọc, sợ thiếu tướng đại nhân biết giận chớ đánh mèo vô tội.”

Phồn Cẩm cảm thấy đúng, suy yếu gập đầu, nhưng sự đau đớn tận tim lúc này vẫn không thể tiêu tan, “Thật sự không có việc gì sao? Có đôi khi tôi cảm thấy bụng dưới rất đau!”

“Tiểu thư..... Cô còn không tin bà già này sao, giống như lời tôi nói đó, tiểu thư nên cười nhiều hơn, đứa bé trong bụng cũng sẽ cảm thấy vui vẻ hơn, cô không vui, sẽ ảnh hưởng đến thai khí.” Nói xong, má Hà bưng thuốc còn bốc hơi nóng lại đây, “Nhân lúc còn nóng uống vào, mồ hôi ra nhiều, má Hà cam đoan ngày mai cô đứng dậy tinh thần liền lại trở nên nhanh nhẹn!”

Phồn Cẩm do dự suy nghĩ một chút, vừa mới cử động thân người nhận lấy bát thuốc từ trong tay má Hà định uống vào, cửa bị một cú đá văng, má Hà cả kinh, nước thuốc bị bắn ra ngoài, uồn lượn xuống theo mép giường, mấy giọt màu đỏ rơi trên ra giường, tựa như máu.

“Vũ Dã Thuần Nhất!” Phồn Cẩm nhìn thấy người đến thế rào rạt, mới vừa gọi tên, người kia đã không nói một lời liền đạp má Hà từ trên giường xuống. Sau lưng hắn, một người mặc đồ như thầy thuốc bước ra, bốc một ít cặn thuốc trên sàn vào tay ngửi ngửi rồi nói, “Bẩm báo thiếu tướng đại nhân, có lần hoa hồng!”

Hơi thở trong không khí nháy mắt ngưng đọng lại.

Phồn Cẩm đầu tiên là hoang mang, sau đó nhìn thấy ánh nhìn Vũ Dã Thuần nhất bén nhọn mà đổ kè, bên cạnh, má Hà quỳ rạp trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch. Nháy mắt, trong đầu cô hiện lên cái gì đó, mảy mảy nhú chặt lại.

“Chết tiệt!” Vũ Dã Thuần Nhất rút súng lục từ bên hông ra, nhắm vào má Hà. Đôi mắt đã là một màu máu.

“Vũ Dã Thuần Nhất!” Phồn Cẩm sợ hãi kêu lên, cử động người, bụng dưới lại truyền đến một cơn đau.

“Thầy thuốc!” Vũ Dã Thuần Nhất vội bước đến đỡ lấy cô, người kia cũng run rẩy bước tới, bận rộn làm việc, “Thiếu tướng, cũng may tình huống của phu nhân phát hiện đúng lúc, lượng thuốc không phải quá nhiều, tôi sẽ kê mấy thang thuốc, điều dưỡng một thời gian sẽ trở nên tốt hơn!”

“Sơn Bản, cậu cùng ông ta đi bốc thuốc đi!”

Sơn Bản cung kính hành lễ, mang thầy thuốc đi ra ngoài. Phồn Cẩm nửa nằm nửa ngồi trong lòng Vũ Dã Thuần Nhất, hơi thở mong manh, ánh mắt cũng nhìn thẳng vào má Hà ở trên sàn nhà.

Vì cái gì.....

“Nói. Bà bị ai sai sử?!” Vũ Dã Thuần Nhất cảm giác được thanh âm các đốt xương bàn tay mình, một khắc khi hắn nghe thấy thông báo của Sơn Bản, trận tuyến trong đầu óc hắn hoàn toàn rối loạn, nhưng thời điểm ngồi trong xe, hắn nghĩ lại, không thể nào là cha mình được, khi hắn vừa đến nơi, nhận được phong thư mật báo của người kia, bên trong chứng thật người đàn bà này đã kê đơn trong thuốc bổ của Phồn Cẩm đã được một đoạn thời gian. Như vậy, là ai làm?

Đối mặt với ánh mắt âm ngoan của Vũ Dã, má Hà trên sàn nhà chỉ cười, cười đến thống khổ, phảng phất như đùa cợt bình thường, quật cường nhìn hai người, nhưng không có mở miệng, khi Phồn Cẩm bắt gặp ánh mắt bà, trong lòng quặn đau, vẫn là khuôn mặt đó, vẫn là khuôn mặt tươi cười đến nhẹ nhàng kia, vì sao, một giây trước vẫn là người quan tâm đến mình, giây sau đó, lại dùng ánh mắt tràn đầy hận thù như vậy nhìn mình.

“Bà không nói, tôi bắn chết bà bây giờ!” Vũ Dã Thuần Nhất thật sự phát hỏa, từ từ đứng dậy, lên đạn cho khẩu súng trong tay.

“Ha ha ha ha, tao đã sớm biết được sẽ có ngày như vậy, muốn giết thì giết đi, muốn làm gì cũng được, chó Nhật Bản!” Cười cợt trên mặt má Hà tan dần, phun một bãi nước bọt. Giận dữ đối mặt với Vũ Dã Thuần Nhất.

Vũ Dã Thuần Nhất cả người cũng run lên, nghiêng răng nghiêng lợi chìa súng vào trán bà, “Muốn chết, tôi sẽ cho bà sống không bằng chết!” Nói xong, dùng thân súng đập một cú lên đầu má Hà, bà thét lên một tiếng, ngã trên mặt đất, máu chảy ồ ạt.

Hô hấp của Phồn Cẩm cứng lại, không dám mở mắt.

Vũ Dã Thuần Nhất giận tím người, đôi mắt đỏ quạch, bàn chân không ngừng dùng sức nghiêng, má Hà đầu tiên la to, sau đó, quật cường chịu đựng, trong không khí yên tĩnh chỉ còn duy độc tiếng nức nở, thê lương đến cực điểm.

Phồn Cẩm không thể nhịn được nữa. Kêu lên một tiếng vang trời, “Là tôi!”

Cái gì? Vũ Dã Thuần Nhất nghĩ đến là mình nghe nhầm, dừng hành động trên chân lại, quay đầu nhìn Phồn Cẩm, trong mắt dâng lên mê hoặc.

Hắn chậm rãi nheo mắt lại, “Em nói cái gì?”

Về mặt Phồn Cẩm kiên quyết, nhìn thấy máu me ghê người trên sàn, cô nhắm mắt lại, rồi chậm rãi mở ta, “Là tôi..... Người bảo bà ấy làm vậy chính là tôi!”

“Triệu Phồn Cẩm, em có biết em đang nói cái gì sao?” Vũ Dã Thuần Nhất đầu tiên là sửng sốt, sau đó đập khẩu súng về phía khung kính bên cạnh, loảng xoảng mấy tiếng, trên mặt đất đã đầy mảnh vụn.

“Là tôi..... là tôi.....” Phồn Cẩm không ngừng lặp lại, không ngừng lặp lại. Nhìn thấy ánh mắt Vũ Dã Thuần Nhất càng thêm đỏ tươi, “Tôi chịu không nổi, tôi chịu không nổi, không ai mong đợi đứa bé này cả, không ai hy vọng nó được sinh ra đời cả!”

“Ai nói vậy, tôi hy vọng, có tôi hy vọng!” Vũ Dã Thuần Nhất rống lên giận dữ, sự tình chuyển biến đột ngột làm cho hắn trở tay không kịp, cả người cũng trở nên chật vật. Nhìn cô gái hắn vẫn luôn tâm tâm niệm niệm trước mắt.

“Triệu Phồn Cẩm, tôi cho... em một cơ hội nữa, rốt cục có phải là em hay không?!”

“Phải!” Cô chém đinh chặt sắt đáp, tiêu diệt một tia hy vọng cuối cùng của Vũ Dã Thuần Nhất.

“Anh chờ đợi thì lại như thế nào, nếu nó được sinh ra, cũng chỉ biết đến hai chữ mà thôi!” Phồn Cẩm hạ quyết tâm. Không nhìn bàn tay đang nắm chặt của hắn, không nhìn đến một mảnh đỏ sẫm trước mặt, nhấn tâm đề cao giọng nói, gần từng tiếng, “Nghịch – chủng!!!”

Hết chương 13

[1]: giới sắc: cảnh giác, phòng bị với sắc đẹp (phụ nữ)

[2]: Không thể quay đầu lại.

14. Chương 14

Chương 14

“Được, nói hay lắm!” Khi cơn tức giận không thể át được, ngược lại nó sẽ không hề phát ra lệ khí, Vũ Dã Thuần Nhất nhẹ cười, nhìn người phụ nữ tuyệt tình trước mắt, “Nhìn không ra, em giỏi lắm!” Mặc kệ cô nói thật hay không, chỉ bằng việc cô hờ hững phun ra hai chữ này, cũng đã đủ rồi.

Nghịch chủng, nghịch chủng, được, được, được lắm!!!!!!!

Ngay khi hai người trừng mắt nhìn nhau, Vũ Dã châm biếm siết chặt nắm đấm, nhưng phía bên kia không có ai nhận ra.

“Không cần mày giả mù sa mưa! Bọn mày đều là la sát ăn tươi nuốt sống người ta, bọn ma quỷ!” Sau lưng, là tiếng quát to khàn giọng, má Hà chống người dậy, đỡ lấy cái trán bị thương, ánh mắt đầy hận ý như dao nhọn nhìn hai người trước mắt, “Con tao có gì sai, nó đã làm gì sai, bởi vì bọn mày mà nó phải bỏ mạng, nó làm gì sai chứ? Mày tên súc sinh này, một phát súng liền giết nó, giết nó!” Khi bà ta gào lên, ngũ quan trở nên vẩn vơ, chứa đầy phẫn hận, điều này khiến trái tim Phồn Cẩm như bị đục khoét từng chút một.

“Còn mày con đàn bà này sẽ không chết tử tế được, bọn mày xứng đáng đoạn tử tuyệt tôn!” Một câu nói ác độc từ cái miệng kia truyền ra, Phồn Cẩm cũng không hề nghe thấy được, trong đầu cô không ngừng hiện lên một màn máu tươi đỏ rực trời đó.

Cả cậu thanh niên vô tội ngã vào vũng máu kia nữa.

Đúng vậy, cô đáng chết, chỉ vì cô, người đáng ra một giây trước vẫn còn sống nháy mắt đã chết dưới họng súng, chỉ vì sự tùy hứng của cô, chỉ vì cô đã bỏ trốn.....

“Má Hà.....”

“Đừng gọi tao, mày làm cho tao phải ghê tởm, loại đàn bà tham hư vinh như mày, nhất định sẽ không có kết cục gì tốt, mày nhất định sẽ nhận lấy báo ứng!”

Phồn Cẩm đứng đại ra ở đó, vẻ mặt đau đớn, bên cạnh, Vũ Dã Thuần Nhất bởi vì phẫn nộ mà tấm lưng banh cứng, trong mắt, màu đỏ tươi một lần nữa lại dâng lên, hắn giơ súng lên định bóp cò, lúc này Phồn Cẩm mới như người vừa tỉnh dậy từ cơn mộng, lao đến, ôm lấy cánh tay Vũ Dã Thuần Nhất, “Đừng mà..... Vũ Dã Thuần Nhất..... Không được!”

Vũ Dã Thuần Nhất giống như mất đi sự khống chế, phần nộ như lửa cháy lan tràn trên đồng cỏ, vụn bung tay Phồn Cẩm, đem cô chấn ở sau lưng, không do dự giờ phút lên. Hắn luôn luôn lãnh huyết, để người ta chửi rửa như vậy đã là giới hạn, huống chi, những gì bà ta làm đã không phải chỉ là bấy nhiêu, con của bà ta làm sao có thể đánh đồng với con của hắn, cốt nhục của hắn, trong nó đang chảy dòng máu cao quý nhất đế quốc Nhật Bản.

Giết chết bà ta cũng không thể giải được mối hận trong lòng này!

Giây phút này, trong mắt Vũ Dã Thuần Nhất đỏ bừng tràn đầy thị huyết, bản chất khát máu đã bị châm ngòi đến mức tận cùng, ai nói gì cũng không thể nghe thấy, không thể nghe thấy..... mãi cho đến khi.....

“Van anh..... van anh..... Vũ Dã Thuần Nhất..... Van..... anh!!!!” Tiếng van tê tái mang theo khóc nức nở vang lên sau lưng, hắn cảm giác được bàn tay Phồn Cẩm đang ôm eo hắn run rẩy, thậm chí, thân người cô dựa vào cũng phát run, tựa như thanh âm lúc này của cô, bất đắc dĩ, có cả bị thương nữa.

“Van anh..... Van anh!!!!”

Hai năm, mặc dù là ở thời điểm gian nan nhất, thời điểm thống khổ nhất, cô cũng không hề ‘van xin’ dù chỉ là một lần, mà lúc này, cô lại vì một người thiếu chút nữa hại chết mình, đi cầu xin hắn?

Hắn hơi kinh ngạc, lại càng thêm khó hiểu.

“Em có biết là bà ta căn bản sẽ không lĩnh tình em!” Quan trọng nhất là, người mà cô cầu tình giúp lại còn hận cô thấu xương.

“Van anh..... Thả bà ấy..... thả bà ấy đi!” Phồn Cẩm không trả lời, chỉ không ngừng lặp lại. Cánh tay ôm lấy hắn ngày càng chặt, thân mình không ngừng run rẩy.

Trong lòng hắn dâng lên chút rung động, Vũ Dã Thuần Nhất chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng vẫn chưa chịu buông khẩu súng trong tay ra, trước mặt, má Hà bỗng nhiên đứng dậy, lão đảo lui về phía sau mấy bước, quát to một tiếng “Chó Nhật Bản”, sau đó lao vào, Vũ Dã Thuần Nhất vì bảo vệ Phồn Cẩm, lại bị đối phương chiếm tiên cơ, cướp lấy khẩu súng trong tay, ở thời khắc nguy hiểm nhất, hắn dùng tay bóp mạnh khuỷu tay đối phương, đoạt lại súng từ tay má Hà. Không kịp phòng bị, bị bà ta phun một ngụm nước bọt, trên đó còn dính cả máu.

Thời điểm hai người đang giằng co, Phồn Cẩm bị đẩy ra, chưa kịp đứng vững, đã nghe thấy một tiếng kêu thê lương vang lên từ đằng sau lưng.

“Chó Nhật Bản, Triệu Phồn Cẩm!”

“Bọn mày sẽ không được chết già!!!!” Khi cô ngẩng đầu lên, chạm ngay ánh mắt bà ta, âm ngoan, lạnh lùng, một câu kia theo miệng bà ta ra, chói tai mà thê lương, như là bóng đè, lập tức quấn quanh người cô.

Chỉ một cái liếc mắt, suốt đời Phồn Cẩm cũng sẽ không quên, gương mặt tràn đầy hận thù như một con dao nhọn đâm vào tim cô, nháy mắt, vị trí trái tim trên ngực thủng thật sâu, cửa xẻ da thịt thật đau đớn.

Cô đứng sững tại chỗ, thậm chí không kịp kêu một tiếng, đã nhìn thấy má Hà thả mình nhảy xuống, nháy mắt biến mất trước mặt cô. Sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất, một trận tiếng thét chói tai.....

Vũ Dã Thuần Nhất phản ứng nhanh hơn, lau nước miếng trên mặt, tiến ra, nhìn xuống phía dưới, hắn nhíu mày, thân mình cứng ngắc. Một lát sau, truyền đến tiếng hét của Phồn Cẩm từ phía sau lưng, cô lão đảo vội chạy đến, lại bị Vũ Dã tóm vào lòng, cô giãy dụa, Vũ Dã Thuần Nhất dùng sức cánh tay bao chặt thân thể cô, ấn đầu Phồn Cẩm vào hõm vai mình, khàn khàn mở miệng, “Đừng... nhìn!!!!”

Người trong lòng hắn bất động, tựa như thể xác đã mất đi linh hồn, ngay cả hơi thở cũng không thể nghe thấy được.

Vũ Dã Thuần Nhất nhắm mắt lại, bàn tay đặt trên lưng cô lại càng nắm chặt.....

Hết chương 14.

15. Chương 15

Chương 15

Tuy rằng đây không phải là kết quả mà cô muốn, nhưng cô biết, nó cách kết quả cô muốn lại không xa.

Kim Bích lạnh lùng lui ra khỏi đám người đang vây xem, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua bóng người trên ban công, cười khinh miệt.

Vài ngày trước, khi vô tình phát hiện chuyện má Hà bỏ thuốc, cô biết cơ hội của mình đã tới.

Người đàn bà kia rất lương thiện, cho dù cô ta có hiểu rõ hết thấy lại như thế nào, cô ta căn bản không có cách nào tuyệt tình cho được. Cô ta vĩnh viễn sẽ không biết được, ở thời thế loạn lạc này, nhân từ với kẻ thù, chính là nhẫn tâm với bản thân mình.

Ở thời đại ăn tươi nuốt sống con người ta này, chỉ có loại đàn bà được bảo vệ dưới cánh chim mới dễ dàng mắc mưu nhất. Mà cô, chính là lợi dụng sự thiện lương của cô ta. Cái loại ‘ngu xuẩn’ này!

Kế hoạch ban đầu chính là ly gián cô ta cũng Vũ Dã Thuần Nhất, ai lại biết, má Hà này tính tình cũng quá cứng rắn. Nhưng mà không phải là không có hiệu quả, má Hà giống như một mối lửa, châm ngòi kíp nổ, chỉ cần nói nổ là sẽ nổ ngay. Kết quả mà cô muốn, bất quá chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Cô rất rõ ràng, vẫn luôn rất rõ ràng, thứ cô muốn là gì, Vũ Dã Chiêu Hùng gần như lá rụng về cội, chỉ có Vũ Dã Thuần Nhất mới có thể đoạt cho cô những thứ cô muốn, mà sự tồn tại của Triệu Phồn Cẩm là sự ngoài ý muốn, một người đàn bà sống trong phúc mà không biết phúc, nhưng mà, nếu như là ‘ngoài ý muốn’, vậy thì cô ta nhất định phải biến mất.

Cô mới chân chính là người phụ nữ có thể đứng ở bên cạnh người mạnh mẽ như Vũ Dã Thuần Nhất.

Người đàn bà kia..... phải biến mất!!!!!!

“Triệu Phồn Cẩm, mày không được chết già!”

“Triệu Phồn Cẩm, em đi một bước, tôi sẽ khiến ột người thay em trải đường!”

“Cẩm nhi, con nhất định phải lựa chọn một cuộc sống cho riêng mình!”

“Cẩm nhi.....”

“Triệu tiểu thư..... Cô xem, bà già này trí nhớ thật kém, cô muốn tôi hát bài gì nào?”

“Triệu Phồn Cẩm.....”

“Phồn Cẩm.....”

“Theo anh quay về Nhật Bản đi!”

Thật nhiều khuôn mặt, tựa như đèn kéo quân chợt hiện, hóa thành bóng đèn trong mộng, không ngừng quần quanh, lại hóa thành quỷ mặt trong lòng, không ngừng vặn vẹo.....

Phồn Cẩm bật người ngồi dậy khỏi giường, trong không khí yên tĩnh lại càng nghe rõ hơi thở dồn dập của cô, càng ngày càng nặng nề, càng ngày càng chậm, dần dần hòa tan vào sự im lặng bốn phía, yên lặng đến hít thở không thông, yên lặng đến nỗi chung quanh chỉ còn lại tiếng thét to thê lương kia.

Còn có cả đôi mắt màu đỏ.

Bị chặt lỗ tai lại, Phồn Cẩm muốn la hét, muốn gào to, nhưng từ khóe miệng lại không thể tạo ra bất cứ thanh âm nào, nó tích tụ trong ngực, như bị kim châm, rất đau.

Dần dần, mọi thứ trở lại bình thường, chỉ để lại một khoảng không mịt mờ, vị trí bên cạnh sót lại chút ấm áp, dường như hân mới rời đi không lâu, bảy ngày, suốt bảy ngày này cô không nói một câu nào, giống như một con rối đồ chơi, ngoan ngoãn uống thuốc, ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn ngủ, ngoan ngoãn..... Cô

thật sự không nói một lời nào cả, trên mặt lại càng không chút biểu hiện, Vũ Dã Thuần Nhất ở bên cô suốt bảy ngày, cũng không mở miệng, chỉ ở bên cạnh cô, nhìn cô.

Đối diện nhau lại không cất một lời, nắm lấy tay cô, không hề buông lơi.

Nhưng hôm nay, khi cô tỉnh lại, hân hân không có mặt.

Phồn Cẩm cứ ngồi đại ra trên giường, một hồi lâu, mới xốc chân, bàn chân trần giẫm lên sàn nhà lạnh lẽo không phát ra tiếng động, thân mình quá mức đơn bạc khiến cho chiếc áo ngủ cứ như đang vắt trên người, kéo trên sàn nhà một chiếc bóng thật dài, trong nháy mắt, Phồn Cẩm nhìn chính mình trong gương tự hỏi, đây? Vẫn là một con người hay sao?

Người?

Cô được xem là người hay sao?

Cỡ nào là buồn cười, đây vẫn là người sao?

Là người sao? Lưng cô gánh một thân nợ máu, ta không giết người người lại vì ta mà chết, những lời này có thể biện minh được cho cô sao? Có thể sao?

Cô cười nhẹ, bước đến đẩy cửa ra ngoài ban công, một cơn gió tạt vào, không hề lạnh, nhưng lúc lướt qua bên tai lại biến thành những tiếng kêu thê lương.

Cô vẫn còn cười, thành ban công trước mặt chỉ cao có nửa người, chỉ cần nhẹ khom người một cái, sẽ rơi xuống đó, rất dễ, chỉ cần nhảy xuống. Chỉ cần nhảy xuống.....

Thời điểm khi Phồn Cẩm nâng bước chân lên, một trận gió lại nổi lên, thổi tung góc áo của cô, vải áo hơi dày, bao thân người cô càng thêm chặt, tại bụng dưới, lại hơi hơi nhô lên.

Động tác của Phồn Cẩm cứng lại, cô cúi đầu, chậm chạp lấy tay xoa lên, thân thể bắt đầu run rẩy, không ngừng run rẩy, nước nỡ nghẹn ngào trong miệng lại bắt đầu thoát khỏi cổ họng.

Đứa bé.....đứa bé.....

Tiếng khóc của Phồn Cẩm thu hút sự chú ý của tiểu Ngọc, cô bé vọt vào, nhìn thấy Phồn Cẩm tóc tai bù xù ngồi ở ngoài ban công, tay ôm bụng khóc, sợ đến mức mặt cũng trắng bệch, lao qua ôm chặt lấy Phồn Cẩm, “Tiểu thư, tiểu thư, vì đứa bé cô không nên làm chuyện điên rồ! Tiểu thư!!!!!!”

Vì đứa bé.....

Thật lâu sau Phồn Cẩm mới bình tĩnh lại, vẫn không nói một câu nằm ở trên giường, tiểu Ngọc mới rồi cũng bị cô dọa cho hồn vía lên mây, bây giờ nửa bước cũng không dám rời đi, cái gì cũng phân phó người hầu làm, chính mình thì ngồi bên cạnh Phồn Cẩm một tắc không rời, sợ rằng chỉ cần sơ suất, cái mạng nhỏ này cũng không còn.

Từ lúc má Hà tự sát, tòa nhà này trên dưới đều bao phủ một tầng lo âu. Tính nết Vũ Dã Thuần Nhất âm tình bất định, tiểu thư lại giống như một con búp bê không có linh hồn, sáng nay lúc Vũ Dã thiếu tướng rời đi, đã dặn cô phải trông chừng, cô vẫn nghĩ tiểu thư vẫn còn đang ngủ, nên cũng không để ý, ai biết, chỉ vì sơ sẩy, thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện, nghĩ đến đây, trên lưng tiểu Ngọc đã là một mảnh lạnh lẽo.

Cái gọi là ‘gần vua như gần cọp’, nhưng người Nhật Bản có thể xem là cọp sao? Quả thực chính là cầm thú, tiểu thư có được sự yêu thương của Vũ Dã thiếu tướng, có thể xem như là một lần nữa được may mắn, nếu đổi lại là những người khác, sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Chuyện buổi sáng tất nhiên là cô bé không dám bẩm báo, trong lòng nghĩ bộ dáng Triệu Phồn Cẩm ngơ ngác như vậy, dù không nói, cũng đã rất rõ ràng.

Phải kiên nhẫn, bây giờ cô phải trông chừng, không được xảy ra sai lầm.....

Mãi đến tối, Vũ Dã Thuần Nhất mới mang một thân mùi rượu trở về, tiểu Ngọc vẫn còn đang trông coi Phồn Cẩm không chút lơ là, vừa nhìn thấy cửa bị đẩy ra, trong lòng vừa vui vẻ lại vừa sợ hãi.

Vui vẻ, là vì tảng đá trong lòng rốt cục cũng rơi xuống, sợ hãi chính là ngộ nhờ Vũ Dã Thuần Nhất nghe thấy phong thanh cái gì đó.....

Đang lúc cô đang mâu thuẫn, Vũ Dã Thuần Nhất thần nhiên phát phát tay, “Tiểu Ngọc, đi ra ngoài!”

Tiểu Ngọc giống như nghe được lệnh đại xá, từ từ bước xuống, lo lắng nhìn thoáng qua Triệu Phồn Cẩm, vẫn đang không có biểu tình gì. Cô âm thầm thở phào, cúi đầu chào Vũ Dã Thuần Nhất một cái, tựa như trốn chạy ra khỏi phòng ngủ.

Bước chân Vũ Dã Thuần Nhất hơi lảo đảo, hần đi qua, cảm thấy một luồng gió, nhìn ra bên ngoài, cửa ban công không đóng kín, gió nhẹ nhàng thổi vào, hần nhíu mặt mày, đi qua đóng cửa, khóa chặt lại.

Sau đó lại thông thả bước trở lại.

Ngồi vào bên cạnh Phồn Cẩm, nhìn cô, một hồi lâu mới vươn tay định sờ vào mặt, nhưng bỗng chốc, dừng lại giữa không trung, hần chậm rãi hướng bàn tay xuống dưới, nhẹ nhàng phủ lên. Bụng đã lộ ra, lúc Phồn Cẩm ngồi cũng sẽ hơi hơi nhô ra. Nhưng mà nhìn vào lại thấy quá nhỏ. Quá nhỏ.....

Hết chương 15

16. Chương 16

Chương 16

Lòng bàn tay truyền đến ấm áp, không hiểu sao lòng lại thoáng rung động, Vũ Dã Thuần Nhất chợt hốt hoảng, nhìn người con gái trước mặt, trong lòng lại chưa sốt khôn kể.

Mí mắt Phồn Cẩm không động dù chỉ một chút, từ lúc hần bước vào cửa, ánh mắt không có tiêu cự cứ rũ xuống như vậy, bàn tay trắng nõn buông thõng một bên, Vũ Dã nghiêng qua, cầm lên, có chút lạnh lẽo, hần chậm chạp chà xát, mãi cho đến khi có một chút ấm áp, mới nắm lại, cô không phản kháng, hần làm cái gì, bây giờ cô cũng sẽ không phản kháng, lại càng không đáp lại.

Loại cảm giác này khiến hần cảm thấy vô lực, khiến cho hần cảm thụ được sự tuyệt vọng của cô.

Thầy thuốc nói, nếu Phồn Cẩm cứ tiếp tục như vậy, tâm tình buồn rầu nhất định sẽ ảnh hưởng đến thai khí, hậu quả lúc đó sẽ không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà, hần phải làm cái gì bây giờ?

Cho cô hy vọng?

Sau đó lại khiến chính mình phải tuyệt vọng?

Buồn cười lắc đầu, trước mắt có chút chuenh choáng mơ hồ, có lẽ là uống hơi nhiều, hần cởi quần áo, nằm lên giường, bên cạnh, Phồn Cẩm không nhúc nhích, hần nằm sát vào cô, nắm lấy tay cô, si ngốc nhìn cô, sau đó thở dài một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Người bên cạnh không có động tĩnh, tiếng hít thở trong không khí nguyên bản rối loạn cũng dần dần trở nên đều đặn. Phồn Cẩm giật giật ngón tay, nhẹ nhàng rút tay ra khỏi lòng bàn tay hần, hần nằm trên giường không hề động đậy, lúc này, ánh trăng mờ lung xuyên qua rèm, chiếu lên giường, lên ngũ quan tinh tế của Vũ Dã Thuần Nhất, tạo nên một quang sáng, hiển hiện lên đôi mắt thị huyết đang nhắm lại của hần, ngăn cản tất cả lệ khí bên ngoài, lúc này trông hần điềm tĩnh hiếm lạ, nhưng.....

Phồn Cẩm nhìn chằm chằm Vũ Dã Thuần Nhất trước mắt, yên lặng thật lâu, sau đó mới lẳng lẳng xuống giường, không tiếng động bước đi.

Đó là một chiếc hộp, chiếc hộp của bà cô, mở ra, bên trong, chiếc khăn màu trắng bọc lấy một thứ gì đó, dài dài, lật nó ra, thanh dao găm đột ngột làm cho cô cảm thấy hoảng hốt, lúc này, trong mắt cô thoáng hiện sự sợ hãi điên cuồng chưa từng có, thậm chí có chút bệnh trạng cổ chấp, cô nắm dao găm bước đến gần Vũ Dã, thân thể của cô thậm chí không hề run rẩy, chỉ là sức lực nắm thanh dao găm lại càng tăng thêm.

Đứng phía trên Vũ Dã, ánh trăng kéo bóng cô thật dài lên vách tường, tựa như một bóng ma quỷ dị, rớt cục Phồn Cẩm cũng cảm giác được hơi thở mình đang dồn dập, cô nắm chặt dao găm, trái tim cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ngực, dưới mắt cô, khuôn mặt khi ngủ của Vũ Dã Thuần Nhất vẫn bình tĩnh như trước, có lẽ, trong nháy mắt cô đã mềm lòng, chính là khuôn mặt luôn tra tấn cô trong mộng kia lại thoáng hiện ta, kêu gào, giết hấn, giết hấn.....

Lấy hết dũng khí toàn thân, Phồn Cẩm thở sâu, nhắm mắt lại, giơ tay lên, hung hăng đâm xuống.....

Không có tiếng thét chói tai, không có va chạm, trong không khí lại nháy mắt truyền đến mùi máu tươi.

Phồn Cẩm cảm giác được con dao găm trong tay đâm sâu xuống, mở mạnh mắt ra, lại nhìn thấy một đôi mắt lạnh như băng ở trước mắt, cô dời mắt xuống một chút, thân mình liền chấn động.

Giờ phút này, thân dao đã bị Vũ Dã Thuần Nhất sống chết nắm trong tay, lưỡi dao sắc bén cắt vào tay hấn, máu đỏ sẫm chảy ra lan tràn, dọc theo đuôi dao nhỏ xuống, trong nháy mắt đỏ cả mặt giường, nhưng hấn ngay cả chân mày cũng không động một chút, lại càng không thả thân dao ra, cứ để máu tươi chảy ra ồ ồ, chỉ có một đôi mắt gắt gao nhìn Phồn Cẩm trước mặt.

Không có khiếp sợ, không có bi thương, thậm chí không có cả phần nộ.

Cứ mãi nhìn nhìn chằm chằm như vậy, ánh sáng trong đôi mắt từng chút một rút đi, dần tối, dần tối, cuối cùng hóa thành một mảnh u tối.

U tối tựa như cái chết.

Một lúc lâu sau, hấn mới khàn khàn phun ra ba chữ, “Vì cái gì?”

Vì cái gì?

Vì cái gì?

Giờ khắc này, Vũ Dã Thuần Nhất chỉ cảm thấy thật châm chọc, trong lòng đau đớn như bị xát muối, loại đau đớn này không có cách nào để hình dung được, hấn vẫn biết, từ một khắc khi cô bắt đầu đứng dậy kia, hấn vẫn còn chấp nhất một chút may mắn, hấn đang cược, nhưng cuối cùng hấn đã thua, thua hoàn toàn.

Hoàn toàn rồi. Cô muốn giết hấn.

Hấn đã bức cô đến nông nỗi này sao? Cô muốn giết hấn.

Giết hấn, giết người đàn ông của mình? Giết cha của con mình?

Cớ nào là buồn cười, cớ nào là buồn cười chứ!!!!

Hấn muốn cười, chết tiệt, hấn muốn cười, nhưng là vì cái vì, vì cái gì hấn lại cười không nổi.....

Hai năm trước, cô biết rõ người mình cứu mạng là người Nhật Bản, nhưng cô không giết hấn, hai năm sau, hấn đối đãi với cô như vậy, moi móc cả tim gan của mình ra, cô lại muốn giết hấn?!!!!!!

Vì cái gì, vì cái gì?!!!!!!

Trước mặt Phồn Cẩm cũng buồn bã cười, buông tay ra, tay cô cũng dính máu hấn, trên thân người, trên chân, cũng là máu của hấn, cô cứ đứng như vậy, nhìn hấn, cười.

Giống như câu hỏi của hấn, cớ nào là buồn cười vậy.

Cô giận dữ nhìn về phía hấn, “Chuyện mà tôi hối hận nhất đời này vì đã làm chính là năm đó nhất thời mềm lòng mà cứu anh, cứu anh, tôi đổi lấy được cái gì? Đổi lấy sự bắt buộc của anh, đổi lấy uy hiếp của anh, đổi lấy bức bách của anh, đổi lấy một thân nợ máu! Anh muốn tôi làm sao tiêu tan được, anh muốn tôi làm sao có thể yên tâm thoải mái mà nằm trong lòng anh cho được!”

“Vũ Dã Thuần Nhất, một thân nợ máu này anh muốn tôi làm sao mà trả cho hết đây, làm sao mà trả đây!”

“Anh muốn cái gì? Được, tôi cho anh!!!!” Phồn Cẩm khinh miệt cười, hơi ngừng lại, đối mặt với đôi mắt đang híp lại của Vũ Dã Thuần Nhất, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng, “Thù nước nợ nhà!!!!!!”

‘Xoảng!’ Vũ Dã Thuần Nhất giận dữ cầm con dao trong tay quăng ra xa, máu vẫn còn đang chảy, lộ ra vết cắt ghê người trên bàn tay hấn, thậm chí, còn nhìn rõ cả xương trắng.

Thật sâu, thật sâu, một vết sẹo thật sâu, cũng không bằng một chút đau đớn trong lòng hấn.

Một dao này rõ ràng không phải cắt da thịt hấn, mà rõ ràng là đâm vào trái tim hấn.

Hấn cứ như vậy đối mặt với Phồn Cẩm, đối mặt.

Rồi, hấn nở nụ cười, cười cô hay là cười bản thân mình, hấn cũng không biết nữa.

Trong khoảng khắc cuối cùng, hấn dùng hết sức lực bản thân, gần , “Triệu Phồn Cẩm, ngoan ngoãn sinh con ra, như vậy, tôi sẽ thả cô được tự do!!!!!!!!!!”

Nói xong câu đó, một ngọn lửa cuối cùng ở trong lòng hấn cũng bị dập tắt, ngọn lửa vì cô mà cháy lan ra thiêu đốt cả đồng cỏ, cuối cùng.... cũng bị dập tắt.

Dập tắt!!!!!!!!!!

Kết thúc rồi.

Kết thúc rồi!!!!!!

Hết chương 16.

17. Chương 17

Chương 17

Năm năm sau.

Vũ Hấn.

Một thế giới nhiễu nhương đến không chịu nổi, giữa chiến hỏa thuốc súng, tất cả mọi người đều phải gian nan kéo dài một hơi tàn trong khe hở này.

Đã gần kề hoàng hôn, trời chiều nghiêng nghiêng đọng giữa không trung, chiếu lên mặt sông, một mảnh thê lương, trên bầu trời vẫn là những tiếng nổ vang vọng, như bùa chú đòi mạng, đều đặn vang lên. Trên đường, người đi đường ít ỏi không được bao nhiêu, ánh tà dương kéo dài bóng họ, dát lên gương mặt mỗi người qua đường một lớp ánh sáng màu vàng nhạt.

Sâu trong một con đường tắt, tấm biển cũ nát đựng đưa dưới mái hiên, tạo thành âm thanh ‘kéo kẹt’.

Nơi đây trước vốn là một cái xưởng nhỏ, sau khi người ta dọn đi, nơi này bỏ hoang nên được bố trí thành một nơi cứu hộ đơn giản. Trong đó có mấy bóng người vội vã qua lại, mấy tấm vải màn đã không còn trắng như trước, trên đó đều là vết máu loang lổ, thậm chí lại có chút rách nát, liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy cảnh máu me tứ tung ở trong phòng.

Còn có cả những thanh âm nức nở, cắn răng nhẫn nhịn.

Một lát sau, tấm màn cũ nát bị vén lên, một bóng người gầy yếu mặc đồ y tá vội vàng bước ra, trong tay bưng một đồng quần áo dính đầy máu, lao đến một đám người đang chờ ở bên ngoài, “Có người cần truyền máu, có ai tình nguyện hiến?” Thật ra, những người chờ ở đó cũng đều là bệnh nhân, tuy rằng yêu cầu có chút không phải, nhưng kho máu thật sự đã cạn, mà trước mắt một sinh mệnh phải.....

“Tôi..... tôi cho!”

“Tôi!”

“Lão Tam, không phải cậu còn đang chảy máu sao? Để tôi!”

Thật không ngờ, chỉ một câu nói lại quật dậy lòng dũng cảm, những người bị băng bó cũng không cam lòng yếu thế xung phong, y tá chọn mấy người thương thể nhẹ, trước tiên dẫn đi xét nghiệm.

Sau đó, hành lang nguyên bản đang tranh cãi ầm ĩ nháy mắt lại không phục yên tĩnh, ngẫu nhiên lại có tiếng người bị thương không nhịn được hét to một tiếng ở sâu trong con đường tắt, cứ mãi quanh quẩn.....

Cuối cùng người cũng cứu được, khi mọi chuyện đã xong thì người đã hết sức kiệt quệ, trước đó, cô đã chiến đấu hăng hái mấy ngày liền, không có được một giấc ngủ ngon lành, trong không khí, chỗ có chỗ không đều là mùi máu tươi, thậm chí còn thoảng qua mùi thuốc sát trùng. Hương vị gay mũi như vậy, lượn lờ xung quanh, làm cho người ta hít thở không thông.

Bỗng nhiên, có tiếng bước chân dồn dập truyền vào từ đường tắt, cô ngẩng đầu, nôn nóng nhú mày, bình thường, tiếng bước chân như vậy thường mang theo máu me.

Không lâu sau, cô đã nhìn thấy rõ một bóng người lao đảo từ chỗ tối chạy đến, gần lại, cô có thể nhìn rõ ràng, đó là một người phụ nữ, thân mình gầy yếu, trên người mặc một chiếc áo khoác vải sợi, mà trong ngực của cô...

“Y tá... Đứa bé... Đứa bé!” Người phụ nữ chạy về phía cô, thần tình kinh hoảng, khi nhìn thấy bộ đồ y tá trên người cô, trên mặt hiện lên nét vui mừng, đem hết khí lực toàn thân, nâng đứa trẻ trong lòng lên.

“Đứa bé!”

Cô vội vàng chạy xuống bậc thang, thời điểm khi tiếp nhận đứa trẻ vào lòng, đối phương liền xụi lơ, lúc này cô mới thấy rõ, trên mắt cá chân của người phụ nữ đều là máu, xa hơn một chút, nơi có ánh sáng, uốn lượn một vệt máu dài.

“Bác sĩ..... Bác sĩ!!!!!!” Phồn Cẩm kinh hãi, xoay người, gọi với vào trong.

Đứa trẻ được đưa vào phòng cấp cứu, bác sĩ kiểm tra cẩn thận, phát hiện thì ra là bị sốt cao, thật ra thương thế của người phụ nữ kia lại có phần nghiêm trọng hơn, nguyên bản mấy người Phồn Cẩm tính giúp cô ta băng bó, cô ta lại sống chết muốn canh giữ ở bên cạnh đứa trẻ, ngay cả một tắc cũng không rời.

Trong ánh sáng Phồn Cẩm mới nhìn rõ, ống chân của người phụ nữ kia thấm đầy máu, miệng vết thương ghê rợn người, bác sĩ bất đắc dĩ, chỉ có thể dặn cô ngồi bên cạnh, cẩn thận băng bó cho cô ta.

“Thằng bé là con cô?” Phồn Cẩm vừa băng bó, vừa nhìn người phụ nữ.

Người phụ nữ kia lo âu nhìn đứa con trên giường, lúc Phồn Cẩm hỏi với hồi thần, phòng bị liếc cô một cái, thật lâu sau mới gật đầu.

“Không có việc gì, cô yên tâm, đứa trẻ bị lạnh, chỉ cần hạ sốt thì sẽ không còn đáng ngại nữa, các người là người nơi nào?” Bình thường người bệnh đi vào đây, các cô đều phải một phen hồi cẩn thận như vậy, cũng không phải là đề phòng cái gì, dù sao đây cũng là bệnh viện, cứu người, mới là điều quan trọng nhất, nơi đây có nhiều khách qua đường, bọn họ đều đặt hy vọng ở nơi này, để biết tung tích của vợ con, thân nhân của mình, có từng nghỉ chân lại đây hay không, thời thế loạn lạc, thật châm chọc, bệnh viện lại trở thành nơi để gặp nhau.

Người phụ nữ ngẩn người ra, nhú mày, mím môi nửa ngày cũng không nói được lời nào. Phồn Cẩm để ý quần áo trên người cô ta đều là chất liệu tốt, nếu bỏ qua vẻ bối rối trên mặt cô ra, lại ăn mặc kỹ càng lại một chút, nhất định là một người phụ nữ rất đẹp, khiến cô không khỏi nghĩ đến là cô ta được sinh ra trong nhà quan to quý tộc nào đó, nỗi lòng cảnh giác cũng là điều hợp lý.

Vì thế cô cũng không truy vấn nữa, người phụ nữ tựa hồ cũng nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt lại trở lại trên người đứa con nằm trên giường, nắm chặt lấy tay nó, không ngừng vuốt lên trán, đầu tiên, Phồn Cẩm ngăn người nhìn một chỗ, sau mới chậm rãi lui ra ngoài, chừa lại một không gian yên lặng ẹ con hai người.

Cơ hồ là một đêm, trạm cứu hộ lại nhận thêm mấy người bệnh, kỳ thật chỗ bọn họ rất hẻo lánh, mấy người bệnh bên ngoài cũng đều do người quen mang đến. Thỉnh thoảng bọn họ cũng thu nhận cộng sản, thậm chí giúp bọn họ che giấu thân phận.

Tựa như bệnh nhân cần truyền máu ngày hôm qua vậy, thái độ cẩn thận của bác sĩ ở đây không phải cô không nhìn ra, ai ai cũng hiểu điều này.

Sau đó, cô lại nghĩ đến cặp mẹ con kia, ánh mắt của người mẹ, đứa con nhất định là báu vật quý giá nhất của cô đi. Nghĩ nghĩ, cô bước đến phòng bếp, bưng một phần bữa sáng ra ngoài.

Lúc đến, bác sĩ đang làm kiểm tra, bệnh nhân hôm qua truyền máu cũng vừa tỉnh, nằm trên giường bệnh, thật ra bữa sáng không hề phong phú, chút cháo loãng cùng dưa muối, mà mấy thứ này, người bên ngoài còn không thèm ăn.

Trong lòng Phồn Cẩm chưa xót, đem bát cơm đưa cho người phụ nữ có con nhỏ.

Người phụ nữ ngẩng đầu, trong mắt có chút mê mang, nhìn bát cháo trong tay Phồn Cẩm cả nửa ngày mới gật gật đầu, ý bảo không ăn, để cho đứa trẻ, Phồn Cẩm vội nói, “Lát nữa vẫn còn cho đứa trẻ!”

Người phụ nữ nhìn cô, tỏ vẻ hiểu được, lúc này mới bắt đầu cầm chén lên ăn, thật ra cô đã canh một đêm, nửa hạt gạo chưa vào bụng, cũng thật khó cho cô.

Tất cả mọi người yên lặng ăn cháo trước mặt mình, đứa bé trên giường động đậy, người phụ nữ kích động buông bát, lao đến trước mặt đứa bé, không nói một lời, chỉ khóc.

Đứa bé mở ánh mắt trong suốt, sắc mặt vàng như nền đã đỏ hơn một chút, chậm rãi nhìn mọi người chung quanh, lại chậm rãi quay đầu nhìn người phụ nữ trước mặt, nhẹ nhàng kêu một tiếng:

“Mẹ!!!!”

Chỉ một tiếng, toàn trường nháy mắt không còn tiếng hít thở.

Động tác của mọi người cứng đờ, ánh mắt khó tin nhìn lại.

Bởi vì tại thời khắc đó, mỗi người đều rõ ràng nghe được tiếng gọi kia.

Tiếng ‘mẹ’ đó.

Đứa bé trai gọi đúng là tiếng Nhật Bản!!!!!!

Hết Chương 17

18. Chương 18

Chương 18

“Mẹ nó, là dân Nhật Bản!” Có người kịp thời phản ứng lại, sau đó, lại có tiếng người gọi, trong một khoảng thời gian ngắn, không gian nguyên bản vẫn yên tĩnh lại trở nên đầy tiếng quát phẫn nộ.

“Quý Nhật Bản, người Nhật Bản!!!!!!”

“Chó Nhật Bản!”

Người phụ nữ bị dọa, ôm chặt đứa trẻ, đứa trẻ vẫn còn bệnh, biểu tình có chút đại ra, để mặc mẹ mình ôm, bắt đầu khóc nức nở.

Trường hợp như vậy đến người lớn còn hoảng sợ, huống chi chỉ là một đứa trẻ.

“Mẹ nó, đem kẻ Nhật Bản này giết chết đi!” Có người nghiêng rằng nghiêng lợi rống, lại bị người đàn ông truyền máu ngày hôm qua ngăn lại, “Cậu làm cái gì vậy lão Tam!”

“Đại ca, anh không nghe thấy gì sao? Bọn chúng là người Nhật Bản, chó Nhật Bản đấy!”

“Nhưng mà bọn họ là phụ nữ và trẻ em!”

“Phụ nữ và trẻ em, đám khốn kia có để ý đến phụ nữ và trẻ em của chúng ta sao?” Người đàn ông nóng nảy kia gào, cầm theo là chiếc ghế bên cạnh bàn định bỏ đến.

“Dừng tay, cậu làm như vậy có khác gì đám súc sinh kia đâu!” Người đàn ông giữ chặt hần lại, rống to.

Phồn Cẩm đồng thời cũng che trước mặt hai mẹ con kia, “Dừng tay, đây là bệnh viện!”

Người đàn ông nhìn cô, một lát sau lại nhìn người đàn ông mình gọi là lão đại, không cam tâm tình nguyện, buông chiếc ghế trong tay xuống.

Nháy mắt, trong phòng lâm vào một mảnh yên lặng, chỉ còn tiếng đứa trẻ khóc nức. Tất cả mọi người đều đứng lên, loại tình huống này Phồn Cẩm cũng chỉ mới gặp lần đầu, cô khó xử nhìn bác sĩ, lại nhìn đám người lòng đầy căm phẫn trước mặt, không ai mở miệng.

Cuối cùng vẫn là bác sĩ phá vỡ trầm mặc, “Tóm lại, chúng ta làm bác sĩ cứu người, bọn họ một người bị thương một người bị bệnh, trước tiên hãy để bọn họ bình phục rồi hãy nói sau!” Mấy người đàn ông bên kia đồng loạt nhìn người nằm trên giường, một lát sau, người nọ gật gật đầu, quay đầu nói với người đàn ông nóng nảy lúc nãy, “Phải canh chừng người đàn bà này thật kỹ vào!”

Người được gọi là lão Tam trầm mặc, quay đầu hung dữ trừng mắt nhìn hai mẹ con nọ một cái.

Sau đó, người đàn ông trên giường chậm rãi nhìn mấy người Phồn Cẩm, “Bác sĩ, chúng tôi sẽ không để mọi người gặp thêm phiền toái nữa, sáng mai chúng tôi sẽ rời khỏi nơi này!”

Bác sĩ yên lặng gật đầu, lại bắt đầu trở lại bận rộn ở các giường bệnh.

Hết thấy khôi phục yên tĩnh, chỉ còn người đàn ông ngồi bên cạnh hai mẹ con kia, vẻ mặt vẫn còn phẫn nộ.

“Tiểu thư!” Người phụ nữ lại kêu Phồn Cẩm, khẩu khí e dè khiếp sợ, người nam nhân không hờn giận hừ một tiếng.

“Tiểu thư, có thể giúp tôi chăm sóc cho đứa trẻ được không?” Lúc này cô mới nghe rõ, khẩu âm của người phụ nữ hơi cứng, nếu không phải tình huống đêm nay quá khẩn cấp, Phồn Cẩm không lý gì lại không nhận thấy, trách không được cô không muốn nói, những câu trả lời đều là những từ lẽ ít ỏi đơn giản.

Người đàn ông kia lại không hờn giận nhử mảy. Phồn Cẩm có chút khó xử, nhưng nhìn thấy đứa trẻ bị ôm trong lòng kia thần tình kinh hoàng, cô chậm rãi gật đầu.

“Đứa trẻ còn nhỏ, sợ bị dọa!” Cô nói với hần, sau lưng, người đàn ông đang dưỡng thương mở miệng, “Lão Tam, cứ như vậy đi, đứa trẻ còn nhỏ!”

Phồn Cẩm ôm đứa trẻ, cảm kích nhìn hần một cái, chỉ là đứa trẻ trong lòng cô lại khóc nháo không ngớt, không ngừng dùng tiếng Nhật Bản gọi mẹ, mẹ.

Người phụ nữ không ta, đi tới, ôn nhu nói mấy câu tiếng Nhật, Phồn Cẩm mơ hồ nghe được mấy từ, đứa trẻ trước làm âm ỉ, dần dần, cũng ngoan ngoãn nằm im trong lòng Phồn Cẩm, người phụ nữ cười với cô, “Cảm ơn cô, đứa nhỏ rất ngoan.”

Phồn Cẩm yên lặng gật đầu, nhìn người đàn ông kia đã có chút biểu tình khó chịu, vì vậy bế đứa trẻ ra ngoài. An bài sang một phòng khác, thuận tiện sờ trán nó, đã hạ sốt, sắc mặt cũng dần trở nên hồng hào, bệnh viện còn mấy đứa trẻ khác, bọn chúng đều còn rất nhỏ, căn bản không thể phân biệt được đâu là người Nhật Bản, đâu là người Trung Quốc, trong phòng lại còn thêm đến một bệnh nhân nữa.

Người phụ nữ kia nói rất đúng, đứa trẻ rất ngoan, lẳng lặng nằm ở đó, thỉnh thoảng lại sợ hãi nhìn ra cửa sổ, sau đó lại nhắm mắt lại giả vờ ngủ, lông mi nó rất dài, lúc chớp mắt khóe hơi giương lên, lông mi lay lay.

“Cháu hiểu tiếng Trung không?”

Đứa bé trai đầu tiên là trầm mặc, cả nửa ngày mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn cô, suy nghĩ một lát, gật đầu, cũng e dè hỏi, “Bọn họ..... sẽ giết mẹ sao?”

Thân mình Phồn Cẩm run lên, nhìn thấy sợ hãi trong mắt nó, “Sao có thể? Chú vừa rồi mới nói, sẽ không đâu!”

“Như vậy, vì sao bọn họ lại muốn giết bọn cháu?” Đứa bé trai vẫn như trước không hiểu, lời nói ra khiến cô phải giật mình.

Giết bọn họ?

“Mẹ nói có người xấu muốn giết bọn cháu, bọn cháu phải chạy trốn!” Có lẽ đứa trẻ căn bản không biết mình nói cái gì, nhưng vẫn nhớ kỹ lời mẹ dặn dò, Phồn Cẩm á khẩu không trả lời được, trước mặt, gương mặt thiên chân vô tà của đứa bé trai khiến lòng cô quặn đau, cô không biết phải đáp lại thế nào, cuối cùng đành phải trầm mặc.

Thật ra, mặc kệ là người Trung Quốc hay là người Nhật Bản, người không tham gia chiến tranh đều là người bị hại, cuối cùng, bị thương tổn vẫn là những người đó.

Cứ như vậy, Phồn Cẩm cứ câu có câu không trò chuyện với đứa bé trai, đến lúc chiều, trạm cứu hộ lại có thêm mấy người nữ đến, Phồn Cẩm không cách nào phân thân, đành phải dặn dò bà lão cứu hộ vài câu, tự mình cũng gia nhập vào hàng ngũ cứu trợ.

Đến khi hết thấy xong xuôi, cũng đã là chạng vạng, cô đi vào phòng bệnh thăm người phụ nữ kia trước, cô ta vẫn bị trông coi chặt chẽ, nhìn thấy Phồn Cẩm liền hỏi han tình hình đứa trẻ, tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ vẫn là đáng thương nhất, Phồn Cẩm nói đứa trẻ đã hạ sốt, vẫn đang ngủ, người phụ nữ lúc này mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Lại nói với cô mấy câu cảm ơn.

Phồn Cẩm đi gặp bác sĩ, cô khéo léo nói với hần suy nghĩ của mình, bọn họ tuy là người Nhật Bản, nhưng mà, phụ nữ và trẻ em là vô tội.

Thầy thuốc chỉ lắc đầu, thần tình bất đắc dĩ.

“Phồn Cẩm, làm người Trung Quốc, chúng ta thật sự không có cách nào công bằng được, làm bác sĩ, chúng ta cũng chỉ có thể làm được đến nước này!”

Cuối cùng, lúc Phồn Cẩm bưng cơm chiều chậm rãi đi về phòng bệnh trẻ em, từ xa đã nghe thấy tiếng vui đùa âm ỉ, đèn gần nhìn, mấy đứa trẻ chơi đùa thật vui vẻ. Nằm trên giường cười hi ha đùa giỡn.

Lúc này, đứa bé trai kia cũng đang ngồi bên cạnh một đứa trẻ da ngăm đen, nó được đưa đến một tháng trước, ở nhà bị đạn lạc làm bị thương, mất đi một chiếc chân phải, mà cha mẹ cũng đã chết.

Mấy đứa trẻ hét lên vui vẻ, đều là những đứa trẻ con nhà nghèo khổ, ồn ào tùm tùm lại, còn đứa bé trai kia, đứng tại chỗ, nhìn cô. Muốn nói gì đó, cuối cùng lại không mở miệng, lẳng lặng đứng. Khuôn mặt có chút ửng đỏ.

Chắc là xấu hổ đi, Phồn Cẩm đoán vậy, đứa trẻ này tuy rằng mới mấy tuổi đầu, nhưng chắc hơn nửa là trong nhà dạy dỗ rất nghiêm khắc, vẽ ngây thơ trên mặt đã thay bằng vẻ chín chắn hơn tuổi, bằng không mới vừa rồi người mẹ mới nói mấy câu cũng sẽ không lại liến ngoan ngoãn nghe lời như vậy. Đối lại đứa trẻ khác nhất định sẽ làm ầm lên.

Vì thế cô hòa ái vẫy vẫy tay với nó, “Lại đây, mỗi người đều có phần!”

Đứa bé trai kia suy nghĩ một lát, lại bước tới.

Phồn Cẩm đưa cho nó một hộp, nó ngoan ngoãn nói một tiếng “Cảm ơn!”

“Nhã Trị biết viết chữ!” Có một đứa trẻ giống như đang hiển vật quý, nói cho Phồn Cẩm.

Nhã Trị, thì ra cậu bé tên gọi là Nhã Trị. Phồn Cẩm gật gật đầu, nhìn gương mặt đứa trẻ kia hồng hào, lúc này mới phát hiện có dính mực nước, một đường dài kéo đến cổ.

Cô hơi buồn cười, quay đầu nói với đứa bé trai kia, “Lợi hại như vậy? Cháu viết được cái gì nào?”

Đứa bé trai đang ngoan ngoãn ăn cơm, ngửa đầu nhìn cô một cái, còn chưa mở miệng, đã có một đứa trẻ sôi nổi chạy qua, một lát sau, cầm một tờ giấy tuyên thành lại đây.

“Cô ơi!”

Lần đầu tiên, hần nhẹ nhàng gọi Phồn Cẩm một tiếng.

Bộ dáng có chút xấu hổ.

“Để tớ, để tớ!”

“Để tớ đưa cô y tá xem, để tớ!”

Đầu bên kia, mấy đứa nhỏ tranh nhau cướp tờ giấy cho Phồn Cẩm xem, tờ giấy tuyên thành bị giằng kéo trong mấy bàn tay nhỏ bé.

“Đừng tranh, đừng tranh!”

Giấy tuyên thành bị kéo, ‘roẹt’ một tiếng, nháy mắt chia thành mấy mảnh, mấy đứa trẻ ‘a’ một tiếng, Nhã Trị ở bên cạnh Phồn Cẩm cũng kêu, vẻ mặt thất vọng.

Căn phòng mới rồi còn ảm ỉ nháy mắt yên lặng lại, đứa trẻ mặt ngăm đen nhếch miệng, nước mắt đảo quang hốc, “Thật xin lỗi, Nhã Trị!”

Mấy đứa trẻ còn lại cũng đều cúi đầu xuống.

Phồn Cẩm đang định lên tiếng, Nhã Trị đã mở miệng trước, “Không sao, tớ có thể viết lại, cha tớ dạy tớ rất nhiều lần, tớ sẽ viết lại!”

Phồn Cẩm vui mừng cười, đứa trẻ này tuy còn nhỏ, lại thật thông minh hiểu chuyện.

Nhã Trị nói xong, buông bát cơm trong tay, xoắn tay áo lên, bàn tay tròn trịa nhỏ nhắn cầm lấy bút lông trên bàn.

“Đây là tên tiếng Trung của mẹ!”

Nó nói.

Phồn Cẩm nhú mào, mẹ cậu bé, chẳng lẽ người phụ nữ kia là người Trong Quốc?

Đang nghi hoặc, lại nhìn thấy Nhã Trị trải giấy tuyên thành lên bàn, vung bút viết, bàn tay dùng bút rất cứng cáp, vừa thấy liền biết đã luyện rất nhiều ngày, Phồn Cẩm cảm thấy kỳ quái, đứa trẻ này mới mấy tuổi, sao lại biết viết chữ bằng bút lông, hơn nữa, nó hẳn là người Nhật Bản đi, vì cái gì.

Hết thấy nghi hoặc được cởi bỏ khi Nhã Trị hân hoan giơ tờ giấy tuyên thành kia về phía cô.

Nụ cười trên mặt Phồn Cẩm trong nháy mắt đọng lại, ‘bình’ một tiếng, cà mèn trong tay cô nặng nề rơi trên mặt đất. Một lát sau, Phồn Cẩm nhắm mắt lại, nước mắt không nhận được, vỡ òa tràn ra.....

Đã từng, Phồn Cẩm nghĩ mình đã đủ kiên cường, nhưng tại một khắc này, cô cảm thấy mình đã điên mất.

Trước mặt, gương mặt vui vẻ của đứa bé trai khiến tờ giấy tuyên thành phá lệ chói mắt.

Trên đó, viết rõ ràng ba chữ:

Triệu Phồn Cẩm!!!!!!!!!!

Hết Chương 18.

19. Chương 19

Chương 19

Triệu Phồn Cẩm, trên thế giới này có bao nhiêu người tên Triệu Phồn Cẩm, có bao nhiêu người tên Triệu Phồn Cẩm đây đưa cùng người Nhật Bản, lại có bao nhiêu người tên Triệu Phồn Cẩm bỏ lại cốt nhục của mình để đổi lấy tự do?

Phồn Cẩm cảm thấy được cả người đều lạnh như băng, cô nghe thấy chính mình thì thào một câu “Vũ Dã..... Vũ Dã Nhã Trị?”

“Cô ơi, sao cô lại khóc?” Đứa bé phát hiện thấy cô khác thường, có chút kinh ngạc, bàn tay nhỏ định sờ lên mặt cô, Phồn Cẩm cầm lấy nó, trong mắt hiện lên một tia đau đớn “Nhã Trị... Cháu có phải là Vũ Dã Nhã Trị?!”

Đứa trẻ ngây thơ gật đầu, đôi chân mày nhỏ nhỏ nhíu lại.

Cô nhắm mắt lại, không hỏi nữa, hết thấy đã sáng tỏ.

Lúc này, ngoài cửa sổ bỗng có người hô to, “Bọn Nhật Bản, bọn Nhật Bản đến!”

Phồn Cẩm cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, cửa đã bị đẩy ra, là người đàn ông nóng nảy, táo bạo kia, hấn đẩy Phồn Cẩm ra, ôm lấy Vũ Dã Nhã Trị.

“Buông ra!” Đứa trẻ giãy dụa, cánh tay bé nhỏ bị bóp chặt lấy.

“Anh làm gì, buông nó ra!” Phồn Cẩm lập tức vọt tới, định cướp lấy đứa trẻ từ tay người đàn ông kia, đối phương cũng hung hăng dùng một cánh tay đẩy cô ra, vô cùng lo lắng xông ra ngoài.

“Nhã Trị!” Phồn Cẩm nặng nề va vào bức tường sau lưng, đau đớn dâng lên, nhưng cô bất chấp tất cả, thất tha thất thểu đuổi theo. Còn chưa đến cửa, đã nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn, là tiếng giày quân đội nện trên mặt đất, cô đã rất quen thuộc.

Bước chân đang đuổi theo bỗng nhiên chùn xuống, cô đứng lại, một lát sau, lại ôm chặt lấy ngực mình, nội tâm kịch liệt giãy dụa, không, cô không muốn chuyện như năm trước sẽ lại tái diễn, không muốn sống trong chuỗi ngày như vậy, nhưng... nhưng... Nhã Trị... con, con của cô làm sao bây giờ?!!!!!!

Cơ hồ là lúc đó, Phồn Cẩm cắn răng, bước chân chạy như bay đuổi theo hướng người đàn ông đã biến mất.

“Mẹ, mẹ.....” Tiếng đứa trẻ hét to vang vọng xung quanh, nhưng cô lại không thể tìm thấy nó.

“Mẹ. Mẹ!!!!!!!!!!”

Phồn Cẩm giống như phát điên, lục tìm cả trạm cấp cứu, một bên là người dân thường đang hốt hoảng tìm đường chạy thoát, một bên là tiếng giày quân đội có quy luật, có tiếng hét chói tai, có tiếng trẻ em la khóc, thậm chí có cả tiếng súng.

“Nhã Trị... Nhã Trị!” Phồn Cẩm kêu, gọi, nghe thấy tiếng hét của đứa trẻ dần dần đi xa, cuối cùng lại bị ồn ào bốn phía xung quanh vô tình nuốt trọn.

“Nhã Trị... Nhã Trị!!!!!!!!!!!!!!” Phồn Cẩm suy sụp ngồi phịch trên mặt đất, một lát sau, tựa hồ nhớ đến điều gì đó, cô giống như điên chạy về hướng phòng bệnh ở một hướng khác.

Người đàn ông kia còn chưa đi, anh ta đang được đồng bọn của mình đỡ xuống giường.

“Tiên sinh,... Tiên sinh, anh thả đứa trẻ kia đi, tôi van anh mà!” Phồn Cẩm nhào đến, nắm chặt cánh tay đối phương.

“Y tá tiểu thư cô.....”

“Là đồng bọn của anh, anh ta..... Anh ta bắt đứa trẻ đi, đứa trẻ Nhật Bản kia!”

Người đàn ông nhíu mày, đồng bọn bên cạnh anh ta lo lắng nói, “Đại ca nhanh đi thôi, lão Tam trước giờ đều rất đúng mực, người đàn bà kia đã được kéo đến sân sau, chúng ta mau rời đi thôi!”

“Không..... van xin các anh! Tha cho đứa trẻ kia đi, nó vô tội mà!” Phồn Cẩm không chịu buông tay, gất gao cầu xin.

Nhã Trị, Nhã Trị, con của cô.....

“Y tá tiểu thư cô đừng như vậy, tôi sẽ tìm lão Tam để hỏi rõ mà!”

Nước mắt Phồn Cẩm ngừng chảy, “Được, vậy anh dẫn tôi đi cùng, chúng ta phải đi với nhau!”

Người đàn ông bắt đầu đi, mắt thấy không xa có có mấy bóng người màu xanh thẫm, còn cả tiếng kêu gào, phiến tảo nhìn cô một cái, “Tùy cô!”

Sau đó được đồng bọn của mình cấp tốc dìu đi ra ngoài từ cửa sau, Phồn Cẩm cũng vội vàng lau sạch nước mắt rồi theo sau.

Ba người một đường vội đi, sau lưng tiếng kêu gào dần dần nhỏ lại.

“Mẹ!” Từ chỗ tối không xa bỗng truyền đến trẻ em kêu to.

“Nhã Trị!” Phồn Cẩm vui mừng gọi, quay đầu nhìn xung quanh, quả nhiên khi nhìn đến một góc, thì nhìn thấy người đàn ông tảo bạo kia đang cấp đưa trẻ trong nách.

“Anh buông nó ra!” Phồn Cẩm xông lên, định ôm đứa trẻ về, lại bị đối phương đẩy ra.

“Lão Tam!” Người đàn ông phía sau hét lớn.

“Sao cậu lại bắt đứa trẻ đến đây?”

“Đại ca, anh không biết đứa trẻ này là con của Phó Tư lệnh quân Quan Đông sao!”

“Cái gì.....”

“Đôi mẹ con này chính là người ngồi trên chiếc xe bọn lão Tứ phục kích hôm trước, bọn cô ta trốn thoát, kết quả lại chúng ta bắt gặp ở đây, người đàn bà kia đã được lão Tứ bắt đi, đại ca, đây là cơ hội, thủ đoạn của bọn chúng dễ tiện như vậy, vì cái gì chúng ta lại không ăn miếng trả miếng chứ!”

Người đàn ông trước mắt trầm mặc, dường như đang suy nghĩ.

“Đứa trẻ này là vô tội!” Phồn Cẩm gấp đến độ đỏ mắt, Nhã Trị bị cấp dưới nách người đàn ông, vừa giãy dụa vừa kêu: “Cô ơi... Cô à!”

“Nhã Trị... Nhã Trị!”

“Được rồi, con tin này chúng tôi phải giữ lại!” Rốt cục bọn họ cũng ra quyết định, lại không thể nghi ngờ đó là lời tuyên án tử hình cho Phồn Cẩm.

“Thôi, cô mau rời đi đi, mưa bom bão đạn thế này rất nguy hiểm!”

“Không!” Phồn Cẩm lớn tiếng gọi ba người trước mặt, “Tôi phải đi theo, tôi phải chăm sóc đứa trẻ này!”

Ba người trước mặt nhẹ nhúm mày, hai mắt nhìn nhau. Triệu Phồn Cẩm đem Vũ Dã Nhã Trị ôm chặt vào trong ngực. Trong lòng từng đợt co rút đau đớn, đứa trẻ quá mức sợ hãi, lực túm lấy cánh tay cô cũng rất lớn, thân mình co ro trong lòng cô, lại càng run rẩy, Phồn Cẩm càng ôm chặt nó.

Phía trước, người đàn ông quay đầu lại nhìn cô một cái, trong mắt có mê hoặc, chậm rãi nói, “Thật ra chúng ta có nghĩ sao thì cũng phải tính toán trước đã, rất nhiều đồng bào của chúng ta nằm trong tay bọn chúng, nếu đứa bé này có thể đổi về hết thảy, khó mà buông tha được!”

Một lát, lại liếc mắt nhìn đứa trẻ trong lòng Phồn Cẩm, “Cô có thể mang theo nó cũng tốt, tóm lại, chúng tôi sẽ không làm khó bạn cô, một khi đạt thành hiệp nghị với người Nhật Bản, chúng tôi sẽ lập tức thả người!”

Phồn Cẩm không nói, chỉ yên lặng gật đầu. Sau thị kính, người đàn ông nóng tính kia trừng mắt nhìn cô một cái, thần tình tỏ vẻ khinh thường.

Hết chương 19

20. Chương 20

Chương 20

“Cô ơi!” Đứa trẻ trong lòng nắm lấy vạt áo cô, Phồn Cẩm cúi đầu.

“Cô ơi..... Nhã Trị không sợ!” Phồn Cẩm nhú mi, nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của đứa trẻ, bỗng nhiên hiểu được, đại để là do thân mình cô run rẩy, nó cũng cảm nhận được, nên mới nói như vậy?

“Cô ơi..... Không sợ đâu!” Cô chưa xót cười, đúng vậy, cô cảm nhận được nhiệt độ thân thể nó, sự run rẩy của nó, mà nó đồng dạng cũng cảm nhận được cô.

“Nhã Trị.....” Phồn Cẩm đau lòng ôm chặt đứa trẻ ở trong lòng, xe chạy xóc nảy mạnh, sau đó là tiếng ô tô phanh lại bèn nhón, cơ hồ trong nháy mắt, mấy chiếc siêu xe màu đen lướt lại đây, bốn phương tám hướng toát ra một đám quân Quan Đông. Là tiếng thét bằng Nhật ngữ.

“Đại ca, chúng ta bị bao vây rồi!” Người đàn ông nóng tính quay đầu lại, vươn tay kéo mạnh đứa trẻ trong lòng Phồn Cẩm lại đây. Phồn Cẩm không chịu, lại sợ làm bị thương Nhã Trị, cuối cùng đành phải buông tay, bên ngoài, có lẽ là biết được bọn họ có đứa trẻ trong tay, quân Quan Đông cũng không tiến lại đây, chỉ đứng ở xa xa chặn đường.

Lúc này, có người dùng tiếng Trung kêu gọi đầu hàng “Tư lệnh Vũ Dã muốn nói chuyện với các người.”

Thân mình Phồn Cẩm run lên, bên kia, người đàn ông nóng tính không chế Nhã Trị, đứa trẻ nhìn Phồn Cẩm cũng không nao loạn. Có lẽ nó đã biết cha của mình đang ở bên ngoài.

“Đại ca, để em đi, cùng lắm thì bán bỏ đứa nhỏ này vậy!”

“Không được!” Phồn Cẩm kêu lên.

Đối phương trừng mắt liếc cô một cái, “Cô câm miệng lại!”

Phồn Cẩm ẫn nhẫn lại, nhìn người đàn ông đang suy nghĩ, cô biết, mặc kệ người đàn ông trước mắt có tào bạo bao nhiêu, thì hắn cũng phải nghe lời đại ca mình.

“Đại ca, chỉ cần một câu của anh, Trần Thập Tam em hôm nay liền vượt qua sông lửa cũng sẽ tìm đường ra ọi người!”

“Lão Tam” Người đàn ông cầm đầu ngắt lời hắn “Đứa trẻ này còn có tác dụng.”

“Cậu có chú ý thấy không, đây là quân chủ lực của đội quân Quan Đông, xem ra tên tư lệnh này cũng thực để ý đến con mình, vì thế chúng ta lại càng không nên giao đứa trẻ này ra một cách vô ích được, đứa trẻ này..... sẽ giúp chúng ta đạt được nhiều thứ!”

“Nhưng, hiện tại chúng ta phải làm sao đây?”

Giờ khắc này, Phồn Cẩm thực sự cảm thấy vô lực, thật ra cô đã xem thường người đàn ông kia, bởi vì hắn mọi chuyện đều nghĩ sâu tính kỹ, ngược lại, so với cái tên Trần Thập Tam chỉ biết động chân động tay kia lại càng khó chơi.

“Tôi có cách!” Một câu làm ọi người đều nhìn về phía cô.

Phồn Cẩm sâu sắc nhìn Nhã Trị ở trước mặt, đúng vậy, cô không thể để cho thằng bé chịu một chút nguy hiểm, tuyệt đối không thể.

“Nhưng mà anh phải đồng ý với tôi, sau khi đạt được những thứ các anh muốn, nhất định phải cam đoan sự an toàn cho đứa trẻ!” Nói xong, cô nhìn người đàn ông ra lệnh kia, cái cô muốn chính là một câu nói.

Người đàn ông kia hơi nheo mắt lại, làm như đang nhìn kỹ cô, còn chưa cất lời, Trần Thập Tam đã mở miệng, “Dựa vào cái gì tôi có thể tin tưởng cô được chứ! Cô vẫn rất giữ gìn cho đứa Nhật Bản này, cô là Hán gian!”

Hành động nổi giận bị đại ca hấn ngăn lại, “Được, y tá tiểu thư, chỉ cần cô làm được, tôi cam đoan, đứa trẻ này sẽ nguyên vẹn trở lại bên cha mẹ mình!”

“Đại ca!”

“Được. Anh đã không tin, như vậy anh áp tôi đi ra ngoài đi, đưa ra yêu cầu của anh, nếu không thành công, anh vẫn có thể lợi dụng đứa trẻ này!” Phồn Cẩm thông dong nhìn Trần Thập Tâm, thấy đối phương ngăn người, cả nửa ngày, mới lấy súng lục từ trên thắt lưng ra, “Được, để tôi xem hôm nay cô có cái năng lực gì!!!!!!”

Thật ra, tại thời thế loạn lạc này, điều mà mỗi người có thể làm được chính là cực.

Đúng vậy, là đánh cực.

Tựa như dân cờ bạc, cứ từng ván từng ván.

Điểm khác nhau chính là, thứ bọn họ đánh cực chính là mạng sống.

Phồn Cẩm hiểu được, người đàn ông kia lại càng hiểu rõ tầm quan trọng của Vũ Dã Nhã Trị, hẳn lại càng không dễ dàng giao đứa trẻ ra, cho dù là lưỡng bại câu thương đi chăng nữa.

Mà cô, không thể để cho đứa trẻ chịu dù chỉ làm một chút ít uy hiếp.

Cho nên, cô lại đánh một ván bài, đem tính mình cực.

Nếu, người đàn ông kia vẫn còn có cô.....

Giờ phút này, cơ hồ tất cả quân Quan Đông đang vây ở phía trước đều nhìn thấy cánh cửa màu đen mở ra, một người đàn ông bưng hân túm một cô gái gầy gò đi xuống, nòng súng trong tay hẳn để ở huyết thái dương cô gái. Quá mức gầy yếu, sắc mặt trắng bệch, một cô gái quá mức đơn bạc.

Bọn họ đều mê hoặc, vì cái gì lại đem cô gái này ra, có phải là có nhằm lẫn gì hay không.

Cơ hồ cùng lúc đó, mọi người đều nhìn về phía thân ảnh vĩ ngôn (cao lớn, vĩ đại) ở phía trung tâm.

Người đàn ông ra lệnh kia.

Tư lệnh của bọn họ!

Tay Trần Thập Tâm hơi hơi run, nhưng hiện tại, hẳn cũng không hiểu được vì cái gì đại ca lại cùng cô gái này hạ quyết định như vậy, theo hẳn, dùng đứa trẻ kia để uy hiếp, cùng lắm thì cho hai phát, có đôi khi hẳn thật sự cũng không rõ đại ca của mình suy nghĩ cái gì, trước kia, thời điểm khi bọn họ vẫn còn hành động nhỏ lẻ, cái gì cũng không suy nghĩ nhiều, mà hiện giờ, đại ca làm việc luôn suy trước tính sau.

Bất đắc dĩ, hẳn vẫn là che cô gái trước mặt. Ôm chút hy vọng lên tiếng, “Những người đó thối lui, lùi xe lại, bằng không tôi bắn người đàn bà này..... Còn có đứa trẻ trong xe nữa!” Câu sau là hẳn thêm vào.

Lúc hẳn ngẩng đầu, liếc mắt liền nhìn thấy người đàn ông đứng đầu ở phía trước.

Vũ Dã Thuần Nhất?

Đây là lần đầu tiên Trần Thập Tâm nhìn thấy tư lệnh lãnh huyết trong truyền thuyết này, trước đây đối với hẳn đã sớm hận thấu xương, ngay cả thương tích trên người đại ca cũng là do người kia gián tiếp tạo thành, một tháng trước, bọn họ nhận được tin, nguyên bản tính toán muốn vây quân Quan Đông ở Vũ Hán, không ngờ, ngược lại bị trúng kế của Vũ Dã Thuần nhất, đại ca bị thương nặng, ngay cả hẳn cũng bị liên lụy, duy độc lão Tứ ở phía sau yểm trợ lại gặp may, ngoài ý muốn vây hãm được chiếc xe của thân quyến nhà Vũ Dã Thuần Nhất. Không ngờ, lại làm cho hai nhân vật quan trọng nhất chạy thoát, ông trời có mắt mới làm cho bọn họ trong họa gặp được phúc.

Nhưng bây giờ. Đại ca vì sao lại tin vào người đàn bà kia. Dẫn đến tình huống này?

Mà giờ phút này, điều càng làm cho Trần Thập Tâm càng giật mình chính là, người đàn ông phía trước, ngược lại lại quá mức âm nhu, hoàn toàn khác với người Nhật Bản thấp bé, xảo quyệt.

Mà lúc này, đôi con ngươi kia ở trong mắt hẳn lại sáng ngời, không hề chớp nhìn người ở trước mặt hẳn, mâu quang chột lóe.

Trần Thập Tam gặp qua không ít tình huống, cũng không hiểu được, vì cái gì mà người đàn ông trước mắt này vừa thoáng liếc mắt một cái, chính hắn lại có chút sợ hãi. Cảm giác không rét mà run.

Người đàn ông kia không nhìn hắn, chỉ nhìn vào vị trí cầm hắn, bất ngờ nói, đúng là tiếng Trung.

“Lần này, là em tự mình lựa chọn! Anh tuyệt đối sẽ không lại buông tay!”

Trần Thập Tam cảm giác được người phía trước run lên. Một lát sau, trong không khí thần nhiên truyền đến một tiếng “Thả bọn họ đi!”

Tất cả mọi người đều lắp bắp kinh hãi, bao gồm cả Trần Thập Tam đang giữ Phồn Cẩm.

Hết chương 20.

21. Chương 21

Chương 21

Khi tất cả vẫn còn đang sững sờ, người đàn ông trước mặt đã tiếp lời, “Vũ Dã Thuần Nhất tôi nói thì giữ lời, thả cô ấy ra, tôi cho các người đi!”

Trần Thập Tam đứng bất động, cánh cửa xe bên cạnh liền mở ra, thanh âm nặng nề của đại ca hắn truyền ra từ bên trong, “Lão Tam, vào đi!”

“Nhưng đại ca.....” Hắn vẫn còn hoài nghi, lỡ hắn vào rồi, khó bảo đảm được bọn họ sẽ không.....

“Đi vào!” Lại là một tiếng gọi. Trần Thập Tam liếc mắt nhìn cô gái trước người mình, khẽ cắn môi buông ra. Chui vào trong xe xong, một lát sau, hắn liền nghe thấy tiếng cô gọi ở bên ngoài, “Nhớ rõ anh đã hứa với tôi, thằng bé nhất định phải được an toàn.”

Trần Thập Tam lại ngẩng đầu, quân Quan Đông ở trước mặt quả nhiên tránh đường, hắn nửa tin nửa ngờ liếc nhìn bên ngoài xe một cái, người đàn ông kia đã bước tới, thẳng về phía cô gái, giày quân đội trên chân đạp từng bước, cùng lúc đó xe bọn họ cũng khởi động.

“Cha!” Cậu nhóc ở trong xe nhìn thấy bóng dáng cha mình, gọi to, nhưng người mở miệng trước là cô gái kia, “Nhã Trị, ngoan, mấy ngày nữa là có thể về nhà rồi!”

Cậu nhóc kia tựa như có thể hiểu được, một lát sau, mí mắt dài nhỏ hạ thấp, không mở miệng nữa.

Trong lòng Trần Thập Tam khiếp sợ, khi xe rẽ vào khúc cua, một cái liếc mắt cuối cùng, hắn vừa lúc nhìn thấy Vũ Dã Thuần Nhất đi đến bên cạnh cô gái, cởi chiếc áo bành tô khoác lên vai cô gái kia.

Trên người Phồn Cẩm khoác chiếc áo bành tô của Vũ Dã Thuần Nhất, thân mình không còn lạnh run nữa, giày tiếp theo, cô đã bị ôm lấy, hơi thở vốn đã từng quen thuộc lại lan tràn, tầm mắt cô chạm đến những đôi mắt tràn ngập khiếp sợ ở trước mặt.

Giờ phút này, người đàn ông bất chấp ôm lấy cô gái Trung Quốc là tư lệnh máu lạnh của bọn họ sao?

“Phồn Cẩm.”

“Phồn Cẩm.....” Một tiếng gọi, như ma chú xuyên vào màng tai, lại ngoài ý muốn không có chút cảm giác thống khổ nào cả, Triệu Phồn Cẩm để mặc Vũ Dã ôm chặt mình, điều cô có thể làm, chính là hờ hững nhắm mắt lại, thở một hơi thật dài. Trừ bỏ những việc đó, cô có thể làm gì đây?

Ở thời điểm lần đầu tiên Sơn Bản nhìn thấy Phồn Cẩm, tảng tá từng hạ xuống lại treo lên cao, thiếu gia nắm lấy tay cô, bước từng bước dài về phía trước, vừa đi vừa nói với hắn, “Sơn Bản, đừng cho ai đến quấy rầy tôi hết!”

Nói xong, giải tán mọi người, lời Phồn Cẩm đi thẳng lên lầu.

Sơn Bản cảm thấy thật vô lực, ngay cả một tiếng ‘vâng’ cũng không nói nên lời. Phó tướng đi theo hắn đến lúc này báo lại chuyện tình vừa rồi, Sơn Bản chưa sót lắc đầu, là bọn họ quá khờ dại, xem nhẹ sự ảnh hưởng của cô gái này, nếu hắn từng nghĩ rằng thiếu gia đã quên cô gái kia, như vậy hiện tại hắn thừa nhận, đừng nói là năm năm, vô luận có trải qua mấy năm đi nữa, Triệu Phồn Cẩm cô vẫn là một khối thuốc nổ ở trong lòng Vũ Dã Thuần Nhất, chỉ cần chọc nhẹ một cái, khối thuốc nổ đã lạnh kia cũng sẽ bùng nổ lần nữa, đốt cháy hết thầy xung quanh, dẫn dắt ra tất cả điên cuồng của thiếu gia.

Thậm chí hắn còn hoài nghi, ngay cả tiểu thiếu gia người mà thiếu gia yêu thương nhất cũng không bằng cô gái này, thủy chung, tiểu thiếu gia được yêu thương cũng bởi vì cậu bé là đứa con của cô gái này mà thôi.

Điên cuồng yêu thương một người như vậy, rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh đây.

Gió đêm lạnh lẽo, khiến thân mình Phồn Cẩm hơi run, nhưng thân mình đang run rẩy lại lập tức bị kéo vào lồng ngực ấm áp, cô từ từ thở dài, nhẹ đến không thể nghe thấy.

“Nhã Trì..... Anh sẽ đồng ý với điều kiện của bọn họ sao?” Phồn Cẩm không ngẩng đầu, “Chẳng lẽ anh vẫn còn đang do dự?”

Vũ Dã Thuần Nhất không nhìn cô, không trả lời tức là cam chịu, Phồn Cẩm cắn răng, trong ngữ khí có chút giận dữ, “Nó là con anh.”

Hắn nhẹ nhàng nhướn mày, “Thì sao chứ?”

“Đế quốc Nhật Bản bọn tôi không sẽ chịu bị uy hiếp!”

Phồn Cẩm chỉ cảm thấy tấm lưng một hồi lạnh lẽo, “Anh hao công tốn sức điều động quân chủ lực Quan Đông, giờ lại nói cho tôi rằng, anh có thể sẽ không đáp ứng yêu cầu của những người đó?”

Vũ Dã nhìn cô, cười nhạt, trong mắt đầy tự giễu, sau đó, Phồn Cẩm liền nhìn thấy chiếc khăn lụa màu trắng sữa, tìm lại nảy lên.

“Bởi vì nó đắt!”

Chiếc khăn kia thật chói mắt, Phồn Cẩm có thể nhìn rõ rành rành hình con chim yến xinh đẹp ở trên đó, sợi tơ ở bốn phía nhìn thế nào cũng thấy giống như một nhà giam vô hình, giam nó chặt chẽ, không thể nhúc nhích được.

Nháy mắt, Phồn Cẩm cảm thấy thật vô lực, á không không đáp trả được, nhìn người đàn ông trước mặt, cô thì thào “Vũ Dã Thuần Nhất, anh điên rồi sao?”

Điên?

Đúng vậy, hắn đã điên từ lâu lắm rồi.

Ở thời khắc nhìn thấy chiếc khăn lụa kia, hắn bỗng nhiên cảm thấy thật buồn cười, sự giãy dụa, coi khinh mọi thứ trong năm năm này thật đáng buồn cười, chỉ một chiếc khăn lụa nho nhỏ, lại khiến cho trái tim vững vàng của hắn sụp đổ trong nháy mắt.

Từ trước đến nay hắn luôn biết rõ thứ hắn muốn là thứ gì, như vậy lần này, sự lựa chọn mà hắn cho cô, hắn chọn, sẽ không buông tay nữa.

Hắn đã được đền bù mãn nguyện.

Mà Phồn Cẩm hao tâm tốn sức, tự tác bảo vệ đứa con, không ngờ lại.....

“Thứ anh muốn, anh đã chiếm được!” Trong ánh sáng hôn ám, Phồn Cẩm chỉ có thể nhìn thấy con người sáng ngời, mang theo cổ chấp cùng điên cuồng kia.

Cười cười tự giễu, rốt cuộc là cô nên cười hay nên khóc đây, thứ quan trọng nhất trong lòng người đàn ông này chính là cô??!!

“Lần này, là chính em lựa chọn! Anh tuyệt đối sẽ không lại buông tay!”

Lúc này, trong đầu cô chỉ có câu này, không ngừng vang vọng.

Hết chương 21.

22. Chương 22

Chương 22

“Vũ Dã Thuần Nhất, không có con, tôi cũng sẽ không muốn sống thêm trên đời này!” Tâm chết, ý tàn, thứ còn lại chỉ là nản lòng thoái chí.

“Nếu anh chỉ cần một cái xác, thì cứ vậy đi!” Chậm rãi nhắm mắt, Phồn Cẩm nhỏ giọng nói, trên mặt là biểu tình thất bại. Đầu vai cô bất chợt bị xóc lên.

“Triệu Phồn Cẩm, em có năng lực dứt bỏ hết thấy sao?” Vũ Dã Thuần Nhất nhíu mày nhìn cô, “Cho dù hết thấy đều như em mong muốn, em sẽ quên mình là người Trung Quốc? Có thể quên được kẻ bây giờ đang ôm em là người Nhật Bản, có thể quên món nợ ‘thù hận quốc gia’ chết tiệt kia sao?”

“Có thể quên được sao?” Thanh âm của hắn cơ hồ là vang vọng ngay bên tai cô, bàn tay gắt gao ấn vào đầu vai cô, “Triệu Phồn Cẩm, cái gì tôi cũng thỏa mãn em, đều chịu theo em, em sẽ thỏa hiệp sao?”

Không đợi cô trả lời, hắn đã chua xót cười “Sẽ không, không thể nào!”

“Cho dù Vũ Dã Thuần Nhất tôi buông tha cho tất cả, cho dù tôi có phát điên, em cũng sẽ không để ý, không thể nào!”

Cắn chặt răng, để mặc bờ ai đau đớn, cô vẫn như cũ không trả lời, khóe mắt cô lướt qua bàn tay đang nắm chặt nơi đầu vai, ở đó, có một vết sẹo dài, nhìn thấy mà ghê người.

“Cho dù thân xác của em có ở bên tôi, lòng của em cũng sẽ vĩnh viễn không ở, vĩnh viễn không đến gần tôi, đúng không? Vậy, một cái xác như thế thì sao, thì sao chứ?! Chỉ cần em ở bên, tôi không cần, không cần trái tim em cũng được!!!!”

“Anh nói đúng, anh thật sự điên rồi!!” Cô lạnh lùng mở miệng.

“Đúng! Tôi cũng muốn em điên với tôi mới thôi đấy!!!!”

Điều kiện trao đổi, là những ** bị bắt, lại còn một danh sách đã cướp được.

Không thể nghi ngờ, đó là một vấn đề khó khăn đối với Vũ Dã Thuần Nhất.

Mặc dù nói những lời tàn nhẫn trước mặt Phồn Cẩm, nhưng căn bản hắn không có khả năng làm như vậy, bởi vì hắn cũng là một người cha, năm năm qua, Vũ Dã Nhã Trị luôn rất ngoan ngoãn, lúc còn nhỏ, nó rất được người cha ngoan cổ của hắn thích, thậm chí, trong tất cả những đứa cháu trai của ông, nó là người được ông yêu thương, hiểu biết nhất. Cũng giống như hắn năm đó vậy.

Nói vậy, cũng không phải hắn không có tình cảm với con, năm đó, hắn thực hiện lời hứa của mình, cho Phồn Cẩm một cơ hội, một tháng sau khi con sinh ra, hắn ở trước mặt Vũ Dã Nhã Trị lúc đó vẫn còn ở trong tã lót nói với mẹ của nó, “Nếu muốn rời đi, bây giờ có thể rồi!”

Sau đó, người phụ nữ kia thật sự bước đi, bỏ lại cốt nhục của mình, thậm chí không có chút lưu luyến.

Có thể nói Nhã Trị lớn lên ở bên cạnh hắn, dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của hắn, trở thành một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Mà năm năm sau, người phụ nữ nhẫn tâm này lại nói cho hắn, nếu con có gì ngoài ý muốn, cô cũng sẽ không muốn sống nữa? Buồn cười cỡ nào chứ, năm đó, hắn cứ như vậy mà bị cô chán ghét vứt bỏ, tình nguyện vứt bỏ con mình cũng muốn rời khỏi hắn.

Hắn biết mình thật ngốc, biết rõ người phụ nữ này sẽ không yêu mình, sẽ không chịu chấp nhận mình, nhưng hắn vẫn giống như bị ma ám mà điên cuồng như vậy,

Hơn nữa bây giờ, hắn lại một lòng một dạ lo lắng cho an nguy của cô.

Mở bàn tay ra, vết sẹo xấu xí kia vẫn rõ ràng như cũ, nhẹ nhàng mơn trớn, từng có bao nhiêu lần, hắn bắt buộc mình nhìn vết sẹo này, bắt buộc mình thử đi hận cô, nhưng, bây giờ thì sao?

Hắn cũng muốn tự hỏi chính mình, rốt cục hắn muốn cái gì?

Vì cái gì mà từ trước đến nay hắn luôn mất bình tĩnh ở trước mặt cô, rốt cục là cô có ma lực gì, có mị lực gì khiến hắn càng hăm sâu vào.

Đáng tiếc, lại không có đáp án.

Hết chương 22

23. Chương 23

Chương 23

“Triệu tiểu thư!” Từ cửa truyền đến tiếng bước chân khê khằng, khiến cho Phồn Cẩm đang đứng gần cửa sổ hơi hồi phục tinh thần. Là người phụ nữ kia.

Không phải là không nghĩ đến thân phận của cô, nhưng vào lúc này, tất cả đều trở nên có chút ngại ngùng.

Cô nhớ rõ Trần Thập Tam từng nói với cô trong tay lão Tứ có gì đó. Chẳng lẽ sự tình có biến cố gì sao.

“Thật ra cô đừng lo lắng, Nhã Tri rất được ông nội của nó yêu thương. Thuần nhất sẽ không bỏ mặc thằng bé đâu!” Người phụ nữ vẫn thản nhiên tươi cười như trước, lúc này khi đối mặt với cô, cũng không còn giữ ý đồ che giấu vốn tiếng Trung cứng nhắc của mình nữa.

Câu này không thể nghi ngờ làm cho Phồn Cẩm nhẹ nhàng thở phào, cô cảm kích nhìn đối phương, ngẫm lại, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nên nói ra thì hơn. Chợt đối phương lại mở miệng trước, “Tôi biết cô từ rất sớm..... Từ trước khi kết hôn cùng Vũ Dã!”

Bỗng chốc ngẩng đầu, Phồn Cẩm hơi nhíu mày.

“Tôi là vợ của Vũ Dã... Cô đừng hiểu lầm, ý của tôi là...” Đại khái người phụ nữ nhìn thấy biểu tình kinh ngạc trên mặt cô, muốn giải thích, Phồn Cẩm lại cười cười, “Không đâu, tôi cũng không hiểu lắm gì cả.” Mà cô cũng không có quyền lợi để hiểu lắm.

Hạ mi mắt, trong nháy mắt song phương lại rơi vào trầm mặc.

“Triệu tiểu thư, thật ra..... Thật ra tôi thật sự xem Nhã Tri như con của mình, nó vẫn là do một tay tôi nuôi lớn.”

“Cảm ơn cô. Nếu thằng bé trở về an toàn, tôi sẽ rời đi!”

“Không, Triệu tiểu thư, tôi nghĩ là cô đã hiểu lầm rồi, hôm nay tôi tới tìm cô là muốn nói.....” Người phụ nữ tạm ngừng một chút, hít một hơi sâu, ước chừng lấy đủ dũng khí, mới nói ra những lời khiến Phồn Cẩm phải kinh ngạc. “Tôi cùng Vũ Dã chỉ là kết hôn chính trị mà thôi, trước khi lấy nhau anh ấy có nói với tôi, đứa con duy nhất của anh ấy chỉ có thể là Nhã Tri. Ngay từ đầu tôi cũng không có sự lựa chọn nào khác, cha mẹ tôi muốn chúng tôi lấy nhau, nhưng sau đó, tôi lại thật sự chấp nhận đứa trẻ này. Thậm chí thằng bé còn quan trọng hơn cả mạng sống của tôi nữa, tôi cần nó, mà cái Vũ Dã muốn lại là cô, nếu... Nếu cô nguyện ý, tôi có thể chấp nhận sự tồn tại của tôi!”

Cô có nên cười không đây? Người phụ nữ này, một người vợ, lại nhượng bộ như vậy chỉ vì cô ấy yêu đứa con của tình nhân của chồng mình, không có khả năng, tuy rằng cô ấy chỉ miêu tả tình cảm của mình với Vũ Dã Thuần Nhất một cách băng quơ lãnh đạm, nhưng cô cũng không phải kẻ ngốc, lại càng không phải là người mù, giờ phút này, thứ chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt người phụ nữ này nếu không phải là bị thương thì là cái gì?

Một người vợ đến khuyên giải người khác thay chồng mình?

Thật vĩ đại đến dữ dội, thật ảm nhẫn đến dữ dội.

“Tôi không muốn!” Điều cô nghĩ, chỉ cần bốn chữ, chính là bốn chữ này.

Người phụ nữ chợt ngắt người, hiển nhiên câu trả lời của Phồn Cẩm khiến cô ta cảm thấy bất ngờ, sau đó, cô ta chợt nghe thấy Phồn Cẩm lạnh lùng nói, “Năm năm trước, tôi đã bỏ lại cốt nhục của mình để rời đi, năm năm sau, tôi lại vì nó mà trở về, chỉ cần một ngày tôi còn là người Trung Quốc, giữa chúng tôi vĩnh viễn sẽ không có khả năng!”

Lời nói kiên quyết, không có một chút vương vấn.

Người phụ nữ còn chưa mở miệng, phía sau lại vang lên một tiếng cười.

Lạnh lùng, chậm rãi lan trong không khí.

Hai người quay đầu lại, là Vũ Dã Thuần Nhất với một thân quân trang. Hắn đứng ở chỗ tối, không thấy rõ biểu tình, chỉ nghe được tiếng cười nhàn nhạt.

Hai người phụ nữ cùng đồng thời cả kinh, Lệ Kiều Dao Tử là vì sự xuất hiện của chồng, mà Phồn Cẩm.....

Cô hung hăng cắn lấy cánh môi dưới, thật ra nghe thấy cũng tốt. Cũng tốt.....

“Vũ Dã” Lệ Kiều Dao Tử mím môi, lại giống như nhìn thoáng qua Phồn Cẩm ở phía sau, chỉ nghe thấy Vũ Dã Thuần Nhất ở phía trước lạnh lùng nói, “Sau này, các người không được gặp nhau nữa!”

“Vũ Dã!”

“Vũ Dã Thuần Nhất, cô ấy.....”

“Đi ra ngoài!” Không phản bác, người phụ nữ dưới mệnh lệnh của Vũ Dã Thuần Nhất, yên lặng đi ra ngoài.

Phồn Cẩm thu hồi ánh mắt, thậm chí không thèm nhìn Vũ Dã Thuần Nhất ở phía sau lấy một lần, chậm rãi trở lại bên cửa sổ.

Cả nửa ngày, ở phía sau lưng cũng không có chút động tĩnh, Phồn Cẩm cũng nhịn, không xoay người, mãi cho đến khi có tiếng bước chân, nặng nề tiến tới.

“Ngày mai quay về Thượng Hải!”

“Không, tôi muốn tận mắt nhìn thấy Nhã Trị đã!”

“Không cần thiết...!”

“Vũ Dã Thuần Nhất!”

“Phồn Cẩm, Nhã Trị là con tôi, em sẽ không muốn tôi dùng nó để uy hiếp em chứ...” Sắc mặt Vũ Dã Thuần Nhất trầm xuống, nhìn thấy cánh môi đã vị Phồn Cẩm cắn đến tím lại, hắn chậm rãi nói, “Người của bọn chúng ở trong tay tôi, bấy nhiêu cũng đủ để đổi Nhã Trị về!”

Phồn Cẩm kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn hắn.

“Em đi Thượng Hải đi, ba ngày sau, tôi sẽ để em được gặp thằng bé!”

Phồn Cẩm trầm mặc. Vũ Dã Thuần Nhất ôm lấy người cô, “Triệu Phồn Cẩm, đây đã là nhượng bộ cuối cùng của tôi, đã là cực hạn của tôi rồi!”

.....

Cực hạn của hắn? Vậy cô thì sao? Cực hạn của cô lại có ai để ý?

Giống như lời của hắn, con đường này là do tự cô chọn, thứ mất đi, chẳng qua là thứ mà cô vẫn luôn hướng đến, sự tự do ngăn ngủi mà cô từng đạt được. Nếu, thật sự là thế.

Chính là tự do.

Trước khi đi, Phồn Cẩm gặp lại một người. Một cố nhân đã lâu không thấy, năm tháng tựa hồ không để lại dấu vết nào trên gương mặt tinh xảo của cô ta, như được trời cao chiếu cố, vẫn xinh đẹp như vậy.

Mà ngày hôm nay, cô ta còn có một cái danh hiệu khác, một danh hiệu vang xa, ** tư lệnh. Nữ tư lệnh, một nữ tướng quân.

Cỡ nào là quang vinh, nổi tiếng.

“Triệu tiểu thư, hình như chúng ta đặc biệt có duyên nha!” Kim Bích thấy cô, ngay cả một chút kinh ngạc cũng không có, hiển nhiên là trước đó đã được biết, con người sáng rực không có một chút biểu hiện xúc cảm, lạnh nhạt như vậy, ngay cả bộ quân trang trên người cũng không thể che lấp được vẻ yêu mị tận xương của cô ta.

Phồn Cẩm thờ ơ ừ hử, một chiếc xe chậm rãi chạy lại, cô biết là ‘chiếc xe tù’ chở mình, một điều ngoài ý muốn là không có Vũ Dã Thuần Nhất ở trên đó, định chơi trò gì đây.

Đang lúc phỏng đoán, chợt nghe thấy tiếng lái xe nói, “Triệu tiểu thư, tư lệnh có việc bận, bảo tôi đến đón cô.”

Thì ra là ‘công việc’ quần thân!

Nhẹ nhàng hướng về phía Kim Bích cúi người, cô trào phúng nhướn mày, “Vậy không quý rầy tư lệnh!”

Kim Bích cũng cười.

Phồn Cẩm mở cửa xe, trước khi đi, hình như nhớ đến điều gì đó, giật mình nhìn trời. “Ồ, đúng rồi, không biết Kim tiểu thư có gặp ác mộng không nhỉ?” Hỏi xong, quay đầu, mỉm cười nhìn cô ta, chậm rãi nói, “Tôi từng nằm mơ, những người đó, sẽ bị báo ứng, báo ứng!”

Lúc nói những lời này Phồn Cẩm cười, cứ cười như vậy.

Phía trước, ánh mắt Kim Bích nhẹ lóe lên. Đáp, “Thật ra không có. Triệu tiểu thư cũng nên tự chăm sóc mình thật tốt đi!” Lời nói giả dối, mặt không chút biểu cảm.

Phồn Cẩm không nói gì, chỉ cười nhẹ, một lát sau mới nhếch miệng, “Vậy ư, tôi cứ tưởng, Kim tiểu thư cũng giống tôi chứ! Không có? Không có thì đời!”

Nói xong, ngồi vào xe. Kim Bích vẫn còn đứng một chỗ nhìn cô. Phồn Cẩm cũng không bảo lái xe khởi động xe, đổi mặt với cô ta.

Hết chương 23.

24. Chương 24

Chương 24

Cuối cùng thì cô cũng không phải là cô ta, mà cô cũng không kiên cường được như cô ta.

Cười khổ cúi đầu, ột phút kích động không ức chế được kia của mình, đúng vậy, cô có tư cách gì nói người khác chứ. Không phải cô cũng từng nấp dưới cánh chim của Vũ Dã Thuần Nhất để kéo dài một chút hơi tàn sao.

Không phải cũng lạnh lùng nhìn mọi thứ như vậy sao?

Cười tự giễu, vừa mới định nâng tay bảo lái xe khởi động, bên ngoài cửa, bỗng nhiên truyền đến một câu “Những việc đã làm tôi sẽ không hối hận, so với việc cứ phải thấp thỏm lo âu, tôi thà chọn cách quang minh chính đại mà làm!” Một câu kia, lạnh nhạt như vậy, tựa như mỗi một cái cười mỉm, một động tác của cô ta, dương dương tự đắc, tiêu dao tự tại.

Phồn Cẩm sững sốt, không thể tin nhìn người phụ nữ lạnh nhạt trước mắt.

Cô lẳng lẳng, ngữ khí không chút che giấu, “Tôi thay mặt người Trung Quốc xấu hổ vì cô!” Cuối cùng, nhìn thẳng vào mắt, thấy đối phương chỉ khịt mũi cười, dĩ nhiên là thái độ thờ ơ.

Không còn lòng dạ này để ở đây nữa, Phồn Cẩm thầm nghĩ muốn rời khỏi nơi chướng khí mù mịt này sớm một chút, ít nhất, khiến cho người phụ nữ này rời đi tầm mắt của mình.

Hạ kính xe xuống, ô tô chậm rãi rời đi, cuối cùng Phồn Cẩm lại nghe thấy câu trả lời từ phía sau.

“Tôi là người Mãn Châu, chưa bao giờ là người Trung Quốc cả!”

“Còn nữa, tôi cũng không ngại nếu cô gọi tên tiếng Nhật của tôi, Xuyên Đảo Phương Tử!”

Lời vừa dứt, xe đã rời đi, chỉ để lại một bóng dáng càng lúc càng xa trong kính chiếu hậu, đứng ở nơi đó, thật lâu còn chưa bỏ đi. “Tôi là người Mãn Châu, chưa bao giờ là người Trung Quốc cả!”

Mãi cho đến lúc xem chậm rãi dừng lại ở quân bộ, trong đầu Phồn Cẩm vẫn như trước không ngừng vang lặp lại những lời này.

Người Mãn? Người Trung Quốc? Người Nhật Bản?

Còn cô là gì, nếu là người Trung Quốc, vì sao lại sống dưới mái nhà người Nhật Bản. Nếu không phải, vậy trong thân thể cô đang chảy dòng máu nào.

Để mà tạo thành hết thảy như thế này.....

Trong khi cảm giận suy nghĩ, lại nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia đi xuống từ cầu thang, một thân quân trang, lại còn là màu sắc mà cô ghét nhất.

Nó đâm vào mắt cô, cô bèn chuyển ánh mắt, nhìn về phía trước, một lát sau, cửa xe mở ra, đầu vai lập tức bị kéo ra. Một hương vị thanh mát. Là hương vị trên người hắn, hương vị mà cô vẫn quen thuộc.

Hiếm khi lại không dính phải máu tanh, chỉ e, trong cuộc sống hung tàn nham hiểm của hắn ta cũng chỉ còn lại được điều này mà thôi.

Ít nhất, thân thể hắn còn có chút hương vị của con người, nghĩ đến thật muốn bật cười.

“Đang nghĩ gì vậy?” Hắn cúi đầu nhìn, giống như đang nghiền ngẫm suy nghĩ trong lòng cô vậy.

Cô vẫn cười, sao, giam cầm thân thể cô. Bây giờ ngay cả suy nghĩ của cô cũng muốn giam cầm à?

Phồn Cẩm cảm thấy lúc này mình có chút cảm hận cuộc đời, lại cũng có chút muốn cười.

Vì thế lạnh lùng đáp lại, “Tôi đang nghĩ, cách để tồn tại trong phạm vi cực hạn của anh!” Không phải hắn đã nói, đây là cực hạn của hắn, là nhượng bộ của hắn hay sao?

Nhưng mà, không có phần nộ trong dự đoán, Vũ Dã không giận mà cười, ý vị sâu xa tiếp tục ôm cô, “Phồn Cẩm, tôi thích phương thức mới này của em!”

Phương thức mới, không tồi, còn hơn thái độ nhẫn nhục chịu đựng trước kia, loại ngữ khí cay độc này, hắn thích!

Nhìn thấy Vũ Dã Thuận Nhất nghiền ngẫm cười, người xấu hổ giận giữ lại ngược lại là cô.

“Có phải anh không hiểu tiếng Trung không!” Liếc hắn một cái, cô đương nhiên biết là hắn hiểu, nhưng nhìn thấy hắn cười, cô lại cảm thấy không được tự nhiên, cô cảm thấy khó chịu, giữa bọn họ, giường cùng bạt kiềng vẫn có vẻ tốt hơn, ngược lại vào những lúc như thế này, trên mặt hắn xuất hiện vẻ mặt này, hoàn toàn khác xa với vẻ mặt lạnh lùng máu lạnh thường ngày của hắn.

Thường thường vào những lúc ấy, cô lại không khống chế được dị động trong nội tâm, một loại rung động vốn không thuộc về chính cô.

“Phồn Cẩm, có việc gì cứ nói đi!” Cuối cùng, hần kể đến tai cô, “Em đã trở tại, tâm tình tôi rất tốt!” Nói xong, dời người ra, một đôi con người nóng bỏng nhìn cô ở trước mặt.

Cứ đối mặt với cô như vậy, chiếc xe khởi động nên nảy lên một cái, thân thể cô run lên, phảng phất nhớ về nhiều năm trước, hần nắm lấy bàn tay cô, mở ta, đầu ngón tay cọ trong lòng bàn tay của cô, trêu chọc trên những đường chỉ tay. Từng vòng từng vòng, giống như ốc xoáy, không ngừng hăm sâu xuống, xoay tròn xoay tròn.....

Rốt cục không thể tự kiềm chế được.

Vào lúc đó, trái tim bỗng dưng run lên, nhưng, cô còn chưa kịp nói câu nào, phía trước, gương mặt mỉm cười của Vũ Dã Thuần Nhất bỗng nhiên trầm xuống. Thậm chí cô còn chưa kịp phản ứng, thân người đã bị hần mạnh mẽ đè xuống, đồng thời, bên tai là một tiếng nổ vang hỗn loạn.

Thân xe phát ra một tiếng động sắc nhọn, sau đó là tiếng gào thét chói tai, tiếng khóc la..... Tất cả thanh âm hỗn loạn thành một mớ, tiếng sùng, lại một lần nữa nổ lên bên tai.

Còn cả tiếng chữa rửa, gầm thét.

Phồn Cẩm bị ôm chặt vào ngực, nghe thấy người đàn ông dùng tiếng Nhật quát to vài câu ở bên tai, thân mình cô vẫn cứng ngắc, đầu óc dần hỗn loạn thành một mảnh.

Chờ đến lúc cô hoàn toàn tỉnh táo lại, thì bọn họ đã rời khỏi con đường ồn ào kia. Đứng tại một con hẻm nhỏ uốn lượn. Lần sau vào bóng tối, tựa như ống thực quản vô biên, mà trước mặt, chính là một cái bồn máu há to mồm của mình, lúc nào cũng có thể nuốt ta vào bụng.

Lúc này, sắc trời đã tối dần, trong đầu Phồn Cẩm cảm thấy thật nặng nề, chỉ lẳng lặng theo sát Vũ Dã Thuần Nhất đi thật nhanh về phía trước.

Mãi cho đến lúc người đàn ông bên cạnh phát hiện thấy sự bất thường của cô, một đôi bàn tay che phủ lại, nghĩ là cô bị dọa sợ, “Không có việc gì, có hay không... Ừ!”

Nói được một nửa, thân mình hần lão đảo, một lát sau, hần đỡ lấy thắt lưng, Phồn Cẩm nhìn xuống, bàn tay trái bám vào người hần lúc này mới cảm giác được một mảng ướt đầm.

Nhìn kỹ lại, đó là một mảng màu đỏ.

Hô hấp của cô chợt cứng lại.

Đột nhiên nhớ đến lúc này khi chạy trốn ra khỏi xe, hần đã dùng thân mình để che chở cho cô, đem thân thể cô dung nhập vào lòng mình.

Bên cô trong mưa bom bão đạn, thủy chung không hề buông lỏng.

Trái tim Phồn Cẩm run lên, không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào hần.

Nhú mào.

Trước mặt Vũ Dã Thuần Nhất lại suy yếu cười, “Xem ra, phải tìm một nơi để nghỉ ngơi một chút rồi, tôi đi không được nữa!”

Nói hết câu, mồ hôi đã rịn đầy trán.

Phồn Cẩm cắn răng, cô hiểu được, loại người sắt đá như Vũ Dã Thuần Nhất, nếu không phải là gặp phải bất đắc dĩ, làm sao có thể chủ động yếu thế được.

Trong lúc đầu óc còn chưa thông, thân thể đã giành phần hành động trước.

Phồn Cẩm đỡ lấy hần, nhìn vào con hẻm sâu thẳm, từng bước từng bước đỡ lấy hần đi về phía trước.

Nghe thấy hơi thở càng lúc càng nặng nề.

Thậm chí sức nặng trên tay lại càng ngày càng trầm xuống.

Thật vất vả mới tìm được một mái hiên rách nát. Cô đẩy cửa ra, bên trong là một mảnh hỗn độn.

Chắc là người đã dọn đi để trống nhà thật lâu.

Cô đỡ Vũ Dã Thuần Nhất ngồi xuống một thềm đá.

Cúi đầu xem miệng vết thương, đầu đạn đã găm sâu vào da, máu tươi không ngừng ‘ồ ạt’ chảy ra.

Rốt cục là hắn đã làm thế nào để mang theo nó mà dẫn cô thoát khỏi hiện trường hỗn loạn kia chứ?

“Phải gấp đầu đạn ra, tôi đi gọi người!”

“Đừng!” Vũ Dã Thuần Nhất giữ chặt tay cô, ngữ khí có chút suy yếu.

“Đừng trở lại, mục tiêu của đám người kia không chỉ là tôi, mà còn có em nữa!”

Cái gì, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Vũ Dã vì đau đớn mà nhúu chặt mày, liền giật mình, đúng vậy, cô ở cạnh người Nhật Bản này, hướng hồ, người Nhật Bản này lại còn coi trọng cô đến thế nữa. Ở trong mắt những người đó, ở trong mắt đồng bào của cô, cô... đã sớm là phản đồ rồi!!!!

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Cô cứng ngắc hỏi, trong lòng dâng lên nỗi thê lương ảm đạm.

Phản đồ!

“Chờ một chút, hiền binh tới rồi, tự nhiên sẽ đến tìm chúng ta!”

“Nhưng...” Cô nhúu mày. Một lát sau liền xé ống tay áo, băng bó miệng vết thương cho hắn, sau đó nhẹ nhàng đè lại, không để máu chảy quá nhiều.

“Yên tâm, tôi vẫn chịu được, bọn họ sẽ nhanh tới thôi!” Vũ Dã Thuần Nhất lại cười, nhìn mặt cô, “Em đang lo lắng cho tôi sao?”

Cô ngẩng người, dời ánh mắt, cũng không hề đáp lại.

Bên tai lại là một tiếng cười nhẹ nhàng, nhỏ đến không thể nghe thấy, Phồn Cẩm chỉ kịp nhìn thấy khoe miệng hắn khẽ nhếch lên một độ cong chua xót, sau đó nhắm mắt lại biến mất.

“Bây giờ, ngồi yên cho tôi dựa vào một chút đi!” Vũ Dã Thuần Nhất vừa nói, đầu đã nhích lại gần, hơi thở dồn dập, Phồn Cẩm có thể cảm giác được thân thể của mình đang run lên.

Hơi hơi nhẹ run.

Dần dần, người bên cạnh không còn động tĩnh. Yên lặng đến đáng sợ, Phồn Cẩm cả kinh, bàn tay vội vàng đưa lên mũi hắn, cô thở phào, còn thở, nhưng rất mỏng manh.

Thậm chí, sắc mặt Vũ Dã Thuần Nhất trắng bệch, cô thử gọi nhỏ vài tiếng, lại không có phản ứng, chỉ nghe thấy vài lời nói vô nghĩa.

Không được, cứ như vậy sẽ không ổn, cuối cùng Phồn Cẩm cũng không thể ngồi yên, cô đứng dậy đặt Vũ Dã Thuần Nhất ngồi yên dựa vào tường, sau đó cởi chiếc áo khoác phủ lên người hắn, lại xé nốt cổ tay áo bên kia, băng thêm một vòng vào miệng vết thương cho hắn.

Không được, cô phải đi kêu người, không thể đợi, không thể đợi được nữa.

Nhìn hắn đang hôn mê một lần nữa, Phồn Cẩm vội xoay người đi ra ngoài.

Nhưng, trong nháy mắt, động tác của cô đình chỉ lại.

Cô đang làm gì đây?

“Em đang lo lắng cho tôi sao?” Trong đầu hiện lên câu hỏi của hắn, cười, nhưng vẫn yếu ớt hỏi.

Phồn Cẩm lùi bước, đúng vậy, cô đang làm gì, cô lo lắng, lo lắng cho hắn ta sao?

Quay đầu lại, nhìn Vũ Dã Thuần Nhất.

Trước đây, người đàn ông này là kẻ đầu sỏ đã giam cầm mình, làm nguyên nhân khiến cô ngay cả con mình cũng không thể nhận. Lại là hung thủ giết chết đồng bào mình.

Hắn là người Nhật Bản, là người Nhật Bản hung tàn!!!!

Sắc mặt Phồn Cẩm thoáng chút liền trở nên xanh mét.

Trong đầu, một số việc, một số người cứ không ngừng hiện lên, còn có cả những hình ảnh bị thương đau đớn nữa.

“Triệu Phồn Cẩm, mày không chết tử tế được!”

“Phản đồ, phản đ!”

“Chớ sẵn!”

“Không!” Cô khẽ hét một tiếng, bịt kín lỗ tai lại.

Không phải, thật sự không phải, cô không có, nếu...

Nếu.....

Nếu người đàn ông này biến mất, chỉ cần hắn biến mất, những ân oán tình cừu cũng sẽ không còn, ngay cả tự do cô vẫn luôn mong muốn mà không thể có được cũng.....

Cơ hồ ngay lúc đó, bàn tay Phồn Cẩm hướng về phía lưng Vũ Dã, nơi đó có một nòng súng màu đen lộ ra ngoài.

Liếc mắt nhìn hắn một cái, cô hít một hơi thật sâu, lấy nó ra.

Hắn vẫn như cũ, không hề động đậy. Phồn Cẩm nắm lấy khẩu súng trong tay, đứng dậy.

Gắt gao nhìn hắn.

Không ngờ được, nhiều năm sau, một màn như vậy lại tái diễn, lịch sử lại tái diễn.

Nhưng lần này, chỉ cần cô bóp cò khẩu súng trong tay, chỉ cần nhẹ nhàng một chút, chỉ một chút thôi, tất cả liền tan thành mây khói, tất cả của tất cả!

Bàn tay run rẩy, Phồn Cẩm giơ khẩu súng lên, nhắm mắt lại, chỉ cần một phát, một phát mà thôi.

Ngón tay run rẩy, trong không khí yên tĩnh, cô chỉ có thể nghe thấy hô hấp dồn dập của mình, giống như bị khó thở, nhanh chậm, không ngừng.

Rất cục.

Đã đủ dũng khí, cô nhắm mắt lại.

Cuối cùng... cũng buông tay xuống.

Buồn bã cười. Trong phút chốc, nước mắt tràn mi.

Một chút nữa thôi, cô không thể không thừa nhận, người đàn ông này cho dù tất cả ra sao, duy độc hắn lại chưa từng mắc nợ gì cô cả, chưa từng có, trong hoạn nạn hắn không vứt bỏ cô, cũng không để cô phải chịu chút thương tổn nào, thậm chí, đối mặt với vấn đề sinh tử, hắn cũng dứt khoát lựa chọn để cho cô sống.

Như vậy, cô còn có thể làm gì sao?

Còn có thể bóp cò súng được không.

“Cốp!” Khẩu súng lực nặng nề chạm đất, phá tan trái tim cô.

Bàn tay bưng chặt mắt. Nước mắt lại lặng lẽ chảy xuống lần nữa.

Chưa từng!

“Em biết không? Lần này, anh sẽ không dùng tay chặn một phát đạn này đâu!” Thanh âm suy yếu vang lên, Phồn Cẩm kinh ngạc thả tay xuống.

Trước mặt, Vũ Dã Thuần Nhấ chưa xót lắc đầu cười, trong mắt tràn ngập sự sáng tỏ, nhẹ nhàng nói, “Phồn Cẩm, lần này, có phải được tính là anh đã thắng hay không!”

Hắn lại đang đánh cược thêm lần nữa, cho dù từng tuyệt vọng, cho dù đã từng thất bại thảm hại. (Có bạn nào còn nhớ nhất dao trong đêm không nhỉ? ^^)

Hắn vẫn muốn đánh cược thêm lần nữa.

Mà lần này, hắn thắng.

Phồn Cẩm nhắm mắt lại, thì thào “Ngu ngốc!!”

Đúng vậy, trên thế gian này, kẻ ngu ngốc đâu phải chỉ có một mình hắn.

“Phồn Cẩm, quên hết, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh đi!”

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Hồn động, còn có cả tiếng Nhật.....

Hết chương 24.

25. Chương 25

Chương 25

“Những thứ cô cho anh ấy, vĩnh viễn chỉ có thể là liên lụy cùng thương tổn!” Người trước mặt nhìn thẳng cô, gần như hét lên.

Thân người Phồn Cẩm đang lui mình trên hành lang bất chợt đứng thẳng dậy, ngưng mắt nhìn Kim Bích ở phía trước.

“Triệu tiểu thư, không có cô, thủ đoạn của anh ấy tuyệt đối sẽ khiến kẻ địch không thể thừa cơ được, thậm chí, Vũ Dã Nhã Trị cũng sẽ không vướng phải tai bay vạ gió như vậy, ‘sự mềm lòng’ của cô hình như cũng lây sang cho anh ấy rồi!”, cô ta chớp mắt, trào phúng nhìn cô.

Phồn Cẩm không trả lời, ánh mắt cô liếc nhanh một cái, sau đó nhanh chóng quay đầu đi, dờ dẫm nhìn cánh cửa gỗ lim phía trước. Sau khi hiến binh tới, Vũ Dã Thuần Nhất được đưa vào phòng phẫu thuật của trạm y tế quân bộ, mà cô ta, là người mà cô nhìn thấy đầu tiên.

“Cô có thể nói thẳng ý đồ của mình ra đi!” Một lát sau, Phồn Cẩm lạnh lùng đáp một câu, ngay cả liếc mắt người đứng ở trước mặt mình một cái cũng cảm thấy chướng mắt.

Trước kia, cô cảm thấy Kim Bích là một người phụ nữ xinh đẹp nhưng đầy dã tâm, nếu thân là đàn ông thì đã làm nên nghiệp lớn, nhưng bây giờ, cô cảm thấy mình hoàn toàn sai lầm rồi, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ, ít nhất, cô ta có một trái tim còn lạnh lùng ngoan độc hơn so với rất nhiều người đàn ông khác.

Không thể khinh thường, lại chán ghét đến cực điểm.

“Triệu tiểu thư là người thông minh, có những việc cũng không cần tôi phải vạch trần ra, nhưng, cứ nhìn thấy Triệu tiểu thư đây đưa thế này, tôi cảm thấy rất buồn cười!”

Kim Bích cười khinh miệt, hừ lạnh một tiếng.

Phồn Cẩm cũng buồn cười lắc đầu, không yếu thế nghênh đón ánh mắt sắc bén của cô ta, “Đương nhiên tôi có thể tự mình hiểu lấy, tôi cũng biết, ý của Kim tiểu thư chính là muốn tôi cũng giống cô, quang minh chính đại đi làm chó săn!”

Trước mặt, bộ mặt luôn luôn thông dong của Kim Bích cuối cùng cũng sụp đổ trước hai chữ này của Phồn Cẩm, nụ cười tàn nhẫn biến mất, nháy mắt lại trở nên hung tợn.

“Triệu Phồn Cẩm, đừng tưởng rằng Vũ Dã Thuần Nhất có thể bảo hộ cô cả đời, ngược lại cô cũng là nhược điểm của hắn, một ngày cô còn tồn tại, đối với hắn đó chính là uy hiếp!”

“Đúng, có lẽ tôi cũng nên giống cô, đi tìm một người bảo hộ, nói vậy tình cảm của cô và cha nuôi mình vẫn còn rất ‘hòa hợp’ nhỉ!”

“Triệu Phồn Cẩm!” Kim Bích nghiêng rằng nghiêng lợi rống, Phồn Cẩm cảm thấy, giờ phút này, gương mặt vạm vỡ trước mắt chính là gương mặt xấu xí nhất mà cô từng thấy, mặc dù cô ta có một khuôn mặt hình

trứng ngỗng, mặt mày sáng sủa, đáng tiếc, bên trong lại không có trái tim, chỉ có mỗi tấm da mặt không có sức sống.

Xấu xí, đây mới là sự xấu xí thật sự!

Cười nhạt, ngay lúc hai người đang lạnh lùng giằng co, cửa mở ra, bác sĩ mặc áo blouse trắng vội vã bước tới, run rẩy nói, “Triệu tiểu thư..... Tư lệnh muốn gặp cô!”

Phồn Cẩm cùng Kim Bích đồng thời quay đầu lại, biểu tình khác nhau, Phồn Cẩm trầm mặc hạ mí mắt, Kim Bích thì xấu hổ, giận dữ hừ một tiếng.

Phồn Cẩm đi thẳng vào phòng, chặn bóng người không cam lòng kia ở ngoài cửa, cô nghĩ, giữa cô và cô ta đã không còn gì để nói, vậy cũng tốt, nhưng buồn cười nhất là, đó là một con chó săn, một kẻ phản đồ, một kẻ điên tự nhận mình là ‘người Mãn Châu’!

Vào phòng, Vũ Dã Thuần Nhất nhắm mắt nằm trên giường, nghe thấy tiếng bước chân, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy ánh mắt của hắc cô chủ trích, Phồn Cẩm nhìn xuống, thấy trên đất là một bãi hỗn độn, bên cạnh các y tá lại nơm nớp lo sợ, nhìn cô cầu cứu.

Trong lòng Phồn Cẩm hiểu ta, bước vào, Vũ Dã vẫn còn nhìn cô, không dời mắt, giống như chờ cô mở miệng.

“Em cứ nghĩ nên ở ngoài chờ anh thì tốt hơn!” Cô thì thào, ánh mắt dừng lại trên vị trí băng bó trên lưng hắc, thấy tơ máu ẩn hiện, một đường chảy xuống giường.

“Miệng vết thương anh nứt ra rồi!”

“Ngài tư lệnh thấy cô không có ở đây, nên.....” Y tá đứng sau muốn xen miệng, lại bị Vũ Dã Thuần Nhất trừng, nửa câu chưa nói ra cứ vậy bị nuốt trở lại.

“Băng lại đi!” Sao cô lại đoán không được chứ, thở dài, thành thạo cầm lấy băng gạc ở bên cạnh, nhìn hắc, “Em giúp anh!”

Hắc cũng nhìn cô, hơi híp mắt, một lát sau, bàn tay đặt trên cổ tay cô cũng buông ra, Phồn Cẩm yên lặng lấy băng gạc, khéo mắt vừa lúc lướt qua vỏ đạn được gấp ra, dính máu, đặt ở trên bàn, đổ tưới một mảng.

Vừa băng bó vừa thì thào “Thân thể của anh cũng không phải bằng sắt, nhất định phải tĩnh dưỡng thật tốt, nếu miệng vết thương nứt ra lần nữa thì rất khó để phục hồi như cũ!” Bàn tay Phồn Cẩm dính máu, nhưng cô không để ý, vẫn tiếp tục động tác trong tay, tình huống như vậy, năm năm qua, cô gặp rất nhiều lần, mới đầu còn chưa thích ứng, thậm chí là khi nhìn thấy cảnh máu me như vậy dạ dày cô sẽ đảo lộn, đến cuối cùng thành ra chết lặng, tập thành thói quen.

Nếu nói, thời đại này đã từng cho cô khổ cực, dần tôi luyện, cô cũng học được kiên cường.

“Xong rồi!” Buộc nút lại, cô vừa lòng buông tay ra, ngẩng đầu, lại nhìn thấy Vũ Dã Thuần Nhất đang nhìn mình, biểu tình có chút quái dị, hỗn loạn, cùng nghi hoặc,

Cô hiểu ra, cười khê nói, “Bây giờ, thấy mấy thứ này cũng không sợ hãi nữa!”

Đúng vậy, năm năm trước, cô đã từng nhẫn nhục chịu đựng, nhát gan yếu ớt.

Giữa bọn họ, khoảng cách năm năm, nhìn như không có quan hệ gì, nhưng thật ra lại giống như một cây củ sen, thân củ ra đi, dây nhựa vẫn còn vướng lại, đứt thế nào cũng không đứt, loạn thành một mớ, càng ngày càng loạn, cuối cùng cũng không thể tìm thấy đâu là đầu cuối.

Hắc giật giật khéo miệng, có lẽ là không chấp nhận, hoặc là khinh thường, người phụ nữ của mình đã dần trở nên mạnh mẽ, hắc có thể nào không biết, nhưng mà, một cô hoàn toàn mới, làm cho hắc mong chờ, lại có chút băn khoăn, sợ cuối cùng, cô lại thoát khỏi bàn tay của hắc lần nữa.

Bởi vì chút cổ kị này, khiến hắc liều mạng nắm bắt tất cả mọi thứ bên cạnh cô.

Cho dù đó là con cái, nếu Phồn Cẩm đã từng là một con rối gỗ, vậy, hắc sẽ giống như trước, giăng dây quần lấy quanh người cô.

Mà cô, nửa bước cũng không thể rời đi được.

Sau đó hướng mắt về phía những người không liên quan, bọn họ liền thực nghe lời ngoan ngoãn rồi đi, đóng kín cửa lại, trong nháy mắt chỉ còn hai người, ánh mắt khóa ánh mắt, sau đó nụ hôn liền rơi xuống, giữ chặt lấy cô, môi của cô hơi lạnh lẽo, nhưng vẫn không khắc chế được sự trần trọc, cắn mút của hắn, tựa như đang nhắm món ăn ngon nhất, một khi bắt đầu, liền bị nghiện, như thuốc độc, rốt cục không thể dứt bỏ được.

Bàn tay lần ra sau đầu cô, làm cho nụ hôn thêm sâu, Vũ Dĩ Thuần Nhất cảm giác được người con cái trong lòng mình đang run rẩy, sự áp bách của hắn làm cho cô không thể hô hấp được, hơi thở dồn dập, lại không hề trốn tránh hắn, vẫn để mặc hắn chơi đùa trong miệng mình.

Hắn phát ra vài tiếng than nhẹ, tựa như ** đứt ruột đứt gan.

“Cẩm Nhi, hứa với anh, vĩnh viễn đừng rời đi!”

.....

“Cẩm Nhi, nếu có một ngày, bà nội đưa nó cho con, đừng hoài nghi. Bà nội nhất định đã qua đời. Khi đó, con nhất định phải lựa chọn một cuộc sống cho riêng mình.”

Lúc này, trong đầu cô lại hiện lên một câu nói khác, cuộc sống mà cô muốn, cuộc sống mà chính cô muốn.

Ngẩng đầu, chống lại đôi con ngươi cực nóng.

Cuộc sống của cô.

Thật sự là người đàn ông trước mắt này sao?

Cha của con cô?

Người Nhật Bản này?

Nhưng.....Vĩnh viễn?!!!!

Một lời hứa hẹn đáng sợ đến cỡ nào!!!!

Hết chương 25

26. Chương 26

Chương 26

Thượng Hải.

Một tuần, suốt một tuần, lời hứa ba ngày mà Vũ Dĩ Thuần Nhất đã nói cũng không được thực hiện, Phồn Cẩm đến Thượng Hải đã một tuần, lại vẫn không nhìn thấy người nàng muốn gặp, ngay cả Vũ Dĩ Thuần Nhất, chỉ gọi cuộc điện thoại vào ba ngày trước, nói cho cô, vài ngày nữa hắn sẽ đến đây.

Hắn đến đây? Vậy còn con thì sao, con cũng đến đây sao? Con.....

Phồn Cẩm cơ hồ mỗi ngày đều sống trong lo âu, nhiều chuyện phiền lòng, cũng nhiều lựa chọn bất đắc dĩ, khiến cô chỉ có thể không ngừng trốn tránh, duy độc, chuyện khiến cô vương bận nhất, chính là về người duy nhất cùng cô có huyết mạch tương liên trên cõi đời này.

Cô vẫn sống tại chỗ cũ ở Thượng Hải, nơi này thậm chí một chút cũng không thay đổi, tựa như khi trước khi cô rời đi vào năm năm trước, ngay cả người làm cũng như cũ, người nhắm mắt theo đuôi bên cạnh cô vẫn là tiểu Ngọc, cô bé đã lập gia đình, nhờ phúc Vũ Dĩ Thuần Nhất, cô bé gả ột người Nhật Bản, một lái xe ô tô nho nhỏ.

Hạnh phúc? Ít nhất khi cô bé nhìn thấy cô, vẫn như vậy, lòng tràn đầy hân hoan, cũng không thể không phủ nhận, Vũ Dĩ Thuần Nhất vẫn để tiểu Ngọc hầu hạ cô như trước kia tự nhiên là có mục đích, là làm cho cô chứng kiến hạnh phúc của cô bé sao?

Hạnh phúc của một người Trung Quốc và một người Nhật Bản?

Đáng tiếc, mặc kệ có hay không, cô thủy chung cũng không phải tiểu Ngọc, mà hắn, cũng không thể cởi bỏ được chiếc mũ tư lệnh ‘cao quý’ kia được. Thật ra, người vẫn lẩn quẩn trong lòng là hắn, canh cánh ở trong lòng cũng là hắn. Thậm chí, so với cô, hắn lại càng để ý đến thân phận của mình, cô là một phụ nữ Trung Quốc, là người phụ nữ Trung Quốc suýt chút nữa đã hủy diệt hắn, ở trong mắt người nhà hắn, cô là kẻ gây tai họa, lại há có thể để cho cô ở đây, mà hắn lại bị kẹt ở giữa, mỗi hôn nhân kia, chỉ sợ cũng chỉ là một lần thỏa hiệp mà thôi.

Đứng bên cửa sổ, nhẹ thở dài, trong đầu cô không ngừng hiện lên bóng hình kia khiến cô phải phiền lòng, chưa kịp đứng đó ngăn người, mới vừa xoay người lại, chợt nghe thấy tiếng xe nổ vang dưới lầu.

Là ô tô.

Trong lòng run lên, là hắn đã về?

Thậm chí, ngay cả cô cũng không hề phát hiện tia hân hoan hiện lên mặt mình, người đã vội vàng chạy xuống lầu, mới vừa xuống đến nơi, cô đã kịp nhìn thấy bóng người to cao hiện lên trước cửa, cũng đang đứng đó, tươi cười nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên Vũ Dã cảm nhận được sự hoan nghênh của cô, đúng vậy, là hoan nghênh, trước kia, mỗi một lần hắn trở về, trên mặt cô chưa từng hiển hiện bất cứ sự vui vẻ này, lại càng đừng nói đến chuyện đi ra ngoài đón bình thường như vậy. Chỉ có chán ghét, trốn tránh, mà bây giờ, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng sự vui vẻ trên gương mặt cô, hơn nữa, bước chân cô rất vội vàng, đứng trên cầu thang nháy mắt có chút do dự. Nhìn hắn, con người không thể che giấu được sự vui sướng.

Giờ khắc này, hắn thật sự cảm thấy vui vẻ trong lòng, vì vậy mỉm cười đưa áo khoác cho tiểu Ngọc, tự mình bước đến, chủ động ôm lấy người phụ nữ vẫn còn đứng ở nơi đó, trên mặt cô hiện lên chút do dự, tựa như đã nhận ra sự thất thố của bản thân, nhưng không sao cả, hắn tin tưởng những gì hắn mới nhìn thấy lúc này, không phải chỉ có những biểu tình lơ đãng như vậy mới chân thật thôi sao?

“Mấy ngày qua chắc buồn lắm!” Hắn nhẹ nhàng hôn lên trán cô, hoàn toàn kìm lòng không đậu nhẹ lắc lư, cô hơi kháng cự, né tránh một chút, gương mặt đỏ hồng nhìn hắn, ánh mắt rơi xuống thất lúng lúng, “Vết thương anh đã ổn chưa?”

Đó là cô đang lo lắng, hắn có thể cảm nhận được, xem ra, việc đem công việc xử lý xong hết rồi mới đến đây là đúng.

“Để cho em tự tìm hiểu đi!” Hắn cũng sâu xa cười, đáp lại bằng một câu kỳ quái, Phồn Cẩm sững sốt, Vũ Dã Thuận Nhất xoay người bảo với tiểu Ngọc ở phía sau, “Tối nay đừng nấu cơm nhé!” Nói xong, nắm lấy tay cô lên lầu.

Rất nhanh, cô đã hiểu được cái gì là ‘để cho’.

Thật ra, miệng vết thương còn chưa khỏi hẳn, vẫn còn băng bó, thậm chí, lúc chạm vào, cô còn cảm nhận được thân mình hắn có chút cứng ngắc, vì vậy, cô ngồi trên người hắn, bị hai bàn tay lửa nóng của hắn trên chọc, mà một chút cũng không dám động, chỉ có thể ôm lấy bờ vai hắn, tựa vào hõm cổ hắn nhẹ thở dốc.

Nhưng cô thở dốc lại tựa như ma chú, khiến hành động người đàn ông dưới thân càng thêm dữ dội. Cô không chịu nổi, chỉ có thể nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai cầu xin hắn khoan dung, thì thào hô tên hắn: “Vũ Dã..... Vũ Dã.....”

Sau đó tiếng gọi lại biến thành tiếng nức nở, tiếng khóc hỗn loạn. Hai tay bị hắn nắm ra phía sau, bị hắn ép xuống trước ngực, đầu ngả lên đầu hắn. Ngâm lấy nụ hoa của cô, liếm cắn, trên chọc, khiến cô ngượng ngùng đến cực hạn, theo bản năng lui người về sau, lại bị hắn nhanh hơn một bước đè lại, động tác dưới thân lại càng thêm mãnh liệt, cổ chấp lồi kéo cô cùng trầm luân.

Rốt cục, cô cũng nghe thấy mình sắc nhọn thét to một tiếng, sau đó thở dốc tựa vào trên người hắn, hắn cũng ôm lấy cô. Run rẩy một cái, hắn tựa như dùng hết sức lực ôm cô vào người, không cho cô thoát đi, lại càng không cho cô lùi về sau.

“Phồn Cẩm, Cẩm Nhi...”

“Anh yêu em!”

.....

=====

“Còn Nhã Trị thì sao?!” Ngã tư đã qua giờ giới nghiêm nên có chút quạnh quẽ, Phồn Cẩm nhìn thoáng qua mấy ngôi nhà đằng trước, nhíu mày nhìn người đàn ông bên cạnh, nhớ đến vấn đề cô muốn hỏi từ trước khi vừa nhìn thấy hắn.

Tâm tình người đàn ông vô cùng tốt, ngón tay nhanh chóng đưa tới trước môi cô, nhìn cô “Ngoan ngoan nghe lời, ngày mai em có thể nhìn thấy người em muốn thấy!” Đây không thể nghi ngờ là một lời hứa, lại là một niềm vui sướng, trong mắt Phồn Cẩm hiện lên tia sáng rạng rỡ, vui sướng thở phào.

Nhưng rất nhanh, cô lại không vui nổi nữa, dưới chân mềm nhũn, cô không rõ, vì cái gì sau mấy độ triền miên, Vũ Dã Thuần Nhất lại lôi cô ra khỏi cửa, hơn nữa, chỉ có hai người bọn họ.

Lúc này, cô mặc áo lông thật dày, hắn cũng vậy, mặc y phục bình thường hằng ngày, thân người cao gầy trước sau vẫn cứ tựa vào cô, nắm lấy tay cô, đi trên ngã tư tịch liêu này.

Thậm chí, bởi vì không có người hầu bên cạnh, không có quân phục, ngoại trừ một vài cô gái vì tướng mạo xuất sắc của hắn mà liếc nhìn mấy cái, Phồn Cẩm cũng không cảm nhận được cảm giác hận thù của ai cả. Có lẽ, trong nháy mắt cô còn có ảo giác, bọn họ là hai người qua đường, giống như tất cả những con người vội vàng ở đây, đi ngang qua đường cái.

Trong lòng lại có chút ấm áp, nên mới có ‘ảo giác’ trong nháy mắt như thế này sao?

Rất nhanh, bọn họ tới một cửa hàng, ông chủ đang chủ bị đóng cửa, phía sau, một người phụ nữ đang ôm con mình mà dỗ dành, tiếng khóc to của đứa bé cũng dần dần nhỏ lại, ông chủ cửa hàng cúi đầu, vừa dọn hàng, vừa thì thầm, “Em này, dỗ con đi, coi chừng nó mắc tè đấy!” Nói xong, đỉnh đầu bị bóng đèn che phủ, hắn ngừng đầu, là một đôi trai gái trẻ tuổi.

“Thật xin lỗi, chúng tôi đã đóng cửa rồi!” Ông chủ nhìn bàn tay đang nắm chặt của bọn họ, ánh mắt dao động giữa hai người.

“Thật ngại quá, chúng tôi từ Thiên Tân tới, thật sự rất nhớ đến hương vị quê hương, cho nên mới đến đây!”

Vũ Dã Thuần Nhất lại mở miệng trước, tiếng Trung của hắn đã sớm sành sỏi, lừa người khác quả dễ như trở bàn tay.

Mà lúc hắn nói chuyện, Phồn Cẩm mới ngừng đầu nhìn rõ, thì ra là một quán bánh nướng Thiên Tân, khó trách từ xa đã nghe thấy một mùi hương quen thuộc, kinh ngạc quay đầu nhìn Vũ Dã Thuần Nhất, hắn vẫn còn nắm tay, ý bảo cô ngồi xuống.

Ông chủ cửa hàng cũng nhìn cô, nói một câu, “Chắc là phu nhân thích ăn đi!”

Cô sửng sốt, bên tai chợt nghe thấy Vũ Dã Thuần Nhất nói, “Vâng, bình thường hay nhắc đến, nhưng chúng tôi vẫn chưa có thời gian trở về!”

“.....” Nháy mắt, cô giống như bị người ta cấu một cái, muốn nói ra, lại bị gương mặt Vũ Dã Thuần Nhất làm cho ngậm miệng, ông chủ là người hiểu chuyện, nhóm lửa, dặn người phụ nữ đằng sau quạt gió, nháy mắt lửa cháy lên hừng hực.

Mùi bánh nước áp chảo bay ra bốn phía, phía trước, ông chủ thành thực vừa làm vừa nói, “Hôm nay nể tình đồng hương, haizz... Thời buổi rối ren, ai lại biết có thể làm được bao lâu nữa chứ, thối đời ah, gặp nhau chung quy cũng là duyên phận!”

“Anh làm bà làm bầm gì vậy chứ!” Sau lưng, người phụ nữ đứng lúc chen vào, “Cứ vậy hoài, nói hưu nói vượn!”

Người đàn ông không phục, “Đàn bà con gái biết cái gì? Tôi nói sai sao, Nhật Bản hoành hành ngang ngược, giết người như ngóe, ai biết có thể còn sống được bao lâu chứ?”

“Cha thằng nhỏ!”

Người phụ nữ hơi giận, cảnh giác nhìn xung quanh một lượt, thân người Phồn Cẩm cũng đồng thời chấn động, lo lắng nhìn về phía Vũ Dã ở bên cạnh, thấy hắn đang nhìn người đàn ông một cách thú vị, giống như đang quan sát.

“Trên mặt còn phải đổ trứng gà nữa sao?”

Ông chủ rất nhanh quên mất việc đang cãi nhau với bà vợ nhà mình, cười ha hả nhìn Vũ Dã Thuần Nhất, lại nhìn cô, “Ha ha, phu nhân thật có phúc khí, chắc là tiên sinh muốn học rồi!”

“Ông chủ!” Phồn Cẩm khó xử lên tiếng, không ngờ, Vũ Dã Thuần Nhất lại vui vẻ gật đầu, “Thử xem cũng không phải không được!”

“Vũ.....” Suýt nữa Phồn Cẩm đã thốt ra tên của hắn, Vũ Dã Thuần Nhất đã nhanh chóng vén ống tay áo, cầm lấy cái khuôn đang ông chủ bắt đầu học.

“Thói đời khó sống ah, việc buôn bán này cũng thật khó khăn, nói nghe, trên mặt đổ trứng gà, dầu vừng, hành thái, thịt cắt mỏng, như vậy xem như đầy đủ, nhưng mà, nếu chờ đổ xong nhiều thứ, sợ là tiên sinh làm không kịp, bánh sẽ bị cháy. Nếu phu nhân thích, tiên sinh thử bỏ vào hết đi, ha ha, chỉ có bà vợ nhà tôi làm, mới là tuyệt nhất!” Người đàn ông vừa dạy, vừa lải nhải, phía sau, người phụ nữ có hơi khó xử nhìn Phồn Cẩm, tựa như không biết làm sao, nhưng trên mặt vẫn không thể che giấu được vui vẻ.

Thời điểm ôm con trong lòng, nhìn ông chồng nhà mình, trong mắt tràn đầy tình ý khiến trong lòng Phồn Cẩm dâng lên một nỗi phiền muộn.

Ánh mắt nhìn Vũ Dã Thuần Nhất cũng dần dần tối lại.....

Bánh làm không được đẹp lắm, bộ dáng lại có chút lúng túng, vừa thấy đã không muốn ăn, ngoài viên còn hơi đen, Phồn Cẩm mím môi, Vũ Dã Thuần Nhất đưa cho cô, cười, nhẹ giọng ở bên tai, “Ném thử một chút đi!”

Đằng trước, ông chủ cười đến hàm hậu, “Phu nhân à, cô ném thử đi, làm vài lần nữa thì sẽ đẹp lên thôi!”

Phồn Cẩm cắn một miếng, hương vị cũng không tồi.ừ, chung quy cũng là do ông chủ kia làm hết, lửa không đủ, nhưng khá được.

Vì vậy gật đầu, thanh âm có chút run, “Ngon!”

Vũ Dã Thuần Nhất nở nụ cười, trong mắt tràn đầy ánh sáng chói rọi, tuy rằng chưa đến mức là của hắn làm, nhưng một vài giai đoạn, cũng là do chính hắn một tay hoàn thành.

“Sau này sẽ thường xuyên làm cho em!”

Phồn Cẩm lắc đầu, hơi buồn cười nói, “Anh có thời gian rồi sao?”

“Đương nhiên là có!”

“Chắc là tiên sinh làm ăn nhĩ, giống nhà chúng tôi vậy.” Người phụ nữ lại xen miệng vào, lòng của phụ nữ chung quy vẫn tinh ý hơn một chút, “Chỉ sợ tiên sinh cũng buồn bán đi!”

Vũ Dã Thuần Nhất gật đầu một cái, “Vâng, bốn ba tứ phía, chỉ một mỗi cho phu nhân thôi!” Hắn thần nhiên nói, nắm chặt lấy tay cô, Phồn Cẩm chỉ nhịu mảy, không chuyển mắt, trong lúc đó, miệng nhắm nuốt bánh có chút vô vị.

Cuối cùng, Vũ Dã Thuần Nhất muốn trả tiền, đối phương lại thoái mái nói xem như kết giao được một người bạn, không cần phải trả, hai người từ chối không được, Phồn Cẩm liền gỡ vòng vàng, nói cho quà tặng cho đứa nhỏ, hai vợ chồng họ kinh ngạc, tuy rằng từ chối, cuối cùng vẫn là nhận lấy, mãi cho đến lúc đi xa khỏi con đường kia, cảm xúc trong lòng Phồn Cẩm vẫn còn chưa lui bước, xa xa, hai vợ chồng họ vẫn còn đứng một chỗ vẫy tay.

“Tặng vòng tay của anh không sao chứ!” Cô hỏi.

Vòng vàng là hắn tặng cho cô, rất quý, nhưng lại không có ý nghĩa đặc biệt gì, quà hắn tặng cô rất nhiều, kỳ trân dị bảo, bình thường cô vẫn không mang, thỉnh thoảng ra ngoài, cô mới mang một hai món xem như tượng trưng.

Lần này, cô cảm thấy nó được dùng đúng chỗ rồi.

“Đó là của em, em làm sao cũng được cả!” Vũ Dã Thuần Nhất nhìn phía trước, không quay đầu nhìn cô, một lát sau, lấy một cái hộp trù trong túi ra, là một miếng ngọc bội trong suốt, có kết dây, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, đeo vào cổ cô.

“Nhưng cái này thì không thể tặng người khác được!” Hấn lui ra một bước, thích thú nhìn một cái, có vẻ vừa lòng.

Phồn Cẩm cúi đầu, một con chim én nho nhỏ, trông rất sống động. Lại có chút tương tự với hình trên chiếc khăn lụa.

“Sau này chúng ta, sẽ giống như ông bà nội em vậy.”

Trong lòng rung động, biểu tình trên mặt Phồn Cẩm cứng đờ, nhìn người đàn ông trước mặt, thật lâu không nói được gì, ngay cả cô cũng không rõ cảm xúc trong lòng mình, có chút lo lắng, có chút kháng cự, lại có chút vui sướng.....

Nghẹn ngào cúi đầu, trên đỉnh đầu, trong mắt người đàn ông chứa đựng thâm tình khiến cô không thể đối mặt được, chỉ có thể bất lực nhắm mắt lại.

Một lát sau, thanh âm sâu kín của hấn truyền đến.

“Cẩm Nhi, em giống như vết thương trên người anh vậy, đó là nơi duy nhất anh vị thương, cũng là một nơi trí mạng!”

Hết chương 26.

27. Chương 27

Chương 27

Lần này, cô cảm thấy nó được dùng đúng chỗ rồi.

“Đó là của em, em làm sao cũng được cả!” Vũ Dã Thuần Nhất nhìn phía trước, không quay đầu nhìn cô, một lát sau, lấy một cái hộp trù trong túi ra, là một miếng ngọc bội trong suốt, có kết dây, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, đeo vào cổ cô.

“Nhưng cái này thì không thể tặng người khác được!” Hấn lui ra một bước, thích thú nhìn một cái, có vẻ vừa lòng.

Phồn Cẩm cúi đầu, một con chim én nho nhỏ, trông rất sống động. Lại có chút tương tự với hình trên chiếc khăn lụa.

“Sau này chúng ta, sẽ giống như ông bà nội em vậy.”

Trong lòng rung động, biểu tình trên mặt Phồn Cẩm cứng đờ, nhìn người đàn ông trước mặt, thật lâu không nói được gì, ngay cả cô cũng không rõ cảm xúc trong lòng mình, có chút lo lắng, có chút kháng cự, lại có chút vui sướng.....

Nghẹn ngào cúi đầu, trên đỉnh đầu, trong mắt người đàn ông chứa đựng thâm tình khiến cô không thể đối mặt được, chỉ có thể bất lực nhắm mắt lại.

Một lát sau, thanh âm sâu kín của hấn truyền đến.

“Cẩm Nhi, em giống như vết thương trên người anh vậy, đó là nơi duy nhất anh vị thương, cũng là một nơi trí mạng!”

“Nhã Trị!” Cuối cùng Vũ Dã Thuần Nhất cũng thực hiện lời hứa của hắn, ngày hôm sau, quả nhiên Phồn Cẩm đã thấy bóng dáng nhỏ nhỏ của Vũ Dã Nhã Trị đứng trước cửa phòng ngủ, cô vui sướng chạy đến, ôm chặt lấy con, nước mắt không kiềm được đã chảy xuống.

“Cô ơi!” Đứa trẻ ỷ trong lòng cô, nhẹ nỉ non, bàn tay nhỏ bé ôm lấy cô, đôi mắt không che dấu được sự kinh ngạc, có lẽ là do sự kích động của Phồn Cẩm, nó sợ hãi kêu một tiếng, Vũ Dã Thuần Nhất ở đằng sau đứng lúc mở miệng, “Nhã Trị, về sau con phải gọi cô ấy.....”

“Vũ Dã!” Phồn Cẩm lại ngắt lời, do dự hướng về phía hắn lắc đầu, Vũ Dã Thuần Nhất nhíu mày, cuối cùng cũng không mở miệng.

Cậu bé vẫn ngoan ngoãn như vậy, cứ việc trong lòng nghi hoặc, vẫn để cho Phồn Cẩm ôm như trước, thật lâu vẫn chưa buông ra.

“Thằng bé mới về, để nó đi nghỉ ngơi chút đi!” Vũ Dã Thuần Nhất xoay người ôm lấy cậu bé khỏi lòng cô, thật sự là cách ôm của Phồn Cẩm làm cho cậu bé có vẻ hơi kinh hách, hơn nữa, nhìn thấy Phồn Cẩm để ý đến con như vậy, trong lòng hắn lại có chút ghen tuông.

Hắn không thích cô dồn quá nhiều sức lực cùng chú ý đến mấy thứ khác, cho dù, đó là con hắn!

Quả nhiên Phồn Cẩm vẫn có chút không tha, rốt cục là đau lòng con nên thả tay, Vũ Dã Thuần Nhất thả cậu bé lên giường rồi, cô vẫn như trước đứng ở đầu giường lưu luyến nhìn. Cuối cùng lại bị Vũ Dã Thuần Nhất mất kiên nhẫn kéo ra.

“Nếu không bỏ được như vậy, vì cái gì lại không cho nó biết em là mẹ nó?” Vũ Dã Thuần Nhất kéo người cô qua, nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“..... Em không có quyền lợi đó!” Không phải chỉ do lúc trước cô đã buông tha nó, mà càng là vì cô không có quyền cướp đi hạnh phúc của người phụ nữ khác, giữa cô và Nhã Trị, chỉ có ràng buộc về huyết thống, năm năm qua, người ở bên cạnh nó, trông nó lớn lên lại là người phụ nữ kia, đây là sự thật không thể xóa bỏ.

Hắn nghe xong chỉ cười, ánh mắt chợt lóe, “Cẩm Nhi, em thật hay bắn khoả quá nhiều, có đôi khi sự mềm lòng của em lại khiến người khác cảm thấy rất buồn cười!”

Buồn cười? Phải không?

Cô không đáp lại, có lẽ sự thật là như vậy, nếu cô có một trái tim đủ lạnh, hết thấy mọi chuyện này sẽ có một kết thúc khác, hoặc là, cô sẽ đủ chết lặng. Chỉ để lừa mình dối người.

Nghĩ đến đây, trong lòng lại hơi run lên, thân mình Vũ Dã Thuần Nhất gằn trong gang tấc khiến cô theo bản năng muốn lui về phía sau, giống như mỗi thời khắc khi cô yếu đuối không dám đối mặt với người khác. Nhưng lại bị đối phương nhanh chân hơn giam cầm người cô, khiến cô vấp trong lòng hắn không thể động đây.

“Đừng như vậy!” Cô hơi chống đẩy, nhưng lại không thể coi đó là cự tuyệt.

“Cẩm Nhi, bây giờ em có thể nói cho anh biết, em có thể làm được sao?” Bất ngờ hắn hỏi, nhìn mặt cô, trên mặt hắn lại hiện lên từng biểu tình.

Làm được sao?

Quả nhiên cô sửng sốt, thân mình hơi run rẩy, dời mắt không nhìn hắn nữa, Vũ Dã nâng cằm cô lại đây, không cho cô trốn tránh, “Cẩm Nhi, anh nói rồi, đây là cực hạn của anh, điều mà bây giờ khác với năm năm trước, chính là thứ anh muốn không chỉ có người em, mà còn là trái tim của em nữa!”

“Hứa với anh, quên tất cả đi, anh sẽ cho em hết thấy những gì anh có thể làm được.” Ánh mắt hắn kiên định, lại chói mắt như thế, khiến cô không thể mở mắt được, Phồn Cẩm mím môi, thật lâu không thể nói gì, mãi cho đến lúc trên cằm hơi bị đau xót.

Cô nói, “Vũ Dã Thuần Nhất, anh muốn em quên cái gì? Quên chính mình là một người Trung Quốc, hay là quên anh là người Nhật Bản?!” Một câu, phủ sạch tất cả, cũng đưa gút mắc của bọn họ vạch trần ra không khí, như một vết thương xấu xí, bị phơi giữa nắng, không có một chút cứu vãn.

Hắn chưa xót cười, đúng vậy, hắn sao lại không biết được chứ, người phụ nữ này, rõ ràng cho dù đã hăm sâu, nhưng vẫn có thể như trước, lừa mình dối người mà sống, cô giữ chặt lấy không rời cái thân phận kia, để làm nguy trạng ỉnh.

“Anh đã nói rồi, em vĩnh viễn khoan dung với người khác, lại khắc nghiệt với chính mình, Phồn Cẩm, vì cái gì em lại cố chấp như vậy!” Vũ Dã Thuần Nhất hơi nheo mắt lại, nhìn như đang cười, nhưng trong ánh mắt lại không có chút ý cười, thậm chí, bàn tay đặt trên vai cô lại vô cùng căng thẳng.

“Cố chấp không phải em.” Cô nhìn thẳng vào hắn, “Không phải anh cũng đang lừa gạt bản thân sao, lừa gạt bản thân mình rằng một ngày nào đó em có thể tiêu tan mọi thứ, nhưng sự thật là, ngày đó vĩnh viễn sẽ không đến!”

“Cô ơi, cô có thể giúp cháu hỏi cha một chút, cháu có thể đi gặp mẹ được không?” Trước mắt, một đôi tay nhỏ bé vươn lên, giọng nói non nớt của Vũ Dã Nhã Trị đã vang lên ở bên tai.

Cô đang ngăn người bỗng hồi thần, thì thào một tiếng, một lát sau mới nhìn gương mặt lo âu trước mặt.

“Nhã Trị, có thể nói cho cô biết, mẹ cháu đối xử với cháu tốt chứ?”

Vũ Dã Nhã Trị gật đầu, dù sao vẫn là con trẻ, đương nhiên không có nhiều tâm tư.

“Mẹ đối với Nhã Trị rất tốt, mỗi khi cha răn dạy cháu, nếu Nhã Trị khóc, mẹ sẽ rất dịu dàng!” Cô tinh ý phát hiện, lúc gọi Vũ Dã Thuần Nhất cậu bé luôn dùng kính ngữ, xưng hô rất cẩn thận, sự kính sợ của nó với hắn tự nhiên không nói cũng biết được.

“Cha của Nhã Trị rất hung dữ sao?”

(Nhã Trị gọi anh Vũ Dã là (phụ thân), còn Phồn Cẩm lại gọi là (ba ba – convert), theo mình từ Nhã Trị có ý nghĩ kính trọng hơn, do vậy PC mới nghĩ thế, ở đây mình edit chung thành ‘cha’ nên mới không thấy rõ điều này)

Cậu bé nhìn cô, giống như đang lo lắng, vừa mới gật đầu, lát sau lại lắc đầu, “Cha vẫn không thường hay ở với Nhã Trị, những lúc ở bên cạnh đều là dạy cho Nhã Trị học bài viết chữ.” Cậu trả lời rất lễ phép quy củ, hoàn toàn không hề giống với một đứa trẻ năm tuổi, có thể nói, nhất định cho tới bây giờ nó cũng chưa từng không nheo với Vũ Dã Thuần Nhất.

Bây giờ rốt cục cô cũng hiểu được, ngày đó lúc cậu bé bị bắt đi, một câu nói đầu tiên của Vũ Dã Thuần Nhất đã khiến nó im bật lại, Vũ Dã Thuần Nhất đối với nó, là một người cha nghiêm khắc, lại là chỗ dựa duy nhất của nó, nó rất kính sợ cha của mình.

“Cô ơi, cô có thể đồng ý với cháu được không?” Cậu bé thấy Phồn Cẩm lại ngăn người, cẩn thận dè dặt hỏi lại một câu.

Phồn Cẩm cười cười, trong lòng lại một nỗi chua xót, dịu dàng vuốt đầu cậu bé, “Nhã Trị nhớ mẹ không?”

Lần này cậu bé không hề do dự, gật đầu.

“Cha nói chỉ cần Nhã Trị nghe lời là có thể được gặp mẹ, nhưng mà chúng ta lại đến nơi này!” Trong mắt cậu bé tràn đầy thất vọng, nhưng vẫn nhìn cô như cũ.

Phồn Cẩm chỉ có thể nhẹ gật đầu, giọng nói đã có chút khê run, “Nhã Trị, cứ vậy đi, cháu ở đây chơi vài ngày, cô thử đi nói với cha xem thử xem!”

“Dạ, cảm ơn cô!” Trong mắt cậu bé tràn đầy sự vui sướng khi sắp được gặp mẹ, chói mắt như vậy, khiến khóe mắt Phồn Cẩm đỏ hoe, tuy hiểu được rằng, cậu bé chỉ nhận định mỗi người kia là mẹ mình, nhưng mà, ai có thể giữ được tâm bình khí hòa nhìn thấy cốt nhục của mình lo lắng ột người khác chứ.

Trái tim trầm xuống, Phồn Cẩm chỉ cảm thấy một nỗi buồn bực mắc ở trong ngực, khiến người ta hít thở không thông, không thể nào hô hấp được.

Thật ra vào lúc đó, cô đã hiểu được, trái

tim, là kẻ lừa dối lớn nhất, có một vài người, một vài việc, có lẽ chỉ lừa được ta nhất thời, nhưng mà, duy độc trái tim, có thể lừa ta cả đời!!!!

Hết chương 27.

28. Chương 28

Chương 28

“Để thằng bé về đi, về bên mẹ nó.” Khi nói ra những lời này, cảm giác của Phồn Cẩm, trừ bỏ chua xót vẫn là chua xót. Thản nhiên nhìn lướt qua Vũ Dã Thuần Nhất ở trước mặt, điều cô có thể làm đó chính là tận lực tỏ ra mình không quan tâm, giống như những gì cô làm lúc trước.

Hắn nói, lừa mình dối người, không phải sao?

Quả nhiên, Vũ Dã Thuần Nhất nhú mày, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc, gần đây, hắn quan tâm hơn bình thường, nghĩ muốn để con làm bạn với cô, đương nhiên, hắn hiểu rõ được, chẳng qua, thứ khiến cô an phận, không chế được cô, cũng chỉ có đứa trẻ này.

“Nó còn nhỏ, mọi thói quen đều do người lớn dạy cả, lâu ngày, nó sẽ không còn đòi hỏi ầm ĩ nữa!” Thản nhiên trả lời một câu, hắn không đồng ý với đề nghị này, mẹ con bọn cô, tốt nhất là nên ở dưới tầm kiểm soát của hắn (Nguyên văn: ở hắn mí mắt hạ), như vậy, hắn mới có thể không cần e dè gì cả.

“Nhưng mà, chúng ta không thể cướp đoạt quyền lợi của thằng bé được!” Cô đã có chút kích động, quên mất việc mình cũng không tình nguyện với việc này, nhưng, thời điểm khi Vũ Dã Thuần Nhất cự tuyệt, cô theo bản năng muốn phản bác lại.

“Quyền lợi của thằng bé?” Hắn nhướng mày, giọng đầy mỉa mai, nhìn gương mặt cô, “Rốt cục em cũng thông suốt, vậy anh nói cho em biết, một năm tới chúng ta sẽ sống ở Thượng Hải, tốt nhất là em nên trông con cho tốt vào!”

Sau đó, lại tiếp tục yên lặng cúi đầu nghiên cứu bản vẽ trên mặt bàn, Phồn Cẩm nhìn thoáng qua, biết được hắn không có ý muốn tiếp tục nữa. Cuối cùng cô mím môi, yên lặng bước ra ngoài, vừa ra góc hành lang đã thấy dáng người nho nhỏ của Vũ Dã Nhã Trị lặng lẽ đứng ở đó.

“Nhã Trị!” Cô do dự hạ mắt, muốn nói lại thôi, cậu bé lại nở một nụ cười, “Cô ơi, mẹ mới vừa gọi điện cho cháu!”

Phồn Cẩm ngăn người, thì thào, “Thật sao?”

“Dạ, mẹ nói, một năm tới Nhã Trị phải ngoan ngoãn ở đây với cha!” Đôi con người sáng ngời của cậu bé lấp lánh, Phồn Cẩm có một khoảnh khắc bị động dung, cô không thể không thừa nhận, Lệ Kiều Dao Tử dạy cậu bé rất tốt, khéo léo, lại ngoan ngoãn.

“Vậy cháu không nhớ mẹ sao?” Cô ngồi xổm người xuống, ánh mắt vừa lúc đối diện với ánh mắt chột vụt sáng cậu bé, cậu bé khẽ lắc đầu, “Cháu cũng nhớ mẹ, nhưng cháu đã hứa với mẹ là phải làm một đứa trẻ ngoan, hơn nữa, cháu cũng thích ở chung với cha, ... còn có cả cô nữa!!!” Nụ cười ngọt ngào, trong nháy mắt lòng Phồn Cẩm chảy qua một dòng nước ấm, kim lòng không đậu ôm chầm cậu bé vào ngực.

Nhã Trị.....

Thật ra, con không hề cô đơn, mẹ đang ở ngay bên cạnh con, thật ra.....

Nếu có thể lựa chọn, cô tuyệt sẽ không buông tay, tuyệt sẽ không..... “Đang nghĩ gì vậy?” Bên tai chợt nóng lên, nháy mắt thân mình rơi vào một vòng ôm ấp. Phồn Cẩm không hề động, thật ra từ lúc Vũ Dã Thuần Nhất vào cửa cô liền cảm nhận được, trong không khí, đều tràn ngập hương vị của hắn, hương vị mà cô vẫn quen thuộc, cô có thể nào không biết được chứ.

Nhưng mà, cô không muốn động, hướng chỉ, phản kháng có thể thoát được sao?

Điều quan trọng nhất, chính là tình huống như vậy cô đã sớm quen, thói quen đến chết lặng.

Thói quen là một thứ đáng sợ, nó làm ta đánh mất bản thân trong lúc không hề hay biết, mê hoặc thần kinh của ta, cho dù đó là tình yêu.

Nó cũng đồng dạng với sự khuất phục.

Thói quen một người, yêu thương một người??

Cô yên lặng cười, phía sau, cầm Vũ Dã Thuần Nhất để trên cổ nàng, chiếc cầm kiên nghị gác lên có chút đau, sự đau đớn cách qua tầng da thịt.

“Em thật gầy!”

“Thật sao?”

“Năm năm qua cũng không thêm được tí thịt nào cả!” Bàn tay hắn đặt trên lưng cô bóp bóp, Phồn Cẩm phát hiện, gần đây hắn vẫn hay thích đùa cô như vậy, số lần ngày càng nhiều, nếu nói là trước kia, thì là bọn họ một người nhần nhục chịu đựng, một người bá đạo mãnh liệt, nghĩ đến đây, cô lại nhớ đến lần trước hắn dẫn cô đến ăn bánh nướng Thiên Tân, nháy mắt chợt giật mình, trong lòng dâng lên cảm giác lạ thường.

“Vũ Dã Thuần Nhất..... Cẩm ơn anh!” Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khe thở dài, khe đến không thể nghe thấy, thật ra cô lại có thể nào không biết được chứ.

Chuyện con cái, là hắn cố ý làm như vậy, tự mình nhận vai kẻ ác, cũng đã tính toán tốt ngay từ đầu, bằng không, Lệ Kiều Dao Tử cũng sẽ không gọi điện thoại đến đây.

“Cảm ơn cái gì?” Hắn ở sau cô cười nhẹ, biết rõ khó khăn lắm cô mới nói với hắn ba chữ này, tuy rằng đó không phải là ba chữ mà hắn chờ đợi, nhưng mà, những lời này cũng có sức rung động tương tự vậy.

Cô cũng không đáp, biết hắn là cố ý, với sự cho phép của tính tình cô, đã là cực hạn lớn nhất, lại càng nói, thời điểm khi thốt ra, cô đã có chút hối hận, điều này làm cho cô cảm thấy thật khủng hoảng, giống như có thứ gì đó lén ra khỏi thân thể mình, không thể khống chế được.

Lớp ngực trang lạnh lùng của cô đã sụp đổ.

Vì vậy cô trầm mặc, tựa như muốn lui về trong thân xác, Vũ Dã Thuần Nhất xoay mặt của cô, khiến cô phải nhìn hắn.

“Thật ra, anh tình nguyện không cần lời cảm ơn của em, thứ anh muốn, em rất rõ ràng!”

Cô đương nhiên rõ ràng, rất rõ ràng, chẳng qua.....

“Vũ Dã Thuần Nhất, anh cũng biết, đó là thứ duy nhất em không thể cho anh được!”

Không thể cho, cũng không chịu nổi!

Hết chương 28.

29. Chương 29

Chương 29

Thời đại khói thuốc súng cuộn cuộn, trên đường chỉ toàn đám người với hai bàn tay trắng đầy hoảng loạn, ai ai bị bao phủ dưới bóng ma của tử vong không lúc nào được an bình.

Cho dù đó là Tô giới.

(“Tô giới”: là phần đất cắt cho tư bản các nước đến buôn bán.)

Cho dù tại đây đám ‘lang sói’ kia đã xem đó như nơi cư trú của mình.

Nguyên nhân chính là vì sự tồn tại của bọn chúng, nên càng có nhiều người, nhiều chí sĩ cách mạng hướng về nơi này.

(Chí sĩ: bắt nguồn từ tiếng Trung Quốc, và cũng được người Nhật sử dụng.

Shishi (hay Chí sĩ; đôi khi còn được gọi là Ishin-shishi hay Duy tân chí sĩ) là cụm từ được dùng để nói về các nhà hoạt động chính trị vào cuối thời Edo (là một giai đoạn trong lịch sử Nhật Bản từ năm 1603 đến năm 1868. Thời kỳ này đánh dấu bằng sự thống trị của Edo hay Mạc phủ Tokugawa).

Cụm từ “shishi” thường được dùng cho những người chống Mạc phủ Tokugawa. Một số lựa chọn khuynh hướng bạo lực để đấu tranh vì tư tưởng của mình, có tư tưởng thân phương Tây. họ là những người học giả uyên thâm có ý chí đấu tranh mạnh mẽ, là những người có phẩm giá cao quý, lý tưởng cao đẹp.

Chí sĩ cũng có thể dùng chỉ những người có hoài bão ý chí lớn cho dân cho nước nhưng còn chưa thực hiện được, mới là dự trữ trong trí óc. Hay những người học giả, các nhà nho về hưu tham gia đấu tranh chống cường quyền hoặc những người tham gia hoạt động cách mạng (như ở có Phan bội Châu chẳng hạn), đề cập gọi là chí sĩ.)

“Dẫn nó đi, đem về đánh mạnh vào cho ta!” Người đàn ông để râu gương mặt vạm vỡ, ra lệnh cho thủ hạ giữ chàng trai đang cuộn mình lại. Trên mặt hằn tràn đầy tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi, cách bọn họ không xa có một khẩu súng, một giây trước, người đàn ông Nhật Bản này thiếu chút nữa đã chết dưới nó.

Ở trước mắt bao người.

Cho nên, hấn cơ hồ là đập mạnh một cái vào người chàng trai kia, có ai lại ngờ, ở trên địa bàn của mình mà cũng bị ám sát.

“Cô ơi!” Nhã Trĩ ở trong lòng nhẹ kêu một tiếng, Phồn Cẩm bế nó lên, lúc này, bọn họ bị bắt phải nhìn thấy một màn này, từ đầu đến cuối.

Kể từ lúc chàng trai này bắt gặp khẩu súng lục lạnh như băng lên cho đến lúc bị hiến binh Nhật chế phục trên mặt đất, lại bị bọn họ hành hung. Trong miệng chàng trai đầy máu đỏ, khiến cậu bé ở trong lòng Phồn Cẩm không nhịn được phải kêu lên thành tiếng.

Phồn Cẩm phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ, vội ôm lấy cậu bé lùi ra xa.

Cô bị giật mình, kinh ngạc đến nỗi quên cả đứa trẻ ở trong lòng.

Đám người trước mặt bắt đầu tản đi, một chiếc xe dừng ở bên cạnh người đàn ông Nhật Bản, đem người trên mặt đất tha lên xe.

Phồn Cẩm cắn chặt răng, thối lui người, muốn ôm đứa trẻ rời đi, người phía trước mang một hương vị không nói nên lời, hương vị chán ghét.

“Tôi thấy cô thật quen mắt!” Khẩu khí mang vẻ hứng thú, cô cũng chỉ cười nhạt,... những kẻ này kêu gào trên lãnh thổ người khác, lại thể hiện văn hóa của người ta một cách vô cùng nhuần nhuyễn như vậy.

Những kẻ ăn cắp, bừa bãi vô sỉ.

“Không hiểu gì sao?” Tên đàn ông Nhật Bản kia dùng mũi hừ hừ, bộ dáng lại tỏ ra kinh ngạc giống như tự hỏi, “Rõ ràng tôi nói tiếng Trung Quốc đấy, cô không hiểu sao, chắc không phải là ngọc cùng chúng tôi lâu như vậy, khiến cô quên mất mình là chó Trung Quốc chứ?”

Khẩu khí kiêu ngạo, rõ ràng thân thể của cô, lại còn khiêu khích một cách bừa bãi như vậy, trừ bỏ hấn, thì còn ai vào đây?

Phồn Cẩm tự nói với bản thân, không tất yếu phải tức giận, một là, không cần so đo với loại súc sinh này, hai là, sự phẫn nộ của hấn xác thực là nhắm vào người đàn ông ở sau cô.

Chó cắn chó, cô tham dự làm gì.

Vì vậy, cô chỉ thản nhiên cười, định tiếp tục ôm cậu bé rời đi, lại bị một cánh tay chặn ngang trước mặt.

“Cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi!” Khẩu khí ngang ngược, tựa như diện mạo hung thần sát ác của hắn ta vậy.

“Không biết thượng tướng Trắc Điền còn có cái gì muốn chỉ giáo!”

“Chỉ giáo? Đúng vậy, tôi thật tò mò, cô đã sử dụng chiêu gì để khiến tư lệnh tôn kính của chúng tôi mê mẩn đến thần hồn điên đảo, không bằng, để tôi kêu mấy người đàn bà của tôi đến xem, để bọn họ học chút, để tôi cũng có thể hưởng thụ được tư vị như tư lệnh vậy?”

Cô đã nhủ, không nên để ý đến hắn, xem, chỉ một câu, hắn đã phun ra không ít ô ngôn uế ngữ.

Phồn Cẩm thật hoài nghi, hắn không phải là đã học tiếng Trung cùng đám tam giáo cửu lưu (đủ hạng người, hỗn tạp) đầy chứ, thật đúng là học được ‘vô sỉ, hạ lưu’ giống như đúc vậy.

Phồn Cẩm chỉ nhắm mắt, thở sâu một hơi, cho dù đầy ngập lửa giận, nhưng cô vẫn còn cố kị đứa trẻ ở trong lòng. Huống chi ngay lúc này, cô đã nhìn thấy Sơn Bản đi xuống từ một chiếc xe, vội vã chạy lại đây.

“Trắc Điền thượng tướng!” Hắn lễ độ cúi chào tên đàn ông bên cạnh, đối phương lại hừ lạnh, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Sơn Bản lại nhìn về phía cô, “Tiểu thư, xe đã đến rồi, chúng ta lên xe thôi!”

Phồn Cẩm gấp đến độ không thể chờ, vội gạt đầu. Cô ôm chặt Nhã Tri, người phía trước lại vẫn chắn đường, không có chút ý tứ muốn tránh ra.

Cô nhíu mày, liếc mắt nhìn Sơn Bản ở trước mặt.

“Thượng tướng,” Sơn Bản thử gọi một tiếng, thật ra, nếu có đối mặt, mọi người cũng chỉ trào phúng nhau mấy câu, cố tình Trắc Điền Trung Hùng lại là một tên đàn ông lỗ mãng, không chút nào che giấu địch ý cùng bất mãn của hắn với người ta, lại khiến cho người giỏi về giao tiếp như Sơn Bản cũng cảm thấy xấu hổ.

Vì vậy hắn bất động thanh sắc, nhẹ nhàng nói với Phồn Cẩm, “Tiểu thư, mời dời bước lên xe!”

Phồn Cẩm hơi lui người, vạn hạnh, đối phương cũng không bước theo.

Nhưng đợi hai người vừa mới xoay người, phía sau lập tức vang lên một câu nói khiêu khích, “Trở về nói cho tư lệnh các người, ông đây cũng không sợ hắn!”

Những lời này trắng trợn cỡ nào, lập tức, Phồn Cẩm hừ lạnh nhìn về phía gương mặt phần nộ vằn vẹo của người kia, thật ra cô rất muốn nói, “Nếu anh muốn biết, vì sao lại luôn thua anh ấy, thì về thử soi gương đi!”

Bây giờ hắn cái dạng này, cũng mấy gã đàn ông lỗ mãng có khác gì nhau, nếu dùng vũ lực có thể kết thúc tất cả, thì đã xong cả rồi. Mà đây lại là thời đại cá lớn nuốt cá bé.

Thứ trọng yếu hơn có tên là đầu óc.

Vũ Dã Thuần Nhất từng cuồng vọng nói qua. Đối phó người những kẻ khác nhau cần dùng những phương pháp khác nhau.

Đối phó với những kẻ ngu ngốc thì dùng vũ lực.

Cho nên, bọn họ rằng người Trung Quốc ngu muội, xứng đáng chịu vũ lực trấn áp cùng xâm phạm.

Như vậy, đế quốc Nhật Bản mà bọn họ luôn miệng gọi, sao lại không phải là phường thô lỗ không biết gì chứ.

Bọn họ, cũng bị vậy hãm trong đó.

Kẻ ngu dốt, thường tự nhận mình là thông minh.

Lên xe. Nhìn thấy bóng người cường tráng đứng ở xa xa, có người cung kính nói gì đó bên tai hắn, một lát sau, hắn hung hăng đá đối phương một cái.

Lại là vũ lực.

Rốt cục cô cũng hiểu được, vì cái gì từ trước đến giờ Vũ Dã Thuần Nhất không để hấn vào mắt.

Người như vậy, làm đối thủ đều khiến người ta cảm thấy thật đáng xấu hổ.

Trở về, Vũ Dã Thuần Nhất lại không có ở nhà, chắc là lại đi quân bộ.

Gần đây hấn bận nhiều việc, loại vội vàng này không phải là thứ cô muốn thấy.

“Cô ơi.” Nhã Trị đã trở về phòng cất đồ của mình, lại chạy đến trước mặt cô, gần đây cậu bé rất thích bám lấy cô.

Nhận thức này khiến cô cảm thấy vui vẻ, hôm nay, vốn định đưa con đến Tô giới mua sắm, không ngờ, lại gặp phải một màn ám sát, gặp phải người phiền phức.

“Nhã Trị, ngày mai chúng ta lại đi tiếp nha!” Cô nghĩ nhất định cậu bé cảm thất mất hứng, vì thế nhẹ nhàng sờ đầu nó bảo.

“Cháu không muốn đi nữa đâu!” Cậu bé thì thào.

Phồn Cẩm run lên, có lẽ nó cảm thấy sợ hãi, nhưng hơn nữa..... Nhã Trị có phần trưởng thành hơn so với những đứa trẻ cùng trang lứa, trong lòng đã sớm có suy nghĩ của bản thân, nhưng mà, từ bị ám sát, đến bắt làm con tin, lại phải rời đi vòng tay người mẹ, thậm chí mới rồi lại phải chứng kiến một màn máu me như vậy, từ đầu đến đuôi, nó cũng không hỏi một lần, không hỏi lấy một câu mà những đứa trẻ khác hay hỏi, hoặc là nói một câu, cháu sợ.

Phần lớn thời gian nó đều chịu đựng, cho dù sợ hãi, cũng chỉ là run rẩy dựa sát vào cô.

Cho dù không hiểu, cũng chỉ tỏ ra trầm tư.

Một Nhã Trị như vậy khiến cho Phồn Cẩm cảm thấy có chút bất đắc dĩ, dù sao, cô cũng không có cách nào để đi vào lòng cậu bé được. Bề ngoài, nó cùng cô giống như ở chung rất hòa hợp, nhưng trong lòng, có lẽ nó chưa từng tiếp cận với cô.

Điều đáng sợ hơn chính là, cô có một dự cảm, Nhã Trị như vậy không phải nhắm vào cô, có lẽ là vào mọi người, thậm chí là ‘người mẹ’ mà từ nhỏ đến lớn làm bạn với nó.

Một đứa trẻ không đến sáu tuổi.

Mà lại có thể như vậy?

Giống như cô, phong bế bản thân, thôi miên bản thân mình để làm một con búp bê ngoan ngoãn.

Che giấu tất cả mọi việc.

Chỉ trong chớp lát, cô lại cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Bàn tay vuốt ve cậu bé không khỏi hơi nặng chút. Nhã Trị nhẹ hô lên thành tiếng, cô liền vội vàng buông tay, cậu bé cũng chỉ ôn hòa tươi cười, tựa như sự bất cần vừa rồi của cô chỉ là một hồi ảo giác, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng vết hồng trên mặt nó do tay mình gây ra.

Tâm sinh áy náy, vừa định nói cái gì. Dưới lầu lại truyền đến tiếng bước chân.

Cô nhận ra thanh âm kia, cậu bé cũng vậy.

Cơ hồ ngay tại một khắc khi cửa mở ra, Nhã Trị đã nhu thuận đứng ở cạnh cửa, đợi Vũ Dã vừa đứng lại, nhẹ nhàng kêu một tiếng cha. Trong mắt rõ ràng lóe lên vui sướng, nhưng không giống với tất cả những đứa trẻ khác, bổ nhào vào lòng hấn mà làm nũng, mà Vũ Dã Thuần Nhất chỉ đương nhiên xoa xoa trán cậu bé, thậm chí cũng không ôm lấy nó. Chỉ đi thẳng về phía cô.

Lần đầu tiên cô phát hiện, thì ra đôi cha con này ở chung là như vậy, có lẽ cô đã sớm phát hiện sự xa cách giữa bọn họ, nhưng, một khi nhìn thẳng vào vấn đề này lại cảm thấy vô cùng khó tin.

Cô bỗng nhớ đến, có duy nhất một lần, cậu bé mở ánh mắt khẩn thiết, hy vọng mình có thể đề nghị với cha giúp nó trở về cạnh mẹ.

Bởi vì quyến luyến mẹ, bởi vì nhớ thương, dù sao nó vẫn là con trẻ, vẫn không thể chịu được sự tra tấn tình cảm, vì vậy với khuất phục, hơn nữa, nó lại có thể tìm được cô một cách chuẩn xác. Tìm người mà với cậu bé, chỉ là một cô quen biết trên đường chạy trốn. Nói cho cô, cầu xin cô.

Cẩn thận ngẫm lại, lúc ấy, nó đi tìm Sơn Bản có thể nào có hiệu quả hơn một chút không, nhưng mà, không có.

Nó lại chuẩn xác tìm được cô.

Nghĩ đến đây, thân người cô run lên.

Đứa trẻ này, nhất định trong lòng nó đã biết được, thân phận của cô, cô bỗng dưng xuất hiện, thậm chí khi nó bị bắt cóc, lại chứng kiến cha mình lại ôm người phụ nữ khác.

Phồn Cẩm không thể tưởng tượng được, Nhã Trị nhỏ như vậy trong đầu lại nhìn thấy được nhiều ít bao nhiêu, cô lại càng không biết Nhã Trị sẽ coi mình ra sao, ở phía sau bức màn nhu thuận của nó, rốt cục nó sẽ tưởng tượng cô như thế nào.

Cô không dám nghĩ, sợ một khi nghĩ trong lòng lại càng thêm loạn, rối tinh rối mù.

Hết chương 29.

30. Chương 30

Chương 30

“Hôm nay em gặp Trắc Điền Trung Hùng?” Cánh tay từ phía sau ôm chặt lấy cô, Phồn Cẩm không tiếng động gạt đầu, tầm mắt tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, xem như đã trả lời.

“.....” Hắn ở phía sau cũng trầm mặc một lát, cuối cùng mới xoay người cô nhìn thẳng về phía mình, “Có phải còn điều gì đó mà em không nói với anh không?”

Phồn Cẩm cũng nhìn lại Vũ Dã Thuần Nhất, mấp máy môi, lắc đầu, thấy khóe mắt hắn đã bắt đầu muốn híp lại.

Lần đầu tiên, cô buồn cười lắc lắc đầu, bàn tay cô nhẹ mơn trớn cằm hắn, đây cũng là lần đầu tiên cô làm như vậy, hắn kinh ngạc, thậm chí, thân mình cũng run lên, kỳ quái nhìn cô chăm chú.

Phồn Cẩm vẫn im lặng như cũ, chỉ nhẹ nhàng đem trán áp lên trước ngực hắn, lắng nghe tiết tấu nảy lên, thân nhiên nói, “Sau này, chúng ta nên bên con nhiều hơn đi!”

Một bàn tay của Vũ Dã Thuần Nhất giật giật, rung động, con, chúng ta? Những từ này tựa hồ như cô đang nói một cách lơ đãng, lại có một chút ám chỉ rõ ràng, hắn lập tức vui sướng, thân mình run rẩy, ôm cô càng thêm chặt. Nụ hôn dừng trên mặt cô, thật cẩn thận.

Hắn ôm lấy mặt cô, hôn lên, dịu dàng chưa từng có, đang lúc động tình, lại kim lòng không đậu mà nói, “Nếu em sợ Nhã Trị cô đơn, chúng ta cho..... nó thêm một người bạn nữa đi?!”

Trên mặt hắn khó nén nổi vui sướng, bàn tay cũng phát run, hướng chi, Phồn Cẩm dĩ nhiên cũng không phản đối, lặng lẽ ôm lấy lưng hắn, giờ khắc này, hắn thật sự cảm thấy, tất cả đều đáng giá, mặc kệ sau này, mặc kệ trước đó, việc không đụng chạm đến những thứ kiêng kỵ giữa bọn họ, sự chênh lệch thân phận, thật sự đáng giá.

Đều rất đáng giá.

Thương tâm, phần nộ, chết tâm, bắt buộc, phản bội,... đều đáng giá.

Thật ra thứ hắn muốn không nhiều lắm, thật sự không nhiều lắm.

Chỉ là một nụ cười, một nụ cười xuất phát từ nội tâm của cô.

Chỉ là một cái ôm, một cái ôm dịu dàng.

Chỉ bấy nhiêu thôi, giống như hiện tại.

Trong lòng tràn đầy vui sướng.

Thật ra ngày đó, Phồn Cẩm cũng không biết mình bị sao vậy, từ đầu đến cuối nhìn Vũ Dã Thuần Nhất từ trên xe bước xuống, ngẩng đầu nhìn lên căn phòng nơi cô đang đứng, lúc ấy cô nghĩ, có phải mặc kệ mỗi lần cô có ở đó hay không, hấn vẫn thường ngẩng đầu nhìn lên như vậy. Như một thói quen, cho dù, đoạn ngày đó bọn họ thủy hỏa bất dung, cô đối với hấn vẫn luôn hận thấu xương.

Trong lòng nổi lên chua xót, nhìn thấy hấn bước vào tòa nhà dưới ánh tà chiều, cô nhắm chặt mắt lại, nặng nề thở một hơi dài, trong lòng nghẹn lại, giống như bị cái gì đó đè nặng, thở không nổi.

Sau đó, cô chợt nghe thấy tiếng bước chân hấn, có chút vội vã, thậm chí, thời điểm khi Vũ Dã Thuần Nhất ôm lấy cô, cô âm thầm thở phào một hơi, tựa như cảm giác cuối cùng nguyện vọng mình hằng ngóng trông cũng được thực hiện.

Chợt cảm thấy run rẩy, những hình ảnh trong đầu lại hiện lên như đèn kéo quân.

Thứ gì cũng có, mờ mịt, lại chua xót.

Sau đó hấn hỏi cô, ngữ khí quan tâm, lại hơi cứng nhắc, có chút thất thố cùng mờ mịt.

Hấn ở phía sau nên không nhìn thấy được biểu tình của cô, cô bỗng phát hiện, thì ra, từ trước đến giờ khi ở bên cạnh cô, hấn đều thật cẩn thận, trước mặt nhìn như gia trưởng vô tình, nhưng sau lưng, mỗi lần đều là khoan dung cùng độ lượng.

Những trả giá sau lưng của hấn, cũng không để cho cô thấy, hoặc là sợ hãi bị cô thấy.

Vì vậy, cô ngay cả suy nghĩ không kịp làm, đã làm động tác kia, đầy thương tiếc.

Nhìn thấy hấn thụ sủng nhược kinh (Được yêu thương/sủng ái mà lo sợ), lòng cô lại sinh ra đau đớn.

Quanh đi quẩn lại. Cô cùng người đàn ông này mãi vẫn vương không dứt, giống như máu thịt đã hòa tan, muốn chia lìa tất nhiên phải cắt da cắt thịt, máu thịt mơ hồ.

Vậy, cô có thể hay không, quên đi hết thấy.

Quên đi.

Cô có thể sẽ không còn vất vả, thật sự sẽ không còn vất vả.

Phồn Cẩm vừa ôm hấn vừa tự hỏi, cuối cùng vẫn không có được đáp án.

Chỉ có thể thở dài.

Một tiếng thở dài không thể nghe thấy.

Đây là câu đố khó giải, mà mặc kệ từ trước đây, hay hiện tại, mặc kệ trong lòng cô có người đàn ông này hay không, nó vẫn rất khó giải.....

Từ ngày đó trở về sau, quả nhiên Vũ Dã Thuần Nhất thường dành thời gian quan tâm đến mẹ con bọn họ.

Hấn thường vội vã từ quân bộ về thẳng phòng của cô, bất chấp cô la hét nói mệt mỏi vẫn sai người làm đi chuẩn bị xe, chờ cô mặc đồ xong, hấn cùng Nhã Trị một lớn một nhỏ đã đứng bên cạnh xe nhìn cô cười.

Cô cũng cười, cũng ảm áp như vậy.

Sau đó bọn họ sẽ đi ăn cơm, đương nhiên là đi Tô giới, chỉ có mỗi nơi đó mà thôi.

Nếu thời gian còn sớm, hấn sẽ dẫn cô và Nhã Trị cùng đến trung tâm mua sắm đi dạo, mỗi lần đều mua cho bọn họ một bao lớn.

Sau đó bọn họ sẽ trở về, cố ý chọn lúc đêm dài người vắng, chỉ có ba người bọn họ đi trên ngã tư đường, còn chiếc xe theo sát sau người bọn họ.

Đèn đường kéo dài bóng hình của họ, Phồn Cẩm nhìn thấy vậy, trong lòng lại bỗng giật mình, giống như đã cách cả một thế kỷ.

Hoặc như là bọt biển, lại chân thật lóng lánh trước mặt cô như vậy.

Sau đó, ba người bọn họ nhìn nhau cười, bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Có một khắc như vậy, Phồn Cẩm thật sự nghĩ rằng, cứ mãi như vậy, cũng thật tốt.

Đôi khi, Vũ Dã Thuần Nhất về muộn, hắn liền giam hai người bọn họ trong phòng ngủ, ngay cả Nhã Trị cũng không thể đến quấy rầy, chỉ có hai người bọn họ, nằm trên giường, nói chuyện, hôn môi..... Lúc động tình, sẽ giống như ngày hôm đó, hắn nói, “Phồn Cẩm, chúng ta lại sinh thêm một đứa nữa đi! Lần này, chúng ta sẽ không bỏ qua quá trình trưởng thành của con. Phồn Cẩm, Phồn Cẩm.....” Cô ở dưới thân hắn run rẩy, kích thích, lại dị thường cứng ngắt.

Cô không nói gì, nắm chặt tay hắn, ôm hắn, hưởng ứng hắn.

Nhắm mắt lại, để inh cùng hắn trầm luân.....

Thật ra, hai cách ở chung như vậy, cô càng thích cách sau, ở cùng với Vũ Dã Thuần Nhất, chỉ có hai người bọn họ mà thôi.

Hết chương 30.

31. Chương 31

Chương 31

Đáng tiếc, hạnh phúc luôn luôn ngắn ngủi, cô lừa gạt mình cũng không có nghĩa những việc nguyên bản muốn xảy ra sẽ biến mất.

Những ngày hạnh phúc như vậy trôi qua không đến nửa tháng, Vũ Dã Thuần Nhất bắt đầu thường xuyên bận bịu, thậm chí có đôi khi thời gian về nhà cũng không có, trừ bỏ mấy cuộc điện thoại, cô chỉ có thể từ những biểu hiện mỗi một của hắn qua đường dây mà phán đoán một ít chuyện xảy ra. Nhưng mà, mỗi lần nghe được thanh âm trầm thấp từ đầu bên kia điện thoại, cô lại cảm thấy vô cùng khó chịu, càng muốn trốn tránh, càng muốn xem nhẹ nó, thì trong lòng, cảm giác nặng nề kia lại càng dày đặc.

Mãi cho đến một đêm khuya yên tĩnh kia, trên hành lang bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, Phồn Cẩm vừa mới ôm chiếc chăn lạnh lẽo nằm xuống, tiếng đập cửa dồn dập đã vang lên.

“Triệu tiểu thư, Triệu tiểu thư!” Cô nghe thấy tiếng gọi của Sơn Bản, liền đáp lại. Vội vàng chỉnh quần áo lại, đi ra ngoài mở cửa.

Sơn Bản vẻ mặt lo lắng đứng trước cửa, sau lưng hắn, một người hầu đang bối rối chạy về phía phòng Nhã Trị.

“Triệu tiểu thư, có chút chuyện xảy ra, tư lệnh bảo tôi đến đón cô đi nhà ga!” Sơn Bản còn chưa nói xong, đã cấp bách đi vào phòng, ánh mắt quét qua tủ quần áo, “Chúng ta phải nhanh lên, là chuyến tàu hỏa đêm khuya, tôi đã kêu người đi lo cho thiếu gia rồi, cô xem xem có thứ nào cần mang đi không đi!”

Từ đầu tới cuối Phồn Cẩm chỉ đứng sau lưng Sơn Bản nhìn bóng người kia đi tới đi lui trong phòng ngủ. Một hồi sau khi Sơn Bản lấy mấy thứ từ ngăn kéo mà Vũ Dã Thuần Nhất để một số văn kiện, hình như là tiền, sau đó mới ngẩng đầu lên nhíu mày nhìn cô, “Triệu tiểu thư?!”

Phồn Cẩm không phải kẻ ngốc, cô đương nhiên biết ra sức ép vào lúc nửa đêm như vậy là tức xảy ra chuyện gì, nhưng mà, cô cũng không thể nào biết được chuyện ra sao mới cần cô rời đi giữa đêm khuya thế này.

Nghĩ vậy, tâm tình không khỏi trở nên trầm trọng.

“Triệu tiểu thư, nhanh chuẩn bị đi, sau này tư lệnh sẽ giải thích với cô!” Đại khái là do lệnh của Vũ Dã Thuần Nhất, đối với nghi hoặc của Phồn Cẩm, Sơn Bản cũng chỉ có thể giải thích đến thế mà thôi.

Cô mím môi, nhìn thấy gương mặt lo âu của Sơn Bản, khéo mắt lại nhìn thấy Vũ Dã Nhã Trị đã bị người hầu dẫn đi ra, trong tay người dắt nó cũng xách một cái rương nhỏ.

Mặc kệ như thế nào, Phồn Cẩm cảm thấy rời đi trước cái đã.

Vì vậy lập tức hành động, tiếp nhận chiếc rương da, tiện tay lấy mấy món quần áo từ tủ, liếc mắt nhìn Sơn Bản một cái, sau đó dắt con đi xuống lầu.

Sự phối hợp của cô làm cho Sơn Bản thở phào nhẹ nhõm, vội vàng sát theo sau.

Mới vừa đi tới cửa, Phồn Cẩm đã nhìn thấy hai chiếc xe ngừng ngoài cửa. Lái xe đứng đó nhìn xung quanh, Sơn Bản từ sau lưng vượt qua cô, dẫn hai người lên xe, Phồn Cẩm lại sờ lên cổ mình, trống không, ngọc bội, miếng ngọc bội mà Vũ Dã Thuần Nhất đã đưa cho cô.

“Sơn Bản, chờ tôi một chút, tôi còn quên thứ này nữa!” Nói xong liền định quay lại, Sơn Bản vội nắm lấy tay cô, “Tiểu thư, chúng ta không thể trì hoãn nếu không.....” Về mặt hân nôn nóng, thậm chí lại có chút giật mình, tâm Phồn Cẩm trầm xuống, cảm thấy tình thế nghiêm trọng, vừa định mở miệng, tử cửa bỗng truyền đến tiếng ô tô gầm rú, có xe dừng lại, không phải chỉ một chiếc.

Sau đó có tiếng khắc khẩu, Phồn Cẩm còn chưa kịp ngẩng đầu, đã cảm giác được bàn tay Sơn Bản đang nắm lấy tay mình run lên, giống như run sợ.

Lúc Phồn Cẩm nhìn lên, liền thấy một toán hiến binh bước từ cửa vào.

Từ giữa bọn họ có một người đàn ông đi ra, một thân quân trang, khí thế bức người kia khiến cho hết thảy xung quanh để trở nên âm u, thậm chí, khi Phồn Cẩm nhìn thấy người đàn ông này, thân mình nhịn không được mà run rẩy, đặc biệt ánh mắt người đàn ông kia khi nhìn cô, tựa hồ như muốn cắn nuốt cô vào bụng.

Bên tai, cô nghe thấy có người sợ hãi gọi “Ông nội!!!!!!”

Là Nhã Trị, ánh mắt nó nhìn người đàn ông kia có chút vui sướng, nhưng kính sợ là chiếm phần nhiều, giống như khi nó nhìn chính cha của mình.

Ông nội, nhưng mà, ông ta rõ ràng không phải là Vũ Dã Chiêu Hùng, vì cái gì Nhã Trị lại gọi ông ta là ông nội?

Lòng Phồn Cẩm run lên, trong đầu hiện lên một gương mặt xinh đẹp. Đã từng, Kim Bích đã từng nói với cô.....

Phồn Cẩm hạ mi, cắn chặt môi, không nói lời nào, càng thêm nắm chặt lấy bàn tay Nhã Trị.

Trước mặt, cô chỉ nghe thấy ông ta nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu, “Bắt người đàn bà này cho tôi!”

Suốt ba ngày, Phồn Cẩm bị nhốt trong một căn phòng ẩm ướt, nơi này ngoài mấy đám cỏ um xùm cũng chỉ còn một chiếc giường ván gỗ rách nát, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng chuột kêu chít chít, mà điều đáng sợ nhất là tiếng kêu rên, đúng vậy, tiếng gào thét bén nhọn, tiếng rên rỉ thống khổ, giống như cô đã nghe trước đây vào mỗi đêm.

Cô biết đây là nhà tù, là phòng tra tấn.

Không phải là căn phòng cô bị nhốt trước kia, đây mới chân chính là nơi để giam giữ phạm nhân.

Ba ngày, trừ bỏ người đem cơm cho cô, cô không gặp qua một người nào cả.

Ngày đó, sau mệnh lệnh của người đàn ông kia, cô bị ép phải tách ra khỏi Nhã Trị, sau đó bộ hiển binh ném vào nơi này.

Ấm ướt, sợ hãi, xung quanh nơi đây đầy tiếng kêu rên.

Cô hoàn toàn không ăn uống, cơm đặt ở nơi đó đã bị ôi thiu, còn không thì cũng bị chuột ăn rồi. Cô chỉ cuộn mình nằm trên giường ván gỗ cũ rách nhìn tia sáng yếu ớt đi vào theo nóc nhà vỡ, từng chút một rút đi, cho đến khi hoàn toàn tối tăm.

Không ai đến hỏi, hoặc là tra tấn cô, cô giống như người đã bị lãng quên ở nơi này, chỉ có thể đối mặt với căn phòng mà buồn bã, sợ hãi.

Thời điểm Phồn Cẩm cảm thấy mình sắp đi đến nơi rồi, cuối cùng, cô cũng gặp được một người.

Một người mà cô tha thiết mơ ước được gặp.

Chỉ ba ngày, cô lại cảm thấy người đàn ông này đã hoàn toàn thay đổi, tiêu tụy như bị sinh bệnh, cô biết chính mình cũng không khá hơn chút nào. Chỉ để mặc Vũ Dã Thuần Nhất ôm chặt mình vào ngực.

Có một khắc như vậy, cô cảm thấy được điều gì đó, sau đó lại lâm vào trầm mặc, vốn bao điều muốn nói cũng bị nuốt trở về bụng. Chỉ ôm lấy người đàn ông trước mắt.

“Nhã Trị..... Nhã Trị có sao không?” Tuy rằng biết, nhưng cô vẫn lo lắng, sợ thằng bé sẽ rơi vào trường hợp giật chột đánh mèo, giống như cha của nó.

Vũ Dã Thuần Nhất gật đầu, thanh âm khàn khàn, “Không có việc gì, con vẫn ổn!”

Sau đó lại là trầm mặc, trầm mặc như cái chết.

Phồn Cẩm từ từ nhắm hai mắt lại, vốn cô muốn hỏi, cô còn có thể sống được bao lâu?

Nhưng mà, hỏi thì có ý nghĩa gì đâu? Cô vẫn không thể nắm được sinh mệnh trong tay mình, hỏi chỉ vô ích. Ngược lại, hiện tại, cô cảm thấy điều đáng giá nhất là ôm lấy người đàn ông bên cạnh. Thời gian còn lại, nên quý trọng thứ mình có được. Không hề vọng tưởng, cũng không cần kiêng dè gì nữa.

Hết chương 31.

32. Chương 32

Chương 32

Bọn họ vẫn ôm nhau thật lâu, thậm chí ai cũng không nói một câu nào, thân thể chấp nhất quán quýt, chỉ thầm nghĩ ôm lẫn nhau.

Không suy nghĩ gì cả, cũng không băn khoăn gì cả.

Rất cục, Vũ Dã Thuần Nhất buông cô ra, ngón tay khê vuốt lên mặt cô, giống như cô chính là thủy tinh dễ vỡ, hoặc là bọt khí, nháy mắt có thể sẽ thoát khỏi hắn.

Về mặt hấn thống khổ, bị thương. Phồn Cẩm đã nhìn ra, cũng vươn tay, vuốt chiếc cằm lún phún râu của hắn. Châm vào tay, ẩn ẩn đau đớn, tựa như trái tim cô vào lúc này vậy.

“Vũ Dã Thuần Nhất..... Có lẽ đối với em mà nói đó là việc tốt!” Cô thần tiên nói một câu, vốn muốn an ủi hắn, không ngờ ra vậy. Mắt Vũ Dã Thuần Nhất hơi nheo lại, hiển nhiên, lại nghĩ khác với cô.

“Cái gì mà tốt với em? Phồn Cẩm, em là muốn rời đi anh, hay là...” Hắn có chút phẫn nộ, cuối cùng lại vẫn không nói ra, chỉ cảm giận trừng mắt nhìn cô. Bàn tay nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt nhìn cô tức giận, nhưng nhiều hơn vẫn là thương tiếc.

“Chết đúng không?” Phồn Cẩm bình tĩnh tiếp lời hắn, “Vũ Dã Thuần Nhất. Mặc kệ anh nghĩ sao, em chỉ là muốn nói, nếu là kết cục thảm hại nhất, đối với em mà nói, chính là như vậy, ít nhất, em sẽ không cần phải áy náy, không cần phải giãy dụa nữa, ít nhất... Tất cả những rối rắm này sẽ không còn!”

“Không còn? Em cứ như vậy mà muốn phải sạch không còn một mảnh với anh sao?”

“Được rồi, Phồn Cẩm, anh không biết thì ra em lại không biết sợ như vậy, có bao nhiêu người khi biết mình sắp chết đều sẽ sợ hãi, em lại có thể thong dong như thế. Cho dù có là những người khác, em vẫn bình tĩnh nói những lời này trước mặt anh, ở trước mặt anh như vậy!!!!!!!!!!” Có lẽ là đã quá phần nộ, Vũ Dã Thuần Nhất hung hăng phun chữ mẫn cảm kia ra khỏi miệng, ánh mắt bị phần đảo trên mặt cô.

Như một cây đao, u oán đục từng lỗ trên người cô.

Cô biết hắn hiểu lầm, cũng biết hắn tức giận, nhưng, cô biết phải làm gì đây, nhất định sẽ không phản kháng lại được người đàn ông kia, chẳng lẽ để cô hóa điên trước mặt ông ta, khóc lóc cầu xin, sợ chết mà cầu được sống sao?

Thậm chí cô còn biết, vì cái gì hắn lại giận dữ như vậy, thật ra, điều mà hắn muốn, chính là cô có thể đứng bên cạnh hắn, chỉ cần cô cầu, chỉ cần cô khóc, chỉ cần cô giải phóng sự sợ hãi trong lòng ra, ở trước mặt hắn.

Hắn sẽ liều lĩnh.

Vấn đề là, nếu thật sự như vậy, lại có thể nào sẽ trở thành lương bại câu thương hay không.

Mấy năm nay, cô không ngừng giãy dụa, không ngừng tự trách, càng ngọt ngào lại khiến cô càng áy náy, tựa như một con dao hai lưỡi bén nhọn, vừa hưởng thụ sự an nhàn nơi thiên đường, vừa thừa nhận lửa nóng cháy của địa ngục.

Cho nên, việc này đối với cô mà nói, thật sự mới có thể giải thoát, hướng chi, điều quan trọng hơn, là cô không thể làm cho Vũ Dã Thuần Nhất lương bại câu thương, hắn cần phải làm hậu thuẫn vững chắc cho Nhã Tri, thật ra, trong mớ gút mắc này, đáng thương nhất chính là con trai cô, đứa trẻ chảy trong mình hai dòng máu kia, ở Trung Quốc, nó sẽ không được chấp nhận, ở Nhật Bản, nó nhất định sẽ bị kỳ thị, nếu không phải gia tộc khổng lồ của Vũ Dã Thuần Nhất, làm sao nó có thể bình an vô sự mà lớn lên được.

Cho nên, cô muốn cho con cô một đường lui.

“Thuần Nhất, Thuần Nhất.....” Phồn Cẩm kêu lên vài tiếng, vào thời điểm khi Vũ Dã Thuần Nhất đang ngăn người mà bỏ nhào vào lòng hắn, tất cả đã được quyết định, sẽ không cho phép đổi ý, cứ vậy đi, để cô ích kỷ một lần trước khi chết, thuận theo con tim, vượt qua những ngày cuối cùng này với người đàn ông mà cô yêu thương.

“Thuần Nhất.....” Cô ôm hắn, nhắm mắt lại, khẽ gọi một tiếng, cảm giác được người phía trước thả lỏng, ôm lại cô. Sự dịu dàng của cô đều nằm trong mắt hắn, sự quyết tuyệt của cô hắn cũng nhìn thấy, hắn giận, không phải bởi vì câu nói kia, mà là bởi vì cô đã nhìn thấy quyến luyến không tha trong mắt hắn, lại phải nghe thấy ngữ khí lạnh lẽo của cô, cô lại liều mạng đối chọi với suy nghĩ của hắn, ở giữa hai thế giới, không ngừng giằng co, không ngừng giãy dụa, tra tấn mình.

Hắn đau lòng, lại càng bất lực, vậy nên hắn thêm hận chính mình, bởi vì tất cả mọi chuyện, đều là hắn mang đến cho cô.

Thật ra, bọn họ có gì sai, bọn họ chỉ yêu nhau, bọn họ đã làm gì sai chứ.

Thật sự chỉ có cái chết mới giải quyết được tất cả hay sao?

Hắn càng đấu tranh, người kia sẽ càng phản kháng, người đàn ông đó, cha ruột của hắn sẽ càng điên cuồng chèn ép, thậm chí, ở thời điểm khi hắn thốt lên muốn buông tha tất cả, người đàn ông kia hoàn toàn điên cuồng, ông ta nói, “Dù phải bồi thường bằng mạng sống của mọi người, ta cũng phải muốn mạng sống của người đàn bà kia!”

Hận thấu xương, đơn giản là vì ông ta muốn cô phải hoàn toàn từ bỏ người mà mình điên cuồng bồi dưỡng, huấn luyện thành một vũ khí giết người không gươm tay ngay từ lúc nhỏ này.

Đúng vậy, trong mắt ông ta hấn là con sao?

Không, không phải, chỉ là một thứ vũ khí, vũ khí giúp ông ta thỏa mãn dục vọng chinh phục của mình.

Một loại vũ khí.

Giá trị của hấn có lẽ là đứng đầu với ông ta, có lẽ là thứ mà ông ta hài lòng nhất, đáng tiếc, cuối cùng lại gục ngã trong nữ nhi tình trường.

“Phồn Cẩm, anh yêu em!” Yêu đến nỗi ngay cả hấn cũng mau bị điên. Hấn thấp giọng. Trong lòng lại thầm bổ sung, năm năm trước, hấn đã sớm vạn kiếp bất phục.

“Phồn Cẩm, anh chỉ hỏi em, nếu dứt bỏ hết thấy, em có nguyện ý yêu anh không?” Vấn đề này, hấn có thể khẳng định đáp án là gì, cái hấn sợ là, rõ ràng cô yêu hấn, lại có thể nói ra những lời tàn nhẫn.

“Yêu...!” Rất yêu, rất yêu một người mà cô không nên yêu, yêu một người Nhật Bản.

“Thuần Nhất, em yêu anh.” Từ rất lâu trước kia em đã yêu rồi.

“Phồn Cẩm!” Đây là đáp án hấn muốn, cô rốt cục cũng không còn lừa mình dối người, nhưng trái tim, vì sao lại đau đến vậy?

Vì cái gì chỉ đến thời để cô cho rằng chính mình phải chết, mới dám bằng lòng chân thật đối mặt với lòng mình.

Chính hấn đã bức bách cô đến tình cảnh này sao?

Hấn không nói gì cả, chỉ ôm chặt lấy cô, ôm thật chặt.

“Phồn Cẩm, nhớ kỹ những lời hôm nay em đã nói, em yêu anh, em yêu anh!”

“Thuần Nhất, em yêu anh, em yêu anh!!!!!!” Ngày đó, trong căn phòng giam nhỏ hẹp tanh tưởi, bọn họ một mực ôm nhau, liềm lĩnh hôn, đem tất cả dứt ra, đều tháo bỏ, mãi cho đến khi thanh âm thúc giục của Sơn Bản vang lên từ xa xa.

“Thiếu gia, lão gia tìm cậu!”

Thân mình trước mặt cứng đờ, Vũ Dã Thuần Nhất ôm chặt người con gái một cái rồi mới buông ra, giống như không tha, lại ôm lấy cô. Phồn Cẩm cũng cảm giác được sinh lý tử biệt, nắm bàn tay hấn không chịu thả, cuối cùng nước mắt cũng tràn ra khỏi hốc, cô tự hít nhẹ một cái, giống như một đứa trẻ cố chấp với tình cảm bản thân, cố chấp ôm.

Thật ra, cô là ích kỷ, ích kỷ muốn chỉ cần có được người trước mắt là tốt rồi.

Chỉ cần có hấn là đủ rồi.

“Thuần Nhất... Thuần Nhất.....”

Cuối cùng Vũ Dã Thuần Nhất vẫn là buông cô ra, khẽ hôn lên trán cô. Không nói một câu, đứng dậy, vừa mới xoay người, chợt nghe thấy từ sau lưng vang lên một câu, “Thuần Nhất, chăm sóc tốt cho Nhã Trị... Chăm sóc tốt bản thân mình!!!!!!”

Hấn không quay đầu lại, chỉ nắm chặt tay, một lát sau, mới dời bước đi.

Phồn Cẩm, em chưa hiểu ư, không có em, anh còn có thể sống tốt sao?

Cửa nhà giam nặng nề đóng lại, sau đó là tiếng hàng rào sắt khép lại.

Cuối cùng Phồn Cẩm xụi lơ thân mình, tại không gian yên tĩnh nơi đây, buông xuôi mà thất thanh khóc rống lên.

Cô không ngừng tự nhủ, Phồn Cẩm, không phải sợ, đây là giải thoát, đây là giải thoát, có lẽ kiếp sau, kiếp sau, bọn họ còn có thể gặp lại nhau, nếu có kiếp sau, bọn họ không cần phải như vậy nữa, bọn họ nhất định phải sinh ra cùng một chỗ, một đất nước, tốt nhất là trong cùng một thôn nhỏ, tốt nhất là cùng sinh ra từ lúc còn bé, tốt nhất, bọn họ chỉ là những người bình thường, cả đời, ở tại thôn quê, bình thản qua ngày.

Tốt nhất.....

Sau đó, Phồn Cẩm một mực chờ đợi cái chết đến, thật ra, chết cũng không đáng sợ, nó chỉ là trong chuyện nháy mắt, còn chờ đợi cái chết mới đáng sợ, biết rõ ở cuối đường là cái gì, lại không biết lúc nào nó sẽ tới, có lẽ là ngày mai, cũng có lẽ là giây tiếp theo.

Loại giày vò này, loại lo âu này là đáng sợ nhất.

Cô không còn gặp lại Vũ Dã Thuần Nhất nữa, nói không chừng hắn cũng đã bị giam cầm, trừ phi cô chết, hắn nhất định sẽ không được thả ra.

Còn có Nhã Trị, không biết nó ra sao rồi? Nó có bị dọa không? Thật ra, cô có nhiều điều muốn nói cho nó, cô là mẹ của nó, nhưng mà, nếu giây tiếp theo để cho nó chính mắt nhìn thấy mẹ ruột bị giết, thì điều này thật tàn nhẫn.

Mọi thứ như cũ, không chừng sẽ tốt hơn!!!!!!!!!!!!

Hết chương 32.

33. Chương 33

Chương 33

Mà điều cô không nghĩ đến chính là, vài ngày sau, một người khác cô chờ đợi cuối cùng cũng đã đến.

Là Sơn Bản.

Từ cách phòng giam xa xa Phồn Cẩm đã nghe thấy truyền đến một giọng nam, cô nhận ra được, là giọng nói của Sơn Bản.

Tiếng Trung của hắn không thành thạo như Vũ Dã Thuần Nhất, thường hơi cứng, ngay cả khi nói tiếng Nhật cũng vậy, thật khiến người ta dễ dàng hiểu được.

Rất nhanh, liền nghiệm chứng suy đoán của cô, Sơn Bản đi đến cạnh nhà giam, sau lưng hắn còn có một hiến binh, hắn thân nhiên nói một câu tiếng Nhật, hiến binh lập tức lấy chìa khóa mở cửa phòng ra.

“Tiểu thư, thiếu gia bảo tôi đến đón cô!” Sơn Bản hướng cô nháy mắt, Phồn Cẩm đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức phản ứng lại, bước vài bước đến gần Sơn Bản, hiến binh kia giống như có chút chần chờ, áp ứng hỏi Sơn Bản vài câu, Sơn Bản mặt không chút thay đổi trả lời, rất nhanh, hiến binh kia nặng nề ‘hây’ một tiếng, đứng nghiêm lại.

(hây: vâng –)

Sơn Bản không nói hai lời liền kéo cô, một đường thẳng về ngoài cửa mà đi.

Phồn Cẩm theo sát, cũng không hỏi, chỉ nghe thấy tiếng bước chân cùng tiếng hít thở của bọn họ rơi vào không khí, nặng nề.

Thân mình cô cứng ngắc, mặc kệ như thế nào, chỉ cần rời đi nơi này, chỉ cần rời đi.

Bọn họ một đường vội vã, rất nhanh liền ra khỏi căn phòng u ám kia, vừa đi ra ngoài, một luồng không khí tươi mát liền đập vào mặt.

Phồn Cẩm âm thầm hít một hơi, chậm rãi thả lỏng bước chân, còn chưa mở miệng, phía trước, lại có một bóng người nho nhỏ đã đứng dưới một gốc cây.

“Nhã..... Trị!!!!!!!!” Phồn Cẩm quả thực không thể tin nổi vào hai mắt mình, là Vũ Dã Nhã Trị, con trai cô?

“Nhã Trị!” Phồn Cẩm kích động chạy đến, liều lĩnh ôm lấy cậu bé.

Nhã Trị ngoan ngoãn nằm trong lòng cô. Bên cạnh, Sơn Bản vội vàng đi đến, “Tiêu thư, chúng ta phải hành động nhanh một chút, thiếu gia đang ở nhà ga chờ chúng ta!”

Vũ Dã Thuần Nhất? Nhà ga?

Phồn Cẩm ngẩng đầu, nhíu mày, một hồi lâu, mới gật đầu nắm lấy tay cậu bé đi theo Sơn Bản về phía trước, cho đến khi đã ngồi trên một chiếc ô tô bí mật gần đó, trong đầu cô vẫn là một mảnh hỗn loạn, sự tình chuyển biến quá đột ngột, tình huống bây giờ là như thế nào, cùng nhau bỏ trốn? Vì sao Sơn Bản lại có thể dễ dàng dẫn mình ra khỏi nhà giam như vậy, thậm chí còn mang theo cả Nhã Trị, còn có..... Thật nhiều thật nhiều nghi vấn khiến cô hoang mang buồn bực, chẳng qua cô nghĩ, chỉ cần gặp Vũ Dã Thuần Nhất thì sẽ sáng tỏ, đúng vậy, chỉ cần gặp Vũ Dã Thuần Nhất.

Vì vậy ôm liền ôm chặt Nhã Trị bên cạnh, một đường xe cứ xóc nảy, cuối cùng, cô nghe thấy tiếng xe lửa, nhà nha, bọn họ phải ngồi xe lửa sao?

Theo đuôi Sơn Bản đi vào nhà ga, người đến người đi, Phồn Cẩm chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy bóng người cao lớn kia, lần đầu tiên cô kích động đến vậy, cơ hồ là ôm Nhã Trị mà chạy đến.

“Vũ Dã!” Vũ Dã Thuần Nhất cũng ôm lấy cô, hung hăng mà ôm chặt, lại rất nhanh buông hai mẹ con cô ra, ra lệnh cho Sơn Bản, “Cậu ở đây chờ tôi!”

Sơn Bản gật gật đầu, cung kính đi qua một bên, không hề quấy rầy hai người, biểu tình trên mặt Phồn Cẩm cũng cứng đờ. Bởi vì những lời vừa rồi của Vũ Dã Thuần Nhất, hần nói..... Ý tứ của hần có phải.....

“Em cầm thứ này đi!” Vũ Dã Thuần Nhất dời chủ đề, lấy một vật gì đó từ trong ngực ra nhét vào lòng cô. Lại đưa vội chiếc rương da bên chân hần cho cô rồi dặn, “Trong rương có một ít tiền, em giữ cho cẩn thận, em ra nhà xí của sân ga thay quần áo đi, đây là vé tàu đến Vũ Hán.....”

“Vũ Dã.....” Phồn Cẩm vội ngắt lời lời nhai của Vũ Dã Thuần Nhất, có ý gì đây, ý của hần có phải là.....

“Anh không đi sao? Anh để cho em dẫn Nhã Trị rời đi?” Cô hoàn toàn rơi vào mộng, nhưng mỗi một câu của Vũ Dã Thuần Nhất đều là thật.

Một sự thật tàn khốc.

“Anh không thể đi, Phồn Cẩm, nhớ chăm sóc cho con, chăm sóc như-chính- mình vậy!” Vũ Dã Thuần Nhất tránh ánh mắt cô, lời nói lại giống như cô đã từng nói với hần khi tuyệt vọng, cuối cùng cô cũng đã lĩnh hội nỗi đau toàn tâm này.

Phồn Cẩm lập tức sững sờ tại chỗ, đây là kết cục mà cô không thể đoán trước được.

“Nhưng mà, anh thả em, lại để em mang Nhã Trị đi, người kia... ông ta sẽ không bỏ qua mất.” Người đàn ông hận cô thấu xương, cha ruột của Vũ Dã Thuần Nhất!

Đây là lần đầu tiên, cô chủ động yếu thế trước mặt hần, khẩn cầu hần, “Thuần Nhất, chẳng lẽ bây giờ, anh còn muốn bỏ bọn em sao? Đi với bọn em được không? Em và con không – muốn rời anh!” Cô chỉ biết, lúc này đây có lẽ là vĩnh biệt, nếu cô còn thờ ơ, tại thời thế loạn lạc này, có lẽ cả đời bọn họ cũng sẽ không còn được gặp lại nhau.

Vì thế cô bỏ qua tất cả, hết thấy cố kỵ, hết thấy chần chờ, nói ra tiếng lòng của mình.

“Thuần Nhất, chúng ta cùng rời đi, không cần quan tâm đến gì cả!” Đúng vậy, hãy để cô ích kỷ một lần đi, “Người kia sẽ không tha thứ cho anh, chúng ta cùng đi, bọn họ sẽ không tìm ra!”

Vũ Dã Thuần Nhất nhìn cô kích động, thật lâu không nói gì, một lát sau lại ôm lấy cô, trong mắt rõ ràng có không tha. Nhưng về mặt hần lại không chút lay chuyển, trong nháy mắt Phồn Cẩm cảm thấy đầy lòng một mảnh lạnh lẽo.

Chính là cô cố chấp lựa chọn không nhìn thấy, tiếp tục nắm chặt lấy tay Vũ Dã Thuần Nhất không chịu thả, thậm chí không hề kiêng dè nơi đây là phòng chờ, ôm lấy người đàn ông không buông tay. Trong mắt tràn đầy nước mắt.

Trái tim con người dù sắt đá thế nào, đối mặt với sinh ly tử biệt vẫn vĩnh viễn bất lực như vậy, huống chi, người đàn ông trước mặt là người cô yêu, là cha của con cô, cũng là người đàn ông từng luôn miệng đồng ý rằng hắn vĩnh viễn sẽ không rời đi.

“Anh đã hứa, không rời đi, anh đã đồng ý với em, anh đã đồng ý với em mà!” Nhìn thấy biểu tình quyết tuyệt của Vũ Dã Thuần Nhất, lần đầu tiên, cô hoàn toàn bối rối. Giống như một đứa trẻ bất lực, liều lĩnh giữ hắn lại, cô không rõ. Nếu hắn đã mạo hiểm tất cả mọi thứ làm cho sự việc tiến triển đến nỗi này, vì cái gì lại mặc kệ để mẹ con bọn họ rời đi.

Chẳng lẽ là hắn luyện tiếu vinh hoa phú quý của hắn sao.

Ý thức được điều này, Phồn Cẩm chỉ cảm thấy lạnh lòng, lạnh thấu xương, như đi vào kẻ nứt (trên tảng băng).

Mà Vũ Dã Thuần Nhất cũng không biết phải làm sao, người phụ nữ cổ chấp này khóc lóc giữ mình lại, đây là điều hắn chưa từng nghĩ đến, hắn nghĩ, Phồn Cẩm nhẫn nhục chịu đựng trước kia đã hoàn toàn biến mất, còn lại chính là một người phụ nữ kiên cường, hắn vẫn cho như vậy, cho nên, khi cảm thấy cô trở nên biến hóa như vậy, dù đó có là vận mệnh an bài, nhưng mà, giờ phút này nhìn thấy cô hai mắt mông lung đắm lệ, hắn cảm thấy tim mình như bị dao cắt phải.

Nhưng.....

Vũ Dã Thuần Nhất ép mình đẩy người phụ nữ trước mặt ra, ánh mắt sáng ngời nhìn cô, sau đó tầm mắt lại chuyển sang đứa trẻ đứng bên cạnh, bình tĩnh nhìn nó một cái, còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ, sau đó, chậm rãi hít một hơi.

Nhìn cô, gần từng tiếng.

“Phồn Cẩm..... Anh là người Nhật Bản!!!!!!” Mặc kệ yêu nhau ra sao, đây thủy chung vẫn là vết sẹo giữa bọn họ, không thể, cũng không xê dịch được, hắn chỉ nói một câu như vậy, mà trước mặt thân mình Phồn Cẩm cứng đờ, biểu tình bi thương vừa rồi hoàn toàn rút đi.

Tựa hồ trong lòng đã sáng tỏ điều gì, cô chưa sót, bàn tay nắm tay hắn không tự giác buông xuống.

Mục đích hắn đạt được, mà tim như đã chết.

Ánh mắt của Phồn Cẩm làm cho hắn cảm thấy một nỗi đau lan tràn nơi ngực trái.

Thậm chí hắn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt bi thiết kia.

Mà cô. Sững sờ tại chỗ.

Quả nhiên, giống như suy đoán của cô, người đàn ông này, không thể buông tha cho tất cả mọi thứ hắn có được, hắn xuất thân cao quý, hiện tại lại dưới một người, trên vạn người, mặc dù hắn yêu cô như vậy, lại không có khả năng bỏ qua quyền lợi đấu tranh. Hắn muốn chinh phục toàn bộ thế giới, cái hắn cần chính là sau khi đứng ở trên đỉnh cao của thiên hạ, bên cạnh lại có một người phụ nữ yêu thương.

Tất nhiên là hoàn mỹ như vậy, nhưng khi hai người xảy ra xung đột, hắn lập tức hiểu được điều mình nên lựa chọn là gì.

Nhận thức được điều này khiến cô trong nháy mắt cảm thấy xấu hổ và giận dữ. Trong lúc lòng cô tràn đầy suy nghĩ buông xuôi hết tất cả, thì cuối cùng.....

Càng buồn cười chính là, hắn thế nhưng cũng trả lời cô như vậy, như năm đó hắn đã chất vấn cô vì sao lại không yêu hắn.

Lần ranh quốc gia, thân phận.

Hắn thật thông minh. Đó vĩnh viễn là vết sẹo giữa bọn họ.

Phồn Cẩm lùi người ra, có chút tự giễu cười cười. Nhìn gương mặt u ám của Vũ Dã Thuần Nhất, thật lâu sau, mới yên lặng kéo chiếc rương da Vũ Dã Thuần Nhất giao ình, cô có thể vứt bỏ nó rồi dứt khoát bước đi. Nhưng mà hiện tại lại không được, cô vẫn còn có Nhã Tri, con cô còn đang nắm chặt lấy tay cô.

Cô cần tiền, sau này, không có đàn ông che chở, thứ cô cần nhất chính là tiền.

Phồn Cẩm nắm chặt bàn tay, dời ánh mắt.

“Cám ơn anh!” Cô hiểu được, Vũ Dã Thuần Nhất biết một câu cảm ơn này là vì cái gì.

Hắn không đáp lại. Chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Cắn răng một cái, Phồn Cẩm nắm tay Nhã Tri, kéo hành lý xoay người hướng sân ga đi. Phía sau, vẫn ầm ĩ tiếng người, xa xa, vẫn là tiếng xe lửa rít vang.

Cô chưa từng hoài nghi tình yêu của người đàn ông phía sau. Có lẽ nó còn sâu nặng hơn cả tưởng tượng của cô.

Đáng tiếc chính là, chung quy cô vẫn không thể so được với quyền thế.

Đây là bi ai của cô, là vận mệnh của cô.

Thật ra như vậy cũng tốt, chấm dứt hết tất cả, cũng tốt.

Đây là lựa chọn mà vận mệnh ban cho cô, ở thời điểm cô không thể nắm bắt, vận mệnh đã ban cho cô lựa chọn này.

Mà cô, đã cố hết sức, cũng sẽ không hối hận nữa.

Cúi đầu nhìn đứa nhỏ bên mình, Phồn Cẩm chậm rãi kéo khóe miệng, cho dù là cười giống như khóc, cô cũng muốn cười.

Ít nhất, con vẫn ở bên cạnh cô.

Đây là ân huệ lớn nhất mà trời cao đã ban cho.

Nhưng, cô vĩnh viễn sẽ không biết được, khi thân ảnh bọn họ biến mất ở sân ga, người đàn ông vẫn lẳng lặng đứng ở phía sau, lần đầu tiên, đã cảm nhận được vị chua xót nơi khóe môi.

Thì ra, nước cũng mặn như vậy, đắng như vậy, chát như vậy!!!!

Triệu Phồn Cẩm, từ nay về sau, chúng ta, đã là người xa lạ!!!!

Hết chương 33.

34. Chương 34

Chương 34

Ba năm thời gian, không chỉ làm cho người ta chín chắn, còn có thể làm cho người ta trưởng thành hơn.

Ba năm này, đối với cô mà nói không hề có tiếc nuối, tuy rằng sinh hoạt độc lập, nhưng cô thật may mắn vì mình không bỏ lỡ quá trình trưởng thành của con trai.

Ba năm này, cô và Nhã Tri sống nương tựa lẫn nhau, trừ bỏ thiếu một người, cuộc sống của bọn cô xem như cũng đầy đủ, năm đó, số tiền mà Vũ Dã Thuần Nhất đưa cũng đủ cho họ sống yên ổn tại thời thế loạn lạc này, đương nhiên, cái gọi là yên ổn là chỉ cuộc sống, sau khi đến Vũ Hán, Phồn Cẩm liền thuê một căn nhà dân, an ổn sống ở khu này, tuy tránh không được đôi lúc có ít quân phiệt này nọ quấy rầy, nhưng cũng chỉ là đi rà xét loạn đảng mà thôi.

Cô không tham gia, lại càng không bàn tán, trong mắt người bên ngoài, cô chỉ là một quả phụ với đứa con nhỏ ba tuổi, chồng vốn là một người buôn bán nhỏ, gia đạo sa sút, sau lại bị chết trong chiến loạn. Tuy

ràng tiền bạc không là vấn đề, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ được nhận sự trợ giúp từ những người hàng xóm tốt bụng đỡ đần gia đình. Trong mắt ở tất cả hàng xóm, mẹ con cô vẫn nghèo khó như vậy.

Cô biết rõ tại loạn thế, điều mà cô nên làm nhất chính là tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận của mình.

Giống như những gì mà cô nói cho người ngoài nghe, nếu mất đi sự quan tâm, cô quả thực sẽ giống như một quả phụ chân chính.

Mà cô, nhất định phải bảo vệ con, nhất định phải.

Cho nên, cô phải học cách che giấu, học cách làm lành càng thêm kiên cường.

Chung quy, cuộc sống ba năm qua này xem như cũng an nhàn, dù sao, tại loạn thế này, cũng không có gì thay đổi.

Có lẽ ngoại trừ.....

Có một chuyện, cô vẫn không có dũng khí đi hỏi, cũng không có cơ hội hỏi, Nhã Trị vẫn là một đứa bé còn nhỏ, nhưng sự chín chắn của nó đã vượt qua tưởng tượng của cô. Cho nên, dù bọn họ ở chung đã ba năm, nó vẫn giúp cô chia sẻ công việc nhà, vẫn duy trì gia đình này, nhưng mà, cô một câu cũng không hỏi, vì sao Nhã Trị lại đồng ý đi theo cô, có phải Vũ Dã Thuần Nhất đã nói cái gì với nó hay không, nó đã biết được mấy phần?

Bởi vì cậu bé chưa nói, nên cô cũng không hỏi.

Có lẽ, đây là cách của nó, nếu nói như vậy, chỉ cần cậu bé nguyện ý, nó có gọi cô là cô cũng không sao, chỉ cần bọn họ có thể sống nương tựa lẫn nhau là tốt rồi.

Ba năm sau đó, về phần tin tức của hấn, mới lúc đầu, cô cho rằng hấn nhất định sẽ lo lắng tất cả, dù sao, bọn họ cũng là hai người mà hấn không bao giờ bỏ được, đáng tiếc không phải, sau khi mạo hiểm mang con thoát khỏi hiểm cảnh, cô không thể không thừa nhận, chỉ còn lại có mỗi mình cô, giống như khoảng thời gian năm năm mà cô đã trải qua trước kia, cô đã không còn sự bảo hộ của Vũ Dã Thuần Nhất, chỉ có thể dựa vào mình.

Cô chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Cho nên, vì có số tiền kia, cũng vì đã từng sống ở Vũ Hán, cho nên những ngày ở Vũ Hán này cũng tạm xem như yên ổn.

Ba năm qua, chuyện duy nhất về hấn mà cô biết được, chỉ có thể là chuyện người Nhật Bản lại đánh phá nơi đó, làm những chuyện khiến người khác phải giận sôi người.

Những chuyện khác, cô cách nào biết được, hoàn toàn không hề biết gì cả.

Chỉ có thể nhìn thấy được mặt tàn nhẫn này.

Hết thấy, thật sự tựa như câu nói hấn đã nói với cô vào ngày hôm đó.

“Anh là người Nhật Bản!”

Đúng vậy, người Nhật Bản, người Nhật Bản tàn bạo, cô yêu thương một người Nhật Bản, người đã cho cô một đứa con, một người Nhật Bản đã trót yêu cô, có lẽ, đời này là vậy, giữa bọn họ.....

Ngày ngày cứ như vậy lặng lẽ trôi qua, ngoại trừ việc không thể đoán trước chuyện tương lai, miễn cưỡng cũng xem như thỏa mãn, tại thời thế loạn lạc, một người phụ nữ, một đứa bé, cuộc sống như vậy đã là hy vọng xa vời rồi. Trừ bỏ việc lo lắng cho tương lai của Nhã Trị, cô xem như cũng không còn gì để tiếc nuối.

Mà một ngày nào đó, ngẫu nhiên gặp phải một vị thầy thuốc trước một phòng khám đầu đường, cô mới giật mình nhớ tới, trước kia, không phải mình cũng từng làm hộ sĩ sao? Nếu bây giờ.....

Lúc vị thầy thuốc kia đưa ra lời đề nghị, cô đã có chút do dự. Bây giờ cô đã không phải một mình, mà còn có Nhã Trị nữa, thằng bé đi theo cô đã có chút khổ cực, so với cuộc sống trước kia của nó thì khác một trời một vực, thậm chí, ngay cả cơ hội được học hành cũng không có, chỉ có thể được cô chỉ dạy vào những lúc rảnh rỗi mà thôi.

Vì thế cô lại muốn cho con đến trường, nhưng trường học ở thời chiến loạn đã trở nên tan tác, thậm chí cứ hai ngày ba buổi lại đóng cửa không lên lớp được.

Cô nghĩ, con đã tám tuổi, mấy năm trước, sống trong hoàn cảnh giàu sang tự nhiên nó hưởng thụ cái gì cũng đều là tốt nhất. Quả thật quá cách biệt so với bây giờ, cô lại không muốn con mình chịu khổ, cho dù đang thời chiến tranh, cô vẫn muốn tận dụng khả năng của mình để cho con những gì tốt nhất. Vì vậy, trong một đêm vắng lặng, sau một đêm ngồi cạnh Nhã Trị đang ngủ say, cô đã làm hai quyết định.

Một, Nhã Trị là con cô, như vậy, nó là người Trung Quốc, cô muốn cho con đến trường, mặc kệ có thể học được bao lâu, cô muốn con tiếp xúc với văn hóa Trung Quốc, cô muốn con phải yêu đất nước của mình. Thậm chí, tốt nhất là nó có thể quên đi ‘tổ quốc’ mà nó từng nhớ. Hai, cô cũng muốn trở về phòng khám, năm năm đó, tuy rằng gian khổ, mệt nhọc, nhưng cô cũng từng rất thỏa mãn, hơn nữa, mỗi lần cứu sống một người đều có thể tiêu trừ đi một ít cảm giác tội lỗi trong lòng cô.

Cô là người Trung quốc, cô không quên, cũng không thể quên được, cho dù, cô yêu thương một người Nhật Bản.

Vì thế ngày hôm sau, cô liền bôn ba khắp nơi để tìm trường học cho Nhã Trị, được thầy thuốc trong phòng khám giúp đỡ, một tuần sau, Nhã Trị lấy thân phận ‘Triệu Học Trị’ vào một trường học tư nhân do người Mỹ tài trợ để học. Mà lựa chọn của cô lại vô cùng sáng suốt, Nhã Trị rất vui, dù ba năm qua, nó chưa từng đưa ra bất cứ yêu cầu gì với cô, đây cũng là lần đầu tiên Phồn Cẩm nhìn thấy nét thỏa mãn cùng kinh hỉ (vui mừng và kinh ngạc) trên gương mặt con.

Cô rất mừng, nhẹ nhàng thở phào, đồng thời cũng vui vẻ đến phòng khám bắt đầu công việc, ngày trở nên phong phú hơn, khác với năm năm đó chính là, mỗi lần mệt mỏi trở về cũng không còn phải đối mặt với bốn bức tường lạnh như băng nữa, mà là một đứa bé hoạt bát, vui vẻ chia sẻ niềm vui trên trường học, sau đó, khỏi bếp lượn lờ, bọn cô ngồi vây quanh bàn cơm, nói chuyện phiếm. Có đôi khi, Nhã Trị còn rất tri kỷ mà đến phòng khám chờ cô, cậu bé ngồi trước một chiếc bàn nhỏ vừa làm bài tập, vừa khẽ ngân nga.

Loại hạnh phúc này, cô thật sự không có hy vọng quá xa vời, suốt ba năm qua, cô vẫn như cũ cảm thấy giống như đang mơ, niềm vui sướng pháp phùng trên ngực.

Mặc kệ Vũ Dã Thuần Nhất cô phụ cô, nhưng mà, cô thật sự cảm ơn, cảm ơn hần.....

Hết chương 34.

35. Chương 35

Chương 35

Giữa tháng, truyền đến tin dữ người Nhật Bản đánh chiếm Thượng Hải, thế lực bốn phương cắt cứ, tất cả đám sài lang hồ báo đều cầm dao mổ hướng về thành thị giàu có nhất Trung Quốc, Vũ Hán cũng bị ảnh hưởng, đặc biệt là phòng khám bọn họ, số người bị thương tăng lên, dòng người trên đường cũng gia tăng đột biến, chung quanh đều là không khí bất an náo động.

Mấy ngày bất ổn như vậy, vì để an toàn, trường học thông báo nghỉ một tuần, tuy nói là như vậy, nhưng nếu lỡ gặp phải chuyện gì lớn một chút, việc mở lớp lại nhất định khó mà thực hiện được.

Phồn Cẩm liền dứt khoát dẫn con đến phòng khám, lúc cô làm việc Nhã Trị ở ngay bên cạnh học bài, có đôi khi còn có thể giúp đỡ mấy việc nhỏ.

Hôm nay, phòng khám dị thường bận rộn, bởi vì giữa trưa có một đám người đi vào, ai ai cũng bị thương, lúc này Phồn Cẩm đang đứng ở hành lang phòng khám, chiếc khay cầm trong tay rơi xuống sàn đáng một

tiếng ‘xoảng’, may mà bốn phía đều có tiếng người bị thương cùng bị bệnh kêu rên nên cũng không quá gây bất ngờ, nhưng mà liếc mắt một cái cô liền nhận ra một người đàn ông trong đó.

Người đàn ông đó thô lỗ, thần tình dữ tợn, thời gian ba năm cũng không làm cho hắn ta thay đổi bao nhiêu, ít nhất, tính tình hắn vẫn còn nóng nảy như thế.

Đám người kia do hắn cầm đầu, vội vàng xông vào, mọi người đều vây quanh, luống cuống chân tay sắp xếp cho bọn họ, Phồn Cẩm cẩn thận đứng một bên, người kia cũng quét mắt nhìn cô vài lần, không có biểu tình gì khác lạ, cô nhận ra hắn, nhưng hắn không nhận ra cô sao?!

Phồn Cẩm nhẹ nhàng thở ra, dù sao hình ảnh nhiều năm trước cô bị hắn bắt vẫn còn rõ ràng trước mắt, quan trọng là.....

Quay đầu nhìn con ở trong phòng, nó đã nghe thấy tiếng động nên chạy ra, đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn về phía bọn họ, trong lòng Phồn Cẩm cả kinh, hướng về phía con ra hiệu, Nhã Trị gật gật đầu, ngoan ngoãn trở về phòng, sau đó, Phồn Cẩm làm hết phận sự công việc của mình, cùng đồng nghiệp giúp đám người kia băng bó.

Lúc đó, bác sĩ ở bên cạnh nhỏ giọng nói vào tai cô, người đàn ông hung thần sát ác kia, tên là Trần Thập Tam, Phồn Cẩm nghe vậy liền chấn động, ngay cả bác sĩ đều nhận ra, cho dù người đàn ông trước mặt này có dù có tới tả cổ nào, nhưng một màn nhiều năm trước vẫn khiến cô phải ghê người.

Cảm thấy giật mình, Phồn Cẩm theo bản năng không dám tới gần căn phòng nọ, tìm cơ đi chăm sóc những người bị thương khác, sau đó, chạy về phòng dặn dò Nhã Trị, lo lắng chỉnh lại quần áo cho con, dựng cổ áo thẳng lên, hạ thấp chiếc mũ xuống. Nhã Trị tựa hồ cũng cảm giác có chuyện gì đó, một mực yên lặng ở trong lòng Phồn Cẩm nghe cô dặn dò, cậu bé cứ gật đầu, bộ dáng nhu thuận làm cho tâm tình bối rối của Phồn Cẩm trở nên bình tĩnh hơn một ít, may mà, cô biết nhóm người này sẽ không ở đây lâu lắm.

Chỉ cần lúc này không gặp phải thì sẽ không có vấn đề gì cả.

Không khí căng thẳng kéo dài đến chạng vạng, lúc Phồn Cẩm tan tầm, cô khoác áo khoác, tận lực làm mình không có vẻ gì là bất thường, trước đó lại bảo Nhã Trị ngoan ngoãn chờ mình ở cửa, cô nhẹ nhàng bước chân trên hành lang phòng khám, vừa ra khỏi cửa liền bước nhanh chân hơn, nhìn thấy Nhã Trị đứng ở cửa chờ, liền chặn một chiếc xe kéo lại, ôm con ngồi lên đó.

Vội vã về nhà, lại cảm thấy bất an trong lòng một cách khó hiểu, hình ảnh người đàn ông kia cứ loáng thoáng hiện lên trước mặt, khiến cô rất không yên tâm, trực giác cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra, có lẽ, cô nên chuyển nhà ngay lập tức, hoặc là..... Nhưng mà, có phải cô đã quá nhạy cảm hay không. Dù sao, bọn họ cũng không phải là loại súc sinh giết người không chớp mắt.....

Nhưng.....

Thân phận của bọn cô.....

Suy đi tính lại, trước mặt lại xuất hiện một cái cốc.

Phồn Cẩm ngẩng đầu, nhìn thấy Nhã Trị nhu thuận, trong lòng lại cảm động.

“Nhã Trị..... Cháu cảm thấy chúng ta có nên chuyển nhà hay không?” Cô thử mở miệng, đột nhiên cảm thấy, thật ra cô không chỉ có một mình, còn cả con, cô có Nhã Trị, cậu bé hiểu chuyện, hoàn toàn có thể cùng mình chia sẻ nhiều chuyện, vì thế cô thử nói ra băn khoăn của mình.

Nhã Trị không hề ngạc nhiên, giống như hơi suy nghĩ, sau đó mở miệng “Nếu phải chuyển nhà, trường học với cả việc ở phòng khám đều phải thay đổi!” Một câu, Phồn Cẩm liền chợt hiểu ra, đúng vậy, như vậy ‘những kẻ có ý đồ kia’ cũng sẽ dễ dàng tra ra bọn cô.

Nói cách khác, Vũ Hán cũng không phải nơi có thể sống lâu sao?

“Không bằng... chúng ta chuyển về Thiên Tân đi!” Thực ra không phải cô chuyển bé xé ra to, nhưng mà, loại chuyện tình chỉ thay đổi trong nháy mắt như vậy cô đã trải qua rất nhiều rồi, bây giờ có Nhã Trị bên cạnh, cô càng nên cẩn thận.

“Thiên Tân.....”

Nhìn thấy Nhã Trị nhú chặt mày, Phồn Cẩm nhớ đến, Thiên Tân không phải đã sớm.....

Nơi đó đã sớm thành nơi tranh đoạt của các cường quốc, sài lang hổ báo thi nhau hoành hành, so với đây nơi đó còn nguy hiểm gấp trăm lần.

Có lẽ là do luống cuống quá nên cô mới nghĩ đến nơi đó. Phồn Cẩm nghĩ đến việc cuộc sống bình thản mấy năm nay đã bị hủy hoại trong phút chốc, trong lòng cô ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

“Nếu không chúng ta tránh đi một thời gian, ở tạm một vài ngày, nếu không có gì ngoài ý muốn sẽ quay trở về, được không?” Cuối cùng Nhã Trị nghĩ nghĩ, “Vậy đi Tô giới đi!”

“Tô giới?” Phồn Cẩm nhú mày, đúng vậy, mấy năm nay những nói hơi chút yên ổn cũng có nơi đó. Một vài khách sạn ở trong đó cũng có thể ở được, nếu người đàn ông kia đã rời đi, không chừng sẽ nhiều năm, hoặc thậm chí là cả đời cũng không gặp lại được, chỉ cần tránh né chút là ổn.

Phồn Cẩm lập tức kích động gật đầu, đây là một cách tạm ứng phó, vì vậy lập tức đứng dậy thu dọn, Nhã Trị ở một bên không quên nhắc nhở cô, “Cháu đi chào bác nói một tiếng chúng ta phải vội về nhà ông bà chịu tang!” Động tác của Phồn Cẩm hơi khựng lại, kinh ngạc vì lối suy nghĩ nhanh nhẹn của cậu bé, nhìn con cười cười, cô ngại ngừng gật đầu.

Sắp xếp xong xuôi, gọi điện đến cho phòng khám xong, Phồn Cẩm liền dẫn theo Nhã Trị đến Tô giới, đây là phạm vi quản hạt của người Pháp, cũng có một vài người nước ngoài đi vào, đây là cũng chính là thời điểm mà tiền bạc phát huy công dụng vạn năng của nó.

Bọn họ dùng tiền để sắp xếp mọi việc, sau đó chỉ cần chờ, chờ đến khi hết thấy sóng yên biển lặng, tất cả trở lại bình thường, mà nếu thật sự như vậy, bọn họ cũng không cách nào biết trước được còn có bao nhiêu ‘những trùng hợp ngoài ý muốn’ nữa.

Trên thực tế, lo âu của cô không phải không có đạo lý, ngay thời điểm Phồn Cẩm chờ đợi tất cả có thể quay trở lại bình yên, một đám người Nhật xông vào Tô giới.Ồ ào huyên náo. Từ trước tới nay, khi đám sài lang này tranh nhau chia cắt đất đai của người khác, thường có một hạn chế nhất định, đó là không thể gây chuyện với Tô giới người khác.

Bất hạnh thay, nhiều năm trước cô đã từng chứng kiến, hôm nay lại còn gặp lại, hơn nữa lại còn cùng một người.

Cô không biết ở Vũ Hán có thể nhìn thấy Trắc Điền Trung Hùng, có thể được xem là ‘oan gia ngõ hẹp’ hay không, hơn nữa cô rất bất bi ai phát hiện, mục tiêu bọn họ đi tìm kiếm không kiêng nể gì, lại là chính mình.

Nhưng mà, hần ta lại lộ liễu trắng trợn như vậy, không biết là do quá kiêu ngạo hay là quá ngu xuẩn đây.

Hết chương 35.

36. Chương 36

Chương 36

Tóm lại với loại người như vậy, chúng ta vốn không nên sử dụng tâm tư của người bình thường để đi suy tính hành vi của hần ta. Mặc kệ như thế nào, lý trí nói cho Phồn Cẩm biết nên chạy trốn, bằng vào thủ đoạn truy tìm của loại người như Trắc Điền, bọn họ sớm muộn gì cũng bị bại lộ, vì vậy cô lựa chọn vào giữa đêm khuya, khi mà những tiếng bước chân hỗn độn trên đường dần mất hút đi, giữa một mảnh yên lặng, Phồn Cẩm dẫn theo Nhã Trị lén lút từ cửa sau khách sạn đi ra ngoài, thật ra, cô không biết nên đi nơi nào, thiên hạ to lớn, lại không có chốn dung thân, làm sao cũng không thể tránh được chiến hỏa lan tràn, làm sao cũng không thể tránh khỏi những kẻ rắp tâm kia.

Ở đâu cũng tràn ngập dã thú, dã thú điên cuồng.

Cô nắm tay con một đường vội vã, trên con đường sâu thẳm không một bóng người, ngay cả ánh đèn nê ông cũng nhấp nháy chiếu sáng một khung cảnh tả tơi rách nát. Lúc này, trái tim Phồn Cẩm không hiểu sau lại trở nên bàng hoàng căng thẳng, bàn tay cô nắm chặt Nhã Trị lại không ngừng đổ mồ hôi, tựa hồ cậu bé cũng cảm nhận được, bàn tay nhỏ nhỏ đang nắm lấy tay Phồn Cẩm, tay còn lại kia lại nắm lấy góc áo cô, cậu bé tận sức bám chặt lấy, cố gắng nện bước theo, không muốn trở thành gánh nặng của cô.

Đáng tiếc, mặc kệ bọn cô cố gắng thế nào, cuối cùng vẫn nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn từ xa đến gần, còn có cả tiếng quát to quen thuộc. Đầu tiên Phồn Cẩm muốn làm như không có việc gì, sau đó, thời điểm khi chắc chắn có thể khẳng định đám hiến binh kia là hướng về phía bọn cô, rốt cục cô cũng không kiên trì được nữa, cúi đầu nói với Nhã Trị một tiếng. Chạy. Sau đó liền kéo con chạy như bay vào một con ngõ nhỏ.

Con ngõ quá tối, bọn cô tựa như thiêu thân mà lao vào (nguyên văn: ruồi bọ mất đầu), bất chấp những va chạm dưới chân, Phồn Cẩm công Nhã Trị mà chạy, sau lưng, tiếng bước chân như búa đòi mạng vẫn cứ vang lên, còn có cả tiếng hít thở khó khăn của chính cô, tiếng thở dốc tựa như bị người ta hung hăng bóp cổ vậy.

‘Pằng’ một tiếng, một tấm biển phía trước bước chân cô chạy khoảng mấy mét rơi xuống, tiếp theo là mấy tiếng nữa.

Bọn họ nổ súng. Cánh tay Phồn Cẩm dồn lực, đem thân mình Nhã Trị bị tuột xuống trong khi chạy nâng lên, lại bất chấp mọi thứ, tăng tốc dưới chân, bây giờ đầu óc của cô là một mảnh hỗn loạn, ngoại trừ trốn, cô không thể nghĩ được cách nào khác.

Bình tĩnh, cô tự nhủ rằng mình nhất định phải bình tĩnh.

Đáng tiếc, khi nhìn thấy bức tường đất tối đen trước mặt, rốt cục cô cũng không còn bình tĩnh nổi, không còn đường lui, mọi việc dường như lại tái diễn, nhưng lần này, không phải là Vũ Dã Thuần Nhất, mãnh thú sau lưng, có lẽ sẽ lấy mạng các cô.

Thân mình cô rốt cục không thể khống chế được mà run rẩy, cô liều mạng dùng một chút sức lực cuối cùng định ném con qua bên kia tường, nhưng đáng tiếc, nó quá cao, cô lực bất tòng tâm, mãi cho đến khi hai gượng mặt dữ tợn xuất hiện ở sau lưng, cô vẫn không chịu buông tha cho việc ôm Nhã Trị ném lên trên, nhưng trong nháy mắt, sức lực cạn kiệt, cô ôm con ngồi phịch xuống đất, thì ra, có giấy dựa thế nào, vẫn không thể trốn thoát được.

Chỉ có hai người vây bắt bọn họ, nhưng hai người đàn ông cường tráng này cũng đủ để lấy mạng của mẹ con cô.

Khi hai gã hiến binh nhe hàm răng cười hướng các cô đến gần, Phồn Cẩm tuyệt vọng ôm chặt con lại.

“Chúng tôi... sẽ ngoan ngoãn về với các người, đừng làm bị thương thằng bé.” Mắt thấy một gã hiến binh thô lỗ lôi Nhã Trị khỏi lòng cô, Phồn Cẩm dùng hết toàn lực ôm lấy nó, sợ hãi cầu xin. Một lát sau, sợ bọn họ không hiểu, liền dùng tiếng Nhật Bản sứt sẹo của mình lặp lại lần nữa.

Hai gã Nhật Bản nhìn nhau cười. Nụ cười mỉa trên mặt không hề có ý tốt.

Phồn Cẩm nhìn thấy ánh mắt bọn họ lưu chuyển trên người mình, sau lưng liền thấm ra một tầng lạnh lẽo.

Giây tiếp theo, con bị thô lỗ kéo ra khỏi vòng tay cô, bị nặng nề ném vào đám đồ bưng bét một bên.

Nhã Trị đau đến ‘á’ lên một tiếng. Thân mình nhỏ nhỏ vì đau đón mà hơi cuộn lại.

“Nhã Trị!” Phồn Cẩm muốn đứng lên, lại bị đối phương đè bả vai lại, ‘roẹt’ một tiếng, bờ vai trắng như tuyết của cô liền lộ ra ngoài không khí. Không đợi cô phản ứng, một gã khác cũng nhào vào, đè cánh tay đang định giãy dụa của Phồn Cẩm lại, lại một tiếng roẹt, áo khoác của Phồn Cẩm đã hóa thành vải rách rơi xuống bên chân.

“Không được!” Phồn Cẩm hoảng sợ kêu to, cánh tay bị đặt lên tường, mùi máu từ người bọn Nhật Bản truyền đến, còn có cả những tiếng cười âm lạnh tràn ra từ lồng ngực.

“Không được..... không được..... Vũ Dã Thuần Nhất nhất định sẽ giết các người!” Cô tuyệt vọng kêu khóc, cô sẽ không chết đi một cách khuất nhục như vậy, nếu như bọn chúng còn một chút kiêng kỵ đối với Vũ Dã Thuần Nhất.

Đáng tiếc, tiếng la của cô lại đưa tới thêm nhiều tiếng cười càn rỡ. Bọn chúng hiển nhiên là nghe hiểu được tiếng Trung. Nhưng động tác trong tay vẫn không dừng lại, cô làm sao có thể quên được, cấp trên của bọn chúng chính là đối thủ một mất một còn của Vũ Dã. Giờ phút này, gã đàn ông bên trái còn nghiêng người dùng tiếng Nhật nói với Nhã Trị ở phía bên kia, “Nhìn cho kỹ vào! Ha ha ha!”

Cơ thể bị mạnh mẽ kéo xuống, sau đó là quần, Phồn Cẩm liều mạng phản kháng, lại bị lãnh những cái tát không chút lưu tình, trên mặt nóng rát đau đớn, trong lúc giằng co, cô giật mình nhìn Nhã Trị cuộn mình nằm một bên, gương mặt bé nhỏ đỏ bừng. Hiển nhiên đã bị dọa đến choáng váng, nó làm sao có thể thấy qua những cảnh tượng như vậy.

Phồn Cẩm cắn chặt răng, khi một chút che chắn trên người bị xé rách, trong nháy mắt cô hướng tới đằng xa kêu lên, “Đừng nhìn..... đừng nhìn..... Nhã Trị nhắm mắt lại!!!!”

Cô không thể chết được, vì con cô không thể chết được.

Cho dù có phải nhận hết mọi khuất nhục, cho dù.....

Cô còn có con, cô phải bảo vệ Nhã Trị, phải bảo vệ Nhã Trị.....

Cuối cùng, cô ngừng giãy dụa, nhìn thấy gã đàn ông trước mặt cúi đầu vội vàng cởi quần ra, một đôi tay vươn tới trước ngực cô, thô lỗ xoa bóp. Khi nước mắt vọt ra khỏi hốc, cô cũng cảm nhận được hương vị máu trong miệng mình.

Nhắm mắt lại, trong miệng cô vẫn không ngừng nỉ non, “Đừng nhìn..... Đừng nhìn..... Nhã Trị, nhắm mắt lại đi!”

Vì cái gì.....

Vì cái gì... Vũ Dã Thuần Nhất!

‘Pằng’ ‘pằng’, hai tiếng nổ vang lên, gã Nhật Bản nằm trên người cô còn chưa kịp nhắm mắt, sau đầu đã phun trào một luồng máu tươi, gã kêu lên một tiếng đau đớn, ngã người xuống. Gã đàn ông bên cạnh cũng chỉ kịp xoay người, trên lưng đã là một mảnh đỏ tươi ngã xuống theo, gã còn sống, lại chỉ có thể nằm sấp mà rên rỉ.

Chuyển biến đột ngột này trong nháy mắt lại khiến Phồn Cẩm đại ra, trên mặt vẫn còn vương nước mắt, trong màn sương mù trước mắt, cô thoáng nhìn thấy một bóng người nho nhỏ đứng trước cô, nhẹ run rẩy, mà trong tay nó, là một nòng súng màu đen. Nơi đó, vẫn còn bốc khói.

Nhìn hai người ngã trong vũng máu, khẩu súng ở trong tay cậu bé tuột xuống. ‘Cộp’ một tiếng, rơi trên mặt đất, cậu bé không hề động đậy, đứng yên đó, nhìn chằm chằm hai người nằm trên đất.

Ánh mắt cậu bé đại ra.

Phồn Cẩm tỉnh dậy từ trong hoảng hốt. Cô chặt vật đứng lên, liều mạng ôm con vào, cảm nhận được sự run rẩy của Nhã Trị. Cô che mặt cậu bé, “Đừng nhìn, Nhã Trị, đừng nhìn, không sao cả, không sao cả!”

Ôm chặt con, đây là lần đầu tiên, để mặc cho sự sợ hãi cắn nuốt chính mình, Nhã Trị dần dần không chịu nổi mà nức nở, Phồn Cẩm cũng khóc theo, vừa lau nước mắt của mình, vừa lau cho con. Tiếng nấc nghẹn ngào của một lớn một nhỏ tại đây trong đêm khuya lạnh lẽo, lại vô cùng thê lương.

Cho những đau khổ mà họ phải trải qua.

Nhã Trị nói cho cô, súng là do ba năm trước đây trước khi rời đi, Vũ Dã Thuần Nhất đã cho cậu, khi Vũ Dã Thuần Nhất đưa khẩu súng cho cậu bé chỉ nói một câu “Hãy bảo vệ mẹ con!” Một câu, còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Phồn Cẩm quả thực không thể tưởng tượng nổi, con vốn chín chắn hơn tuổi, nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc Vũ Dã Thuần Nhất lại coi nó như một người đàn ông trưởng thành.

Nhã Trĩ kiên cường, nhưng dù sao nó vẫn là một đứa trẻ, chỉ sợ, hình ảnh hai gã hiến binh nằm trong vũng máu kia sẽ ám ảnh nó thật lâu. Lâu đến khi đủ để nó học được kiên cường và có thể đối mặt với tất cả huyết tinh.

Sau đêm đó, bọn họ lặn lội đến một vùng nông thôn xa xôi, nơi này chiến hỏa tạm thời còn chưa tràn lớn, cũng là một nơi tạm ổn, người không ít, đa số là dân chạy nạn, hoặc là người bị thương nặng, những ngày sau đó, hai người bọn họ không nhà không cửa, thường ăn ngủ dưới những mái hiên cũ nát.

Bọn cô giống như chim sợ cành cong, hơi có chút gió thổi lay động ngọn cỏ thì thần kinh sẽ trở nên căng thẳng, thật ra, không chỉ bọn họ, ai ai ở nơi đây cũng thế cả. Chiến tranh đã dồn ép thần kinh của bọn họ rơi vào thế sắp sụp đổ, mỗi ngày, không chỉ phải đối mặt với lạnh lẽo đói khổ, mà còn là lo lắng với chết chóc.

Phồn Cẩm cầm tiền trong tay, ở đây, có bao nhiêu tiền cũng bằng thừa.

Quan trọng hơn, là từ sau đêm đó, Nhã Trĩ thường xuyên giật mình tỉnh lại từ ác mộng, cả người đầy mồ hôi, trong mắt không còn sáng rõ, chỉ còn lại sự mê mang, thậm chí là hoảng sợ.

Cậu bé không nói gì với cô, nhưng Phồn Cẩm lại có thể cảm nhận được một cách rõ ràng sự sợ hãi cùng mệt mỏi của nó.

Cậu bé vẫn nhu thuận đi bên cạnh cô như trước. Nhưng thường không nói một lời nào.

Mỗi khi cậu bé bừng tỉnh lại từ trong mộng. Phồn Cẩm ôm cậu, ngẩng đầu, chỉ có mái hiên rách nát, còn có những bóng người như du hồn đi lại, trong không khí, tất cả đều là hơi thở tuyệt vọng. Tiếng rên rỉ khi gần kề với cái chết, cứ vang vọng mỗi đêm mỗi ngày.

Ngay cả một chỗ dung thân cô cũng vô pháp mang lại cho con, điều duy nhất cô có thể làm chính là ôm thật chặt con vào thân mình run rẩy của mình.

Vào ngày đó, khi Vũ Dã Nhã Trĩ lần đầu tiên gọi cô là mẹ, Phồn Cẩm liền hạ một quyết định.

Thật ra phải biết rằng muốn tìm hành tung của Vũ Dã Thuần Nhất một chút cũng không khó, quân Quan Đông là một đội quân xâm lược cực mạnh, mặc kệ có bố trí ra sao, bọn họ vẫn luôn luôn đi đầu trong cuộc chiến.

Phồn Cẩm rất sớm liền ý thức được sức mình yếu ớt, đáng tiếc, trước kia cô luôn ôm tâm lý cầu may, bởi vì cô luyện tiếu con. Cho nên mới lừa mình dối người như vậy.

Sau khi trải qua chuyện này, rốt cục cô cũng ý thức được sự nhỏ bé của bản thân mình, cô không thể không thừa nhận, tại thời thế loạn lạc này, có một người cha cường thế so với một người mẹ hèn mọn tốt hơn nhiều, không kể đến cuộc sống an nhàn, ít nhất, còn có thể bảo trụ được mạng sống.

Nhã Trĩ đi theo cô, kết cục thảm hại nhất rất có thể là cái chết.

Vì thế cô bắt đầu sợ hãi, mê mang trôi qua, ý niệm trong đầu càng ngày lại càng kiên định.

Ngày đó, là một ngày bình thường như bao ngày, bọn họ chen trong đám dân chạy nạn với ý định tìm chút thức ăn trên vùng đất hoang khô cằn, Nhã Trĩ không biết là cố ý hay vô tình, gọi cô một tiếng mẹ. Thân mình Phồn Cẩm chấn động, sau khi mừng như điên, nhìn thấy gương mặt con ngây thơ sáng ngời, nháy mắt trong đầu lại hiện lên ý nghĩ, nếu con còn ở bên cạnh cha nó, nếu con vẫn là chúng tinh cũng nguyệt [vầng trăng được các vì sao sáng vây quanh].....

Một khi ý niệm này được sinh ra trong đầu, liền không thể gạt đi được.

Còn hơn những người dân chạy nạn khốn cùng, còn hơn những người đang chờ chết, bọn họ còn có đường lui, ít nhất, Nhã Trĩ có được.

Ngày hôm sau, Phồn Cẩm liền dẫn theo Nhã Trĩ ra khỏi thôn, thấp thỏm đi vào nhà ga, sau khi xác định được không có hiến binh Nhật Bản mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra.

Chiến sự Thượng Hải báo nguy về, nghe nói toàn bộ quân đội được điều động đến đó.

Không có tàu tốc hành đến Thượng Hải, bởi vì chiến sự hỗn loạn, người không liên can chỉ cần không ngu ngốc thì sẽ không đến đó.

Vì thế cô mua vé xe Thiên Tân, chỉ cần tới gần đó, đến lúc đó sẽ kiếm cách khác đi tiếp.

Xe xóc nảy mấy ngày cuối cùng cũng tới nhà ga Thiên Tân, trên sân bóng người thưa thớt, mỗi người đều rất vội vã. Phồn Cẩm nắm tay Nhã Trị đi trên sân, lo lắng nhìn con lần nữa, dọc đường đi Nhã Trị không nói gì, đối với câu hỏi của cô thì thường gật đầu hoặc lắc đầu, buổi tối không biết lại gặp phải ác mộng gì, cứ ôm chặt lấy cô, giống như sợ cô bỗng nhiên biến mất vậy, khiến trong lòng Phồn Cẩm cảm thấy một trận chua xót.

Hết chương 36.

37. Chương 37

Chương 37

Tìm được một khách sạn hẻo lánh, thật ra đó cũng không tính là khách sạn, là nhà của một đôi mẹ con, vì kẻ sinh nhai, không thể không cho người khác thuê phòng, mấy con chữ xiêu vẹo viết bằng bút lông trên tấm biển, lung lay dưới ánh đèn u ám.

Nhã Trị nhìn thấy, liền lên tiếng nhắc nhở Phồn Cẩm, cô giật mình gật đầu, người phụ nữ thấy cô dẫn theo con, không khỏi nghĩ đến tình cảnh của mình, vì vậy vô cùng niềm nở.

Người phụ nữ này trông có vẻ chân thành, cởi mở, vì vậy Phồn Cẩm mới thả lỏng một chút, phòng của bọn cô ở lầu hai, rất giản dị, chỉ có một chiếc giường, cạnh chân giường đặt một cái ghế đẩu, gần cửa sổ có một cái bàn cũ, đơn giản mà sạch sẽ, nữ chủ nhân cũng thật hiền lành, trên tấm trải giường màu tím, vẫn còn thoáng vương lại hương vị của nắng.

Sắp xếp ẹ con cô xong, người phụ nữ đi xuống lầu, một lát sau, con của chị ta bụng hai chén mì nóng hằm hấp đi lên, ngại ngừng cười với bọn cô, Phồn Cẩm định lên tiếng nói chuyện với cậu bé, thì nó lại lắc đầu, gương mặt nhỏ nháy mắt đỏ bừng, có lẽ là xấu hổ, lúng túng vội bỏ chạy ra ngoài.

Phồn Cẩm ngơ ngác cười cười, quay đầu lại nhìn Nhã Trị, đưa bát mì lại trước mặt con, “Đói bụng rồi hả, con ăn đi!”

Nhã Trị gật gật đầu, yên lặng cầm lấy đôi đũa, Phồn Cẩm lại không hề động, chỉ lẳng lặng nhìn về phía đối diện, thật lâu sau, mới cầm đũa động vào chiếc bát trước mặt mình.

Nhìn dáng vẻ nhu thuận của Nhã Trị, trong lòng cô nổi lên chua xót.

Không biết, những ngày như vậy, còn có bao lâu nữa, một khi.....

Sau khi ăn xong, vốn định cùng trò chuyện với Nhã Trị một lát, không ngờ lại có tiếng ồn ào truyền đến từ con đường nhỏ sát nhà, Phồn Cẩm rất quen thuộc với những âm thanh như vậy, trong lòng cô rung mình, lén đẩy cửa sổ ra, từ trên cao nhìn xuống ngã tư đường cách đó không xa, không biết từ lúc nào, đã có một đám người xúm lại, dù từ xa, cô vẫn có thể nhìn thấy một đoàn người màu xanh thẫm giữa đám người ấy. Là người Nhật Bản.

Phồn Cẩm theo bản năng quay đầu lại tìm Nhã Trị, lại nhìn thấy Nhã Trị đứng cạnh mình từ lúc này, thân người nho nhỏ vừa mới chạm đến cửa sổ, cũng đủ để cho cậu bé quan sát được tình huống bên ngoài.

Cậu bé không nói gì, cũng không nhìn Phồn Cẩm, ánh mắt đen lay lay nhìn thẳng về nơi đó.

Trong đám người đã truyền ra tiếng kêu rên, tim Phồn Cẩm thất lại, thói tàn bạo của người Nhật Bản là thứ mà cô không cách nào quen được, dù đã gặp phải mấy lần, cũng không thể. Cô càng không có cách làm như là không thấy.

Nhắm mắt lại, Phồn Cẩm vừa mới đóng cửa sổ, bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa, quay đầu lại, là nữ chủ nhà.

Chị cười khanh khách nhìn Phồn Cẩm, đi đến, trườ mền sờ đầu Nhã Trị. Nhìn về phía ngoài cửa sổ, quay lại nói, “Yên tâm đi, nơi này cũng được xem như yên tĩnh, đa phần đám lính đều đã đi Thượng Hải, số còn lại, dù tác quái thế nào, chỉ cần không khai ra, thì cũng ổn cả thôi!”

Một cuộc trò chuyện của chị có lẽ là vì muốn an ủi, nhưng vô luận như thế nào cũng không thể làm cho Phồn Cẩm yên tâm dù chỉ là một chút, loạn thế, sao có thể ổn được? Ai cũng hiểu được, đây chỉ là lời khuyên nhủ để tự huỷ hoại mình [nguyên văn: lừa mình dối người] mà thôi.

Vì thế cô chỉ cười cười, nói tiếng cảm ơn, có lẽ là vì bát mì sợi kia, cũng có lẽ là vì sự an ủi hảo tâm của chị.

“Phụ nhân đến tìm nơi nương tựa sao?” Người phụ nữ ngồi xuống, nói chuyện phiếm với cô.

Phồn Cẩm gật đầu, “Tôi vốn là người Thiên Tân, bảy năm trước rời quê hương, sau chồng gặp chuyện không may, vốn định đến thân thích ở xa để nương tựa...” Phồn Cẩm nửa thật nửa giả nói.

Người phụ nữ thở dài, giống như đồng cảm với cô. Trong mắt hiện lên ưu thương, “Đúng vậy, thời đại này, phụ nữ chúng ta làm sao có thể không thống khổ cho được.....” cuối cùng, muốn nói lại thôi, chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài thốn thức, Phồn Cẩm vốn muốn hỏi, nhưng cuối cùng vẫn là từ bỏ, hỏi, chỉ càng thêm thương cảm mà thôi.

Sau lưng mỗi người ai lại không có một câu chuyện cũ chứ.

Hai người phiếm thêm một lát. Con của người phụ nữ rụt rè đứng trước cửa, Phồn Cẩm vốn định kêu vào, nhưng người phụ nữ đã đứng lên, nhẹ nhàng nói, “Thằng bé sợ người lạ, hết cách, tôi dẫn nó đi ngủ đây, cô hãy nghỉ ngơi cho đỡ mệt đi nhé!”

Phồn Cẩm gật đầu, theo bản năng nhìn cậu bé con chỉ lộ nửa người trước cửa, ánh mắt có chút hốt hoảng khi nhìn người phụ nữ thì hân hoan lấp lánh, một lát sau, để ẹ dẫn mình rời đi.

Nguyên vọng của con trẻ, có lẽ chỉ đơn giản là được rúc mình vào lòng mẹ mà thôi.

Nhưng mà, nguyên vọng bé nhỏ như vậy, cô cũng không cách nào thỏa mãn cho con của mình được.

Sức lực cô nhỏ bé, yếu ớt, chuyện lang bạt đầu đường xó chợ chỉ là việc nhỏ, cái chính là ngay cả sức để bảo hộ con cô cũng không có được.

Sức lực của bọn cô sao có thể chống lại đám sài lang kia được.

Cô vẫn hay thường nghĩ tại sao mình lại có thể may mắn né được âm mưu quỷ kế hết lần này đến lần khác như vậy.

Đáp án là không tưởng, cho nên, dù có đau triệt trong lòng, cô vẫn phải quyết định, hưởng hồ, cô căn bản không có quyền lựa chọn.

Không có.

Cho dù may mắn nhất thời, đến cuối cùng vẫn không thể không quay trở lại quỹ đạo của của bản thân, giống như cô đã từng dây dưa cùng với Vũ Dã Thuần Nhất trước đây, ở thời điểm hạnh phúc nhất bị hấn bắt làm tù binh, ở thời điểm tuyệt vọng nhất lại bị hấn nhốt, cho đến khi rốt cục cô không còn muốn lừa mình dối người, thì lại đối lấy sự vứt bỏ tuyệt tình của hấn, cho đến bây giờ, cô vẫn có thể cảm nhận được cảm giác khi hấn lạnh lùng nói hấn là người Nhật Bản, cuối cùng cô cũng có thể cảm thụ được nỗi đau như hấn đã từng trải.

Hận thù quốc gia.

Bốn chữ, lại đau đến như vậy.

Có lẽ Nhã Trị đã mệt mỏi, thân thể vốn rúc vào lòng cô giờ đã mềm nhũn, Phồn Cẩm đau lòng, điều chỉnh tư thế lại cho con, nằm nghiêng xuống bên cạnh cậu bé, không thể phủ nhận, Nhã Trị càng lớn càng giống cha nó, lông mi, ánh mắt, cái mũi, miệng, không có chi tiết nào là không nhắc nhở cho cô về người đàn ông mà cô đã từng dây dưa gắt gao, có muốn quên cũng không được này. Huống chi, cô cũng không muốn quên.

Không muốn quên đoạn thời gian hạnh phúc ngắn ngủi như ảo ảnh kia.

Hạnh phúc đã đi xa.

Một tiếng thở dài không tiếng động, bàn tay sờ vào gương mặt Nhã Trị cuối cùng cũng bắt đầu dẽ mà thả xuống.

Vũ Dã Thuần Nhất, ba năm qua, anh có từng nhớ đến em, cho dù chỉ là một chút?

Nhớ đến ba năm trước đây, người phụ nữ đã gục ngã trong sự yêu thương vô hạn của anh, nếu anh đối xử như trước kia, không một chút dằn dặt cùng thương tiếc, không có lời thề đó, có khi nào, em sẽ vui vẻ hơn một chút hay không, hay ít nhất, em sẽ không một lần lại một lần khẩn cầu anh từ trong tuyệt vọng?

Hèn mọn khẩn cầu anh?

Cuối cùng, điều là cho Phồn Cẩm bất ngờ là, Thiên Tân không có vé lên Thượng Hải, nhà ga đã bị tê liệt trong chiến hỏa lan tràn, tất cả tàu đều bị cưỡng ép dùng để vận chuyển vật tư quân đội và quân nhân. Phồn Cẩm dù đã đi năm, bảy lần vẫn đều là một kết quả giống nhau.

Cô bắt đầu lo lắng, một cảm giác lo lắng vô danh, giống như là cảm ứng được điều gì đó, một ngày một đêm cô đều tâm thần không yên.

Có phải, là cô đã quyết định sai lầm, hay là, lại sẽ có đột biến phát sinh, không thể nào chuẩn bị kịp.

Trước kia cô có thể mặc kệ, nhưng mà, bây giờ thì không thể.

Vì thế cô càng trở nên cẩn thận, mỗi ngày đều cẩn thận như vậy. Ngoại trừ đi ra nhà ga hỏi thăm tin tức, dường như mỗi ngày cô đều ở trong nhà không ló mặt ra khỏi cửa, trừ bỏ người phụ nữ kia, bọn cô cũng không tiếp xúc với ai, chỉ sợ, ở nơi này cũng không ai nhàn hạ thoải mái để nói chuyện với nhau cả, mọi người đều vội vàng vàng, đối với tương lai đều là sợ hãi và mờ mịt. Càng nhìn lại càng thấy rõ loại tuyệt vọng bất lực khiến người ta phải phát điên này, Phồn Cẩm cảm thấy vẫn nên nhanh chóng đưa Nhã Trị trở về là quyết định sáng suốt nhất. Càng cảm nhận được thất vọng, cô lại càng muốn nhanh chân đưa con cất bước, trước khi cô gục ngã vì lao tâm lao lực quá độ.

Cho đến khi.....

Không nghĩ đến, không nghĩ đến, cô lại có thể gặp hân ở Thiên Tân này, một giây khi nhìn thấy hân kia, quả thực Phồn Cẩm không thể tin nổi vào hai mắt mình, sau sự kinh ngạc ngắn ngủi, lồng ngực cô vì vui mừng quá độ mà phập phồng, cho nên khi chiếc xe màu đen với rèm che đã rời đi mấy thước, cô mới bừng tỉnh mà đuổi theo.

Vừa chạy vừa hô, “Từ từ, từ từ đã!”

Bốn phía rất ồn ào, thậm chí không ai chú ý đến người phụ nữ chạy như điên đuổi theo chiếc xe này, ai ai cũng cúi đầu, hoặc có bạn đồng hành, còn không thì cũng là vội vã mà đi, đó là xe người Nhật Bản, ai dám chọc đến, cho dù có nhìn thấy rõ ràng có một người phụ nữ như người điên mà đuổi theo, dù có tò mò, hoặc thấy kỳ lạ, cũng không đứng lại xem nào nhiệt.

Vì vậy ai cũng chọn làm như không thấy gì cả.

Phồn Cẩm liều mạng đuổi theo, thở hào thở hển, tiếng la đến khàn giọng vẫn liên tục tràn ra, đây có lẽ là cơ hội duy nhất của cô, nếu không bắt kịp, vì cái gì còn để cô nhìn thấy.

Ông trời thật sự rất tàn nhẫn.

Mắt thấy xe sắp đi xa, không có dấu hiệu gì là muốn dừng lại, hai chân đã muốn sưng phồng, không còn chút sức lực, thân mình Phồn Cẩm nặng nề, bước chân lảo đảo treo một cái, ngã mạnh trên mặt đất, răng va vào môi đau đớn, trong nháy mắt khóe miệng cô đã cảm nhận được vị máu tươi.

Cô chỉ kịp ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy đuôi xe màu đen biến mất ở góc đường.

Cô quỳ rạp trên mặt đất, bất động thật lâu, mãi cho đến khi có người sợ hãi đi tới, tựa hồ muốn hỏi cái gì, một lát sau, lại chỉ lắc đầu tránh ra.

Cô vẫn bất động, đầu vùi sâu vào khuỷu tay, không biết tại sao, chỉ vì một lát thất thần của mình, lại bỏ lỡ cả một cơ hội, có lẽ là vì Nhã Tri, vì người đàn ông kia, vì cả chính cô..... Tóm lại, nước mắt vẫn cứ trượt xuống dưới.

Tất cả uất nghẹn cùng yếu ớt trong lòng lại bùng nổ vào lúc này, tràn đầy.

Cô cứ nằm sấp như vậy, mãi cho đến khi có một bóng đen úp xuống. Cho đến khi bên tai có tiếng gió thổi tới, cô ngẩng đầu, lại chạm vào một đôi mắt, không chút do dự, cô thốt ra, bất chấp hèn mọn, níu lấy ống tay áo người đàn ông đang hơi cúi người ở trước mặt.

“Xin anh, xin anh dẫn tôi đến Thượng Hải đi, để tôi gặp anh ấy, xin anh, Sơn Bản!”

“Xin anh, xin anh dẫn tôi đến gặp anh ấy, để tôi gặp anh ấy, xin anh đấy, Sơn Bản!”

Người phụ nữ này ở bên cạnh thiếu gia mấy năm, thời điểm yếu ớt như vậy có thể đếm trên đầu ngón tay, cô vẫn thường hay dùng sự lạnh lùng và xa cách để bảo bọc lấy mình, trong gian nan, yếu ớt lại để lại cho người ta một cảm giác cứng cỏi đến kỳ lạ.

Cho dù là ảo giác, cô từng có một lần che giấu rất tốt, là điều gì đã khiến cô thay đổi, hẳn không biết, cũng giống như hẳn cũng không chú ý đến từ lúc nào, thì thiếu gia đã vì người phụ nữ này mà điên cuồng. Thật ra ngay từ đầu hẳn đã thấy cô, lại cố ý vờ như không thấy, ai biết cô lại đuổi theo, liều lĩnh, điên cuồng đến vậy, khi xe rẽ hẳn chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng cô ngã xuống, lực rất mạnh, giống như đã cạn kiệt sức lực.

Cuối cùng hẳn vẫn là đảo xe quay trở lại trong do dự, mắt thấy người phụ nữ kia hèn mọn cầu xin mình, làm gì còn có sự quật cường, kiêu ngạo của năm đó nữa. Thậm chí là trong thời gian đó, khi tất cả mọi người muốn cô phải chết, thì hẳn cũng chưa từng thấy cô cúi đầu bao giờ...

Không, nếu nói thì đã có một lần, chính là lúc ở nhà ga năm đó, người phụ nữ này, nắm tay đứa trẻ nhìn thiếu gia, trong mắt chột lóe qua bất lực cùng van xin, chỉ là trong nháy mắt, sự quật cường đã thay thế mất.

Nhưng bây giờ, hẳn lại có thể nhìn thấy một cách rõ ràng bất lực và bàng hoàng của cô.

Cô vẫn gầy như trước đây, ánh mắt vẫn trong trẻo như trước đây, có lẽ, thiếu gia là bị lạc tại đây, vào trong đôi mắt đen láy mà không thể tự kiểm chế được.

Để mặt người phụ nữ kéo lấy tay mình, thật ra, việc trở về, hẳn vẫn là có chút tư tâm, có lẽ..... Không, là chắc chắn, người cứu vớt được thiếu gia cũng chỉ có người phụ nữ này!

Vì vậy hẳn nhắm mắt, nghe thấy tiếng người phụ nữ cầu xin liền lạnh lùng nói một câu, “Không cần, thiếu gia đang ở Thiên Tân này!”

Hết chương 37

38. Chương 38

Chương 38

Thiên Tân, bọn họ thế nhưng lại gần nhau trong gang tấc.

Rụt rè đứng trước một tòa nhà đồ sộ, Phồn Cẩm bất an nhú mào, cô không rõ, vì cái gì Sơn Bản không cần cô dẫn Nhã Trĩ đến ngay, hơn nữa lại nói với cô những lời rất kỳ lạ. Lại còn cho cô thay đồ giả thành một người làm nữa.

Sơn Bản nói, người cứu được ngài ấy chỉ có cô, bây giờ tôi dẫn cô đi, chỉ là cô phải đồng ý với tôi không được lên tiếng, phải giả vờ như mình là một người làm! Nói xong, ánh mắt chợt lóe lên một cái, một lát sau mới nói, “Chuyện khác, để lúc khác bàn!”

Cô không hiểu gì cả nhưng vẫn gật đầu, giờ phút này, cô đứng ở trước tòa nhà, biết được bên trong có người đàn ông mà cô muốn gặp nhất, lúc trước không có khăn trương, còn giờ không hiểu sao lại bối rối và hồi hộp như vậy.

Vũ Dã Thuần Nhất, ba năm qua, anh sống có tốt không?

Theo mấy người là mặc đồ giống nhau đi vào tòa nhà, một mùi thuốc sát trùng xông vào mũi, trong căn phòng tầng trệt thỉnh thoảng truyền đến tiếng rên, còn có tiếng kêu, thậm chí trên sàn còn sót lại vết máu chưa được lau sạch, có cả băng gạc rơi lộn xộn trên mặt đất, có cả bác sĩ và y tá ra ra vào vào, người Nhật Bản đã đem nơi này cải tạo thành một cơ sở y tế tạm thời.

Cô biết được tác dụng của nơi này, lòng Phồn Cẩm trầm xuống, có phải hay không Vũ Dã Thuần Nhất anh.....

Đang nghĩ ngợi, người phía trước chợt dừng lại, Phồn Cẩm miên man suy nghĩ nên chân vẫn theo quán tính đi tới, va vào lưng đối phương, chớp mũi hơi đau, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một đôi mắt tức giận.

Phồn Cẩm có lỗi cúi đầu, người phụ nữ trước mặt mới cảm giận quay đầu lại bước đi.

Cô nhìn về trước mặt, các cô đang ở trước một cánh cửa đồ sộ, sắc đỏ âm trầm mà quý dị.

Giờ phút này, có một người phụ nữ trung niên đi ra khỏi phòng, ánh mắt dò xét tên người các cô một lượt, mới thản nhiên nói, “Ra ngoài đi, đừng làm ồn, dọn thấy thứ rơi trên sàn lau rửa sạch sẽ là được rồi, nhớ kỹ, phải nhanh một chút! Nhất định phải nghe lời!” Khẩu khí lạnh lùng, trên mặt không nhìn ra chút biến hóa của cảm xúc, càng như vậy, Phồn Cẩm các cô lại càng cảm thấy sự tình không đơn giản, quả nhiên, người phụ nữ vừa dứt lời, lại vội bổ sung thêm một câu, “Nếu không muốn chết!”

Trong tức khắc, truyền đến tiếng hít không khí, người phía trước không tự chủ lùi về sau một bước, đáng tiếc, giây tiếp theo, cánh cửa đồ sộ kia đã mở ra, cho dù muốn chạy trốn, thì chờ đợi tất nhiên là cái chết.

Trong phòng rất tối, không giống nơi ở dành cho con người, tối đến quỷ dị, còn có mùi thuốc, mùi máu người, thậm chí là một vài mùi hương kỳ quái.

Phồn Cẩm khác với những người khác đang nơm nớp lo sợ, cô bức ánh mắt mình cố gắng tìm kiếm bóng dáng muốn nhìn thấy kia, đáng tiếc lại không có, trừ bỏ một lớp rèm dày rơi xuống, trừ bỏ những mảnh vụn ghê người rơi vãi trên sàn ra, không còn gì cả.

Người phụ nữ trung niên đi vào, động tác lưu loát cuốn tất cả các tấm rèm bên cửa sổ lên, mở tất cả đèn ra. Căn phòng lập tức sáng lên, lại khiến cho tất cả người ở đây không hèn mà hít một hơi, chai lọ đổ vỡ đầy sàn, nơi nơi là dấu vết đập phá, thậm chí trên sàn còn có những dấu máu đã khô cạn, trên tường, trên bàn, đều không tránh được số phận ấy.

Nếu không phải bài trí nơi này rất xa hoa, các cô thật sự không nghĩ đây là nơi dành cho người ở, hay là nhà tù, với vết máu, và vết chất lỏng do thuốc gây ra.

“Bây giờ đi dọn sạch sẽ đi!” Người phụ nữ không hề chần chừ, quát lớn một câu, làm cho đám người Phồn Cẩm đang đại ra hồi phục tinh thần, mọi người lúc này mới như vừa tỉnh lại từ mộng mà bắt đầu bận bịu, chà la, quét tước, vệ sinh.

Phồn Cẩm được ném cho chiếc khăn lau, quỳ trên mặt đất chà từng vết máu đồ sộ, từng chút từng chút, trong lòng đều là một trận đau đớn như kim đâm. Cơn đau trùng điệp, không biết vì cái gì, cô lại nghĩ rằng,

những vết máu này đều là của Vũ Dã Thuần Nhất, là của hắn, những dấu vết trước mắt cô giống như đang kể ra một điều gì đó.

Cô không biết, chỉ cảm thấy tim như bị dao cứa.

Động tác của cô làm nước mắt từng chút từng chút mơn trớn lên vết máu trên sàn.

Một giọt, hai giọt, ba giọt.

Lúc này, người phụ nữ trung niên từ hành lang đi vào, trên gương mặt vốn bình thản lại tràn đầy kinh hoàng, hét to, “Thả rèm xuống mau!” Nói xong, đã tự mình thành thực tắt tất cả đèn. Có người nhin không được khê hô, ai cũng cảm nhận được bầu không khí đáng sợ này.

Có người kéo lấy cánh tay Phồn Cẩm, phát đau, bên tai là tiếng người phụ nữ rít gào, “Mau rút đi, các người lập tức rút ngay đi!”

Vừa dứt lời, tầng trệt đã truyền đến bước chân, còn có cả tiếng rít gào, gầm thét mà Phồn Cẩm quen thuộc.

Trái tim cô run lên.

Đã không kịp nữa rồi, người phụ nữ trung niên khê cắn môi, tắt chiếc đèn cuối cùng rồi khê nói với các cô, “Tắt cả lui vào góc phòng đi, không muốn chết thì đừng lên tiếng!”

Cuối cùng, mặc kệ các cô, tự mình cũng đi tới góc phòng ngồi xổm xuống, không ai dám chậm trễ, lại càng muốn được sống, cùn xúm lại với nhau, Phồn Cẩm cũng đi qua với bọn họ.

Trong căn phòng tối đen chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập của bọn họ, còn chưa kịp thích ứng với bóng tối, cửa đã bị đá văng ra, mùi máu tươi tràn vào. Là một đám bóng đen, không chỉ có một người.

Có người rít lên, “Nhã Tử, mau đến hỗ trợ đi!” Là giọng của Sơn Bản.

Giây tiếp theo, người phụ nữ trung niên ngồi xổm bên cạnh bọn cô đã đứng lên trả lời, chạy đến.

Phồn Cẩm cố gắng thích ứng với ánh sáng, nhưng vẫn rất tốt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai người nghiêng ngả lao đảo diu một người, cô có chút giật mình.

“Thiếu gia, hay là gọi..... bác sĩ đi, sợ là không ổn!” Tiếng nói của Sơn Bản rất lo lắng, giống như vẫn còn chần chờ vì điều gì đó.

Không ai trả lời, tiếng kêu khê của Nhã Tử truyền ra.

“Kêu cái gì, không muốn sống nữa à?” Là Sơn Bản.

“Tư lệnh, tư lệnh, mau..... gọi bác sĩ đi!” Giọng của Nhã Tử đã cực kỳ run rẩy.

“Cút.....!” Rốt cục, cô cũng nghe thấy giọng nói giống như đã từng quen thuộc, lại giống như không phải, khàn khàn, không hề có sức sống. Phồn Cẩm cũng cơ hồ lấy tay bịt kín tiếng la sắp bật ra của mình, cuộn người lại, gắt gao bưng miệng.

Một lát sau, trong phòng không còn ai nói nữa. Yên tĩnh đến quỷ dị.

Rốt cục cũng có một giọng nói tức giận, hạ một quyết định lớn.

Cô nghe thấy tiếng Sơn Bản lạnh lẽo truyền đến.

“Bên kia, mau qua đây nhanh lên!”

“Còn thất thần làm gì, nhanh lại đây!” Thật lâu sau Phồn Cẩm mới phản ứng lại, hắn đang gọi cô, mà lúc này trong đầu cô lại là một mảnh trống rỗng. Nhìn thấy ánh mắt Sơn Bản, lòng cô bồn chồn, đứng lên, từng bước đến nguồn sáng nhỏ nhoi kia. Cơ hồ vào lúc thấy Vũ Dã, cô đã phải bịt miệng để tiếng kinh hô không bị bật thốt ra.

Ông trời ơi! Tại sao có thể như vậy?

Trước mặt, Vũ Dã được Sơn Bản cùng Nhã Tử dìu lấy gầy yếu hơn trước kia rất nhiều, cả người cực kỳ suy sút, không có nửa điểm uy nghiêm của một tư lệnh, còn cả miệng vết thương uốn lượn trên cánh tay, máu chảy đầm đìa, nhìn thấy ghê người kia nữa.

Phồn Cẩm khiếp sợ, nửa bước cũng không đi nổi. Sơn Bản nhìn cô, trong mắt tràn ngập ẩn nhẫn, nhưng tư lệnh không thể chờ được nữa, vì vậy hấn với trở về bình thường, “Không phải cô từng làm y tá sao? Tư lệnh không muốn kinh động người khác, cô lại đây giúp ngài băng bó vết thương đi.” Hấn dùng tay đè miệng vết thương lại, nhưng máu tươi vẫn không ngừng chảy ra.

Thật đáng sợ, thật là đáng sợ! Đáng sợ đến nỗi khiến người ta không thể thở được. Nhưng mà đây không phải là điều đáng sợ nhất, mà đó là sự thay đổi của Vũ Dã. Quả thực Phồn Cẩm không dám tưởng tượng, ba năm nay hấn đã sống như thế nào? Một đường thẳng quan tiến chức, không phải là nên vui vẻ, thoải mái hay sao? Vì sao lại biến thành như vậy? Nhưng tình huống trước mắt không cho phép cô suy nghĩ miên man. Vì vậy rất nhanh cô liền tỉnh táo, khôi phục sự bình tĩnh, dưới ánh mắt nghi ngờ của Nhã Tử, cầm lấy cồn, bông, thành thạo băng bó.

Mới đầu Vũ Dã còn hơi phản kháng, gằn thét ra lệnh mọi người rời đi, sau đó có lẽ vì thân thể rất suy yếu, lại bị sốt, cho nên thân mình mềm oặt lại, để mặc người ta làm gì thì làm.

Mãi đến khi Phồn Cẩm đầu đầy mồ hôi băng bó xong rồi, Vũ Dã Thuần Nhất thần trí đã mơ hồ, miệng vẫn còn lẩm bẩm những điều mà không ai nghe rõ được.

Phồn Cẩm thật thức thời, cô đến chỗ Sơn Bản nói tên mấy loại thuốc hạ sốt giảm đau xong, mới trở lại bên cạnh Vũ Dã. Không biết Sơn Bản đã nói gì, cư nhiên không có ai ngăn cản cô đến gần Vũ Dã. Lúc này khi hấn ngủ, bớt chút kinh khủng, lại thêm phần thê lương.

Trái tim Phồn Cẩm đau đớn, cô thật không rõ, sao mới ba năm hấn đã thành như vậy, vậy thì vì sao ba năm trước lại không đi cùng bọn cô, mà lại nói với cô, hấn là người Nhật Bản. Bởi vì hấn là người Nhật Bản, lòng cô thật đau quá. Nhiều đêm khi nhớ đến ba chữ này, lòng cô đau đớn không tưởng. Bây giờ lại giống như một giấc mơ, trước đó một giây cô vẫn còn lang thang ngoài đường, giờ đã ở trước mặt hấn, nhưng mà hấn lại hoàn toàn thay đổi. Dưới ngọn đèn cô có thể nhìn thấy vết sẹo của hấn. Đó là vết thương đã lành da do đao cắt phải, từ trán kéo xuống mũi, nằm trên gương mặt vốn rất tuấn tú của hấn trông thật ghê người. Càng đáng sợ chính là, vết thương không phải chỉ ở một nơi, mép tai, trên cổ, bả vai, Phồn Cẩm thật không dám nghĩ đến nữa, cô có thể khẳng định dưới lớp quần áo kia cũng là ngàn vết vụn lỗ.

Không phải hấn là tư lệnh sao, không phải hấn là quan chỉ huy sao? Vì sao lại giống như một tên lính quèn, cả người đều là vết thương vậy chứ?

Nhiều năm trước, hấn sao có thể dễ dàng để mình bị thương vậy? Hấn từng nói, một quân nhân, thân thể là quan trọng nhất, nếu đánh nhau đến nỗi cả người đều bị thương, thì lấy cái gì để thực hiện quang vinh của một quân nhân?

Nhưng bây giờ..... Cô thật sự mê mang, có rất nhiều nghi vấn hiện lên, cô nghĩ nếu đi hỏi chỗ Sơn Bản sẽ có được đáp án.

Hết chương 38.

39. Chương 39

Chương 39

Sơn Bản giống như đã chuẩn bị. Khi Phồn Cẩm tìm được hấn, vẻ mặt của hấn rất thản nhiên, cũng không tính giấu diếm, vì vậy bọn họ rất ăn ý đi đến một góc vắng vắng đằng sau.

Sơn Bản liếc nhìn cô một cái, mở miệng trước: “Tôi đã sắp xếp cho tiểu thiếu gia rồi, chờ thiếu gia khỏe lại, tôi sẽ phái người đón cậu bé về.”

Phồn Cẩm chưa sót cười, nói: “Cảm ơn anh!”

Sơn Bản cười đến có chút bất đắc dĩ: “Triệu tiểu thư, thật ra cô không nên trở về!”

Phồn Cẩm hạ mi, muốn nói lại thôi.

“Tôi biết chiến loạn thế này, cô một người phụ nữ dẫn theo con nhỏ rất không dễ dàng gì, hơn nữa sau lưng lại có thân phận đặc biệt như vậy, rất khó tự bảo vệ để không bị người khác lấy làm lợi thế uy hiếp tư lệnh, nhưng mà không phải là cô đã kiên trì được ba năm rồi sao?”

“Chính là bởi vì ba năm cũng đã đủ lâu, thật đáng sợ, thật ra tôi không phải vì mình, mà chủ yếu là vì con..... chỉ cần con tôi bình an, tôi sẽ rời đi ngay lập tức. Anh cũng hiểu được, bây giờ chỉ có ở đây mới an toàn, chỉ khi nào con tôi ở đây, ở bên cạnh cha nó.....” Phồn Cẩm nói tới đây thì giọng đã nghẹn ngào, nhớ đến hình ảnh đáng sợ ngày đó, con còn quá nhỏ, lại không thể không đối mặt với điều tàn nhẫn như vậy.

Sơn Bản nhìn biểu tình của Phồn Cẩm, hẳn có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra, ba năm qua, bọn họ cố tình không đi truy lùng tung tích các cô, chính là vì sợ phức tạp, dù sao một người phụ nữ mang theo con thơ giữa chiến loạn..... Nhưng hiện tại hẳn cũng rất khó xử, bởi vì hẳn cũng không xác định được, nơi này không phải là nơi ‘an toàn’, hưởng chỉ tư lệnh lại..... Sơn Bản khó xử nhíu mày, lại nghĩ đến việc người phụ nữ này đã hủy diệt hết thảy mọi thứ của tư lệnh, vậy có khi nào cô sẽ cứu được tư lệnh hay không?

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn lóe lên một tia hy vọng, mà Phồn Cẩm lại không thể hiểu được.

“Triệu tiểu thư, có lẽ bây giờ chỉ có cô mới cứu được tư lệnh mà thôi!”

“Cứu?” Cô nhíu mày, trong lòng có điều gì đó chợt dần sáng tỏ, cô không thể không thừa nhận, hiện tại Vũ Dã biến thành như vậy, phần nhiều đều là do cô cả.

Đúng vậy, nhiều năm trước ông ta để cô trốn chạy, mà không truy lùng đuổi bắt, phần lớn đều là do Vũ Dã Thuần Nhất áp chế.

Cha hẳn rõ ràng xem cô như cái gai trong mắt, hơn nữa Nhã Trị là huyết mạch nhà họ, ông ta không có khả năng dễ dàng buông tha như vậy, hết thảy mọi thứ, đều không có khả năng dễ dàng như vậy. Mấy năm nay, cô chỉ lo dẫn con tìm kế sinh nhai, không có thời gian để tự hỏi mấy vấn đề như vậy, đây là lúc để đối mặt với nó.

“Tôi nghĩ cô cũng biết cha của tư lệnh là ai phải không?”

Phồn Cẩm gật đầu, “Năm đó tư lệnh thả các cô đi, điều kiện với lão gia chính là, cả đời phải trung thành với thiên hoàng, suốt đời cũng không được gặp lại cô, cho đến chết!”

Cho đến chết? Ba chữ kia, khiến cho trái tim Phồn Cẩm kịch liệt nhảy lên, đối với mọi việc, đã có chút sáng tỏ.

Chính là cô không thể tin được Vũ Dã lại dùng phương thức này, cô cũng không hiểu được sao lại có một người cha máu lạnh đến vậy?

“Ba năm qua, tư lệnh căn bản không coi mình là người, bị thương không chịu chữa trị, rõ ràng là ngài ấy đang chờ chết.....”

“Như vậy vì sao trước kia lại không đi cùng chúng tôi chứ?”

Nghe xong lời cô, Sơn Bản cười tự giễu, hừ một tiếng: “Triệu tiểu thư, tất cả mọi thứ của tư lệnh đều là do lão gia cho, ngài ấy có thể chống lại toàn thế giới, cũng không thể nào đối đầu với lão gia. Nếu không phải có tư lệnh, ba năm qua các cô sẽ gặp nhiều khổ hơn rồi. Lão gia là loại người gì? Muốn tìm các cô, hủy diệt các cô dễ như trở bàn tay. Là bởi vì có tư lệnh, cho nên lão gia mới tuân thủ điều kiện. Cho dù tư lệnh cố tình hủy hoại bản thân, lão gia cũng không nói nửa câu.”

“Triệu tiểu thư, cô biết không, tư lệnh có được hết mọi thứ đều là ngài ấy tự mình đạt được, bằng vào xuất thân của phu nhân, tư lệnh căn bản không có cơ hội được coi trọng, nhưng ngài ấy rất kiên cường, tính tình lại giống lão gia nhất, cho nên mới từ trong đám con cháu trở hết tài năng, tư lệnh cũng rất mạnh mẽ, ngài ấy luôn muốn chứng minh mình là người mạnh nhất.”

“Triệu tiểu thư, nếu không phải cô, có lẽ tư lệnh cứ mãi tiến về phía trước như mục tiêu đã định, nhưng cô lại thành yếu điểm của ngài, làm ngài thay đổi rất nhiều, đáng tiếc, những yếu đuối đó không thể nghi ngờ là chí mạng của ngài ấy.”

Phồn Cẩm trầm mặc, mày nhíu lại, mọi chuyện trước kia hiện lên trong đầu, tâm cô loạn như ma: “Bây giờ tôi có thể làm cái gì?” Dưới tình thế cấp bách, cô biết mình nên làm một cái gì đó.

Sơn Bản trầm mặc hồi lâu, mới thở dài nói: “Triệu tiểu thư, bây giờ tư lệnh lên chiến trường căn bản đều lấy mạng mình ra để đùa giỡn, tôi nghĩ có lẽ chỉ có cô mới cứu được ngài ấy. Trong thời gian này hy vọng cô có thể chăm sóc cho ngài ấy, còn chuyện khác hãy để thuận theo tự nhiên đi.”

Phồn Cẩm cúi đầu, cô không thể không thừa nhận, hiện tại điều duy nhất cô có thể làm là chăm sóc hắn. Nhớ lại mọi chuyện, cô chưa từng nghĩ đến, người hy sinh nhiều nhất, thống khổ nhất, lại chính là Vũ Dã Thuần Nhất, hắn, người luôn ‘hô mưa gọi gió’, chẳng qua cũng là công cụ mặc người bày bố, thân bất do kỷ, có lẽ là hắn đi!.....

Hết chương 39.

40. Chương 40

Chương 40

Tạm biệt Sơn Bản, Phồn Cẩm đứng yên thật lâu trong sân sau, cô không nghĩ được gì cả, trong đầu trống rỗng cùng đất trời mênh mang.

Bản thân hồi lâu, cuối cùng cô cố lấy dũng khí trở về trên lầu.

Khung cảnh vẫn tối tăm như cũ, thỉnh thoảng lại truyền đến rên rỉ của Vũ Dã Thuần Nhất.

Phồn Cẩm nhẹ nhàng đến bên giường, hắn ngủ không quá sâu, mơ mơ màng màng. Tay cô đưa lên trán hắn kiểm tra, đã hạ sốt, cô nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Trước mắt một mảnh tối tăm, cô không thể nhìn rõ bộ dáng của hắn, chỉ có thể cảm nhận được hơi thở hai người vẫn vút trong bóng đêm, cô nhịn không được vươn tay, nhẹ nhàng đặt trên bờ vai hắn, cảm thụ sự ấm áp của hắn. Mọi chuyện quá khứ hiện lên trong lòng, hắn rất tốt, hắn xấu tính, cả hạnh phúc tìm được từ trong gian khổ, ít ỏi đến đáng thương. Một đêm kia, bọn họ sóng vai nhau, tay trong tay, cô từng hy vọng vào một khắc đó, thời gian sẽ vĩnh viễn dừng lại. Nhưng loạn thế, lại tố cáo cho bọn họ biết về sự thật tàn khốc.....

“Sao lại khóc?” Giọng nói trầm thấp khiến Phồn Cẩm hoảng sợ, mặc dù không thể nhìn thấy, nhưng cô biết Vũ Dã đã tỉnh.

Cô vội lau nước mắt, vẫn im lặng.

“Cô là y tá?” Tiếng nói khàn khàn của Vũ Dã lại vang lên, “Vì sao lại không nói gì cả?” Cô vẫn trầm mặc như cũ, xua tay, lần này ngữ khí của hắn thật khẳng định: “Cô bị câm?” Phồn Cẩm gật gật đầu. Đối phương im lặng trong chốc lát, sau đó tự giễu: “Đây đúng là một cách để giữ cho bí mật không bị mất đi.”

“Cô có thể đi ra ngoài được rồi, tôi không cần người chăm sóc!” Ngữ khí hần thật lạnh lẽo, dùng sức phẩy tay, nhưng chỉ một động tác này thôi cũng khiến hần phải thở hổn hển. Dù sao cũng là máu thịt, che dấu sao nổi thân thể suy yếu. Phồn Cẩm nghe xong cũng không đi ra ngoài, mà là ngồi ở đằng xa, Vũ Dã không nói gì nữa, trong không gian yên tĩnh, hô hấp hai người giao hòa. Phồn Cẩm nhìn trên giường, cắn chặt răng, lệ rơi đầy mặt..... Mặc kệ nguyên nhân gì, Vũ Dã Thuần Nhất đã ngầm đồng ý cho Phồn Cẩm đến gần hần, chỉ có mỗi cô mới có thể ngồi ngay ngắn trong bóng đêm lâu đến vậy. Cũng chỉ có cô mới có thể đến gần hần để thay thuốc. Lúc Vũ Dã Thuần Nhất có thể rời giường, đại bộ phận thời gian hần đều đứng trên ban công, trên gương mặt bình tĩnh chỉ có một loại tuyệt vọng cùng mịt mờ. Hần thường đứng như vậy cả ngày.

Phồn Cẩm không thể tưởng tượng được, ba năm qua đại bộ phận thời gian hần đã trải qua chính là như vậy, bị thương thì hôn mê, thanh tỉnh thì ngăn người.

Một cuộc sống như vậy..... Yết hầu Phồn Cẩm nghẹn ngào, cô đứng sau thân ảnh tịch liêu của hần, bưng kín miệng, sau đó đột nhiên lại lui về sau, chạy đến sân sau, nhịn không được khóc thành tiếng. Vì sao lại như vậy? Vì sao trời cao lại trừng phạt bọn họ? Chẳng lẽ đây là báo ứng? Báo ứng sao

Rối rắm như vậy, thoáng chốc đã qua nửa tháng, ở trên lại truyền xuống mệnh lệnh Vũ Dã Thuần Nhất phải xuất chinh.

Thương thế của hần vẫn còn chưa ổn định, khi Phồn Cẩm rửa vết thương cho hần vẫn còn ngửi thấy mùi máu tươi dày đặc, dù hần cứng cỏi như sắt thép cũng không thể kìm được mà run rẩy, nhưng hần vẫn điều quân đến, quyết định xuất chinh. Mà biểu tình của Sơn Bản lại giống như đã thấy mà không thể trách, bởi vì ba năm qua, hần vẫn cứ như vậy mà sống.

Trên cơ bản, trừ bỏ căn phòng tối tăm kia, Phồn Cẩm cũng không có cơ hội gặp mặt Vũ Dã Thuần Nhất. Mấy ngày nay, hình như tình huống trở nên đặc biệt nặng nề, bởi vì ngày mai, Vũ Dã dẫn lính ra chiến trường, tấn công đồng bào của cô.

“Cô rất hận người Nhật Bản chúng tôi đi!” Thanh âm sâu kín của Vũ Dã vang lên, tay Phồn Cẩm hơi run, lại yên lặng tiếp tục băng bó.

“Đúng vậy, sao có thể không hận được chứ? Đã từng.....” Hần ngừng thật lâu, cuối cùng chậm rãi thở dài, phiền muộn vô hạn.

“Nếu lần này tôi chết đi, cũng là báo thù cho đồng bào cô rồi!” Chết, tay Phồn Cẩm run lên, sau đó lại yên lặng như cũ. Cuối cùng, Vũ Dã phát tay: “Cô đi ra ngoài đi, ngày mai là được tự do rồi.” Phồn Cẩm đứng yên tại chỗ một lát, sau đó yên lặng đi ra ngoài, thân ảnh gầy yếu của Vũ Dã ánh vào đôi mắt cô, đâm cô đến đau đớn.....

Đi ra ngoài, Sơn Bản đã đứng nhìn từ ở xa, “Ngày mai cô vẫn là nên rời đi thôi!” Hần đem một cái túi to đặt vào tay cô, nói, “Tư lệnh đưa cho cô, ngài ấy nói thả cho cô được tự do.” Là tiền, một bao tiền thật to.

“Ngày mai..... có nguy hiểm không?” Cô vẫn là không nhịn được mà hỏi ra miệng.

Sơn Bản cười khổ: “Cô đã thấy qua cuộc chiến nào mà yên lành chưa? Mà tư lệnh căn bản là một kẻ cuồng, ngài ấy luôn dùng sinh mệnh mình để làm tiền đặt cược!”

“Sơn Bản, anh khuyên anh ấy được không? Thật ra.....” Cô cũng rối loạn, không biết làm thế nào mới tốt.

Sơn Bản lắc đầu, nói: “Thật ra cô so với chúng tôi còn hiểu hơn, ngài ấy căn bản không có nửa chút ý thức muốn sống, mấy năm trôi qua, chúng tôi cũng đã bất lực.”

Bất lực? Phồn Cẩm chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, thân thể mềm nhũn tựa như muốn ngã xuống.

“Triệu tiểu thư, cô vẫn nên cầm tiền rồi nhanh rời đi thôi, nếu để lão gia biết được, hậu quả thiết không thể tưởng nổi.”

“Sơn Bản, tôi xin anh, để tôi được thấy anh ấy xuất chinh xong rồi tôi sẽ đi ngay!”

Sơn Bản khó xử suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng gật đầu nói: “Được rồi, chờ tư lệnh xuất chinh xong, tôi sẽ sắp xếp để cô và tiểu thiếu gia rời đi, về chuyện sau đó, các người tự lo đi thôi!” Phồn Cẩm cúi đầu,

trước mắt ánh nắng chói là, trong đáy lòng bọn họ lại là một mảnh u tối, đúng vậy, không thể nhìn thấy chút ánh sáng nào cả.

Hết chương 40.

41. Chương 41

Chương 41

Ngày hôm sau, lính trong quân bộ đã sớm chờ trong viện.

Vẫn trong căn phòng tắm tối kia, Phồn Cẩm lặng yên nhìn Vũ Dã Thuần Nhất nhin đau mặc từng món quân trang vào, bộ dáng trang nghiêm túc mục, nghiêm túc đến nỗi khiến người ta khó mà thở được.

“Cầm lấy số tiền Sơn Bản đưa, sống cho tốt, không tất yếu phải phục vụ cho người Nhật Bản nữa.” Vũ Dã vừa nói vừa mang giày, tiếng bước chân nặng nề kia lại như cái dùi, đục vào tim Phồn Cẩm đau đớn.....

Cuối cùng, sau khi Vũ Dã Thuần Nhất bước ra tòa nhà, cô vội vàng chạy theo.

Trước ngưỡng cửa tòa nhà dừng ba chiếc xe màu đen có rèm cho, ba hiến binh với vẻ dữ tợn kính lễ, Vũ Dã bắt vi sở động [không có hành động nào], vẫn như cũ đi về phía chiếc xe. Mà Phồn cùng đám người hầu lại lẳng lặng đứng ở một bên, bàn tay nắm chặt, vì cái gì mà lòng cô lại dâng lên một dự cảm rất xấu, đây giống như lần cuối cùng bọn họ gặp mặt..... Không, Phồn Cẩm không thể đối mặt được, cô nhin xuống xúc động muốn lao ra khỏi đám người.

Khóe mắt đột nhiên lướt qua một hiến binh trong đám người đối diện, biểu tình của hắn ta có chút là lạ, hơn nữa tay đã sờ đến khẩu súng bên hông.

Phồn Cẩm hoảng sợ nhìn theo ánh mắt hắn, điều càng làm cho cô kinh ngạc là, Vũ Dã Thuần Nhất tựa hồ cũng cảm giác được, nhưng hắn vẫn như cũ không chịu nhúc nhích, hơn nữa bên môi lại lộ ra một nụ cười mỉm tựa như được giải thoát, cô trở mắt nhìn thấy hắn từ từ nhắm hai mắt lại.

“Không—” Dường như khi tiếng súng vang lên, Phồn Cẩm nghe thấy tiếng thét đến chói tai của mình, mà sau lưng lại truyền đến sự đau đớn đến thấu tim. “Phồn Cẩm—” có người kêu cô, tiếng kêu chìm trong giận dữ, lại quen thuộc nhường vậy, cô cảm giác được mình rơi vào một vòng tay ấm áp. Cố gắng mở mắt ra, đập vào mắt gương mặt kinh hoàng của Vũ Dã Thuần Nhất, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy gương mặt hắn trong ánh sáng, gương mặt gầy gò, tang thương, cả vết sẹo ở mép tai không thể xóa mờ kia nữa.

Hắn ôm chặt lấy cô: “Phồn Cẩm, vì sao lại là em? Vì sao lại là em?” Trên tay hắn đầy máu, tất cả đều là máu của cô, sau lưng bọn họ, đám hiến binh đã trở nên hỗn loạn.

Cô gom chút sức lực cuối cùng, vươn tay chạm rai vuốt ve gương mặt hắn, nói: “Hứa với em, hãy sống, nhất định phải còn sống!” Trong mắt Vũ Dã tràn đầy phức tạp, rất nhiều lời muốn nói giờ đây đã thành cơn nghẹn ngào.

“Hãy sống, hứa với em—” Trước khi Phồn Cẩm lâm vào hôn mê, rốt cục cô cũng nghe được lời hứa chắc nịch kia: “Anh hứa.”..... Một cái nhìn cuối cùng, ánh mặt trời nhuộm đỏ chiếu trên đỉnh đầu, đây có lẽ là kết thúc tốt nhất.

Hết chương 41.

42. Chương 42 - End

Chương 42 - End

Năm năm sau, Tây Ban Nha.

Cô đến quốc gia này đã năm năm, từ khi bắt đầu xa lạ không thể thích nghi tới bây giờ thì đã hoàn toàn dung nhập.

“Mẹ, con đi học đây!” Đứa trẻ đã chín chắn vượt xa độ tuổi choai choai của mình, mỗi ngày nó đều đi bộ đến ngôi trường trên trần để học.

Cuộc sống của các cô vẫn thực bình thản, nơi đây không có khói thuốc súng, không có thù hận quốc gia, có lẽ đây là cuộc sống mà cả đời bọn họ đều muốn hướng tới.

Ngày đó sau khi lãnh một phát đạn chí mạng, cô vẫn hôn mê rất lâu, mãi cho đến khi hoàn toàn tỉnh lại, cô đã ở nơi này, Nhã Trị đang ở bên cạnh cô. Sau khi cô hoàn toàn kháng phục thì Sơn Bản mới rời đi, khi anh ta đi chỉ để lại một phong thư, trên đó có hai chữ, “Chờ anh!” Hai chữ, lại có thể biểu đạt cả thiên ngôn vạn ngữ.

Mà năm năm này, cô cũng nhờ tín niệm đó mà sống sót.

Cô nhích người, bàn tay lặn trên ròng rọc xe lăn. Mỗi ngày, sau khi con đến trường, cô phải làm một chuyện, cô đã không thể nhớ rõ đã làm bao nhiêu lần, cũng không nhớ rõ mình đã ngã bao nhiêu lần. Mỗi một lần, con đều nói với cô rằng, sau khi tan học nó sẽ đưa cô đến đó, nhưng cô vẫn sợ sẽ bỏ lỡ nhiều cơ hội. Mỗi khi nhìn tàu thuyền qua lại ngoài bến, bọn họ đều kiễng chân lên nhìn, chẳng sợ lần nào cũng đều là thất vọng, cô vẫn đến nơi này, mưa gió không thay đổi, cả hôm nay cũng thế.

Phồn Cẩm ngừng động tác trong tay, lẳng lặng nhìn hải dương xa xa.

Tiếng cano nổ vang, tiếng ngư dân gọi to, những điều này đối với cô mà nói, vốn đã rất quen thuộc.

Thật ra, nửa tháng trước, bọn họ nhận được tin hắc đã bỏ mình, nhưng cô lại không rơi cả một giọt nước mắt, hắc nói chờ hắc, hắc đã hứa sẽ còn sống, cho nên cô vẫn trước sau như một mỗi ngày chờ đợi.

Cứ ngồi như vậy, nhìn từng chiếc cano lướt qua, rồi đi.

Thất vọng, có lẽ hôm nay cũng như vậy, cô thở dài, thời gian luôn trôi nhanh như vậy. Sắp đến giữa trưa, cô phải về chuẩn bị cơm cho con, buổi chiều lại tiếp tục đến chờ.

Thoán nhìn lần cuối cùng ra mặt biển rộng lớn, trong lòng cô nhẹ nhàng tự nhủ: Em sẽ chờ anh, chờ anh! Nhất định trở về. Cô chậm rãi lặn ròng rọc, bánh xe nhỏ trượt trên con đường đất gồ ghề.

Nhưng cô không biết, ngay tại thời khắc cô xoay người, một chiếc thuyền đánh cá ngừng lại, một bóng người gầy yếu đi xuống thuyền, bước chân của hắc có chút khập khiễng, giống như bị thương ở mắt cá chân.

Bước lên bến tàu, ánh nắng chói mắt chiếu lên mặt hắc, hắc nhíu mắt, vết sẹo ở mép tai lại càng hiển hiện rõ ràng, nhưng trên mặt hắc lại là nụ cười vui sướng, nụ cười đã lâu không gặp. Hắc chậm rãi thì thào: “Phồn Cẩm, anh đã trở về!”

Đầu bên kia, bóng dáng Phồn Cẩm bị ánh mặt trời trải dài thật dài.

Gió nhẹ phất qua, ánh mặt trời rực rỡ, hạnh phúc không hẹn mà gặp lại.

(Toàn văn hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tua-nhu-tinh-yeu>